

Sociopath เทวทูตต้องสาป

By Phelix

บทที่ 1 วันพิพากษา

“ลูซิเฟอร์ นี่เจ้าทำบาอะไรลงไป!”

เสียงตะโกนโหวกเหวกดังไปทั่วเมือง จากการกระทำที่ขาดกระบวนการคิดไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วนของ
อัครทูตสวรรค์นาม ลูซิเฟอร์

“ข้า... ข้าไม่ได้ทำอะไรผิดนะ”

ทูตสวรรค์องค์เล็กเอ๋ยเสียงสั่นแก่ตัวการกระทำของตัวเองที่ไม่ได้ตั้งใจให้เกิดขึ้น แต่เพราะการกระทำเหล่านี้ ทำให้เกิดโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่ของแดนสวรรค์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

ซึ่งจะทำให้แดนสวรรค์ในอุดมคติแห่งนี้เปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล

เมื่อ 1 ชั่วโมงก่อนหน้านี้

งานเทศกาลอะไรสักอย่างคับคั่งไปด้วยคนมากมาย ทั้งผู้ที่มาจับจ่ายใช้สอย พ่อค้าแม่ขาย คนที่เข้ามาเที่ยวในเมืองนี้ รวมทั้งคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในละแวกนั้น

ซึ่งทั้งหมดนี้คือชาวสวรรค์ที่อาศัยอยู่ในแดนสวรรค์ ไม่ว่าจะมาจากประเทศไหน หรือเชื้อดำนานอะไรก็ตาม

สุดท้ายทุกคนก็ต้องขึ้นมาที่สวรรค์แห่งนี้เหมือนกันหมด

เพราะไม่ว่าดำนานไหน ๆ ผู้สร้างก็คือ เอ โอลิม พระเจ้าเพียงองค์เดียวมนุษย์ทั้งหมด ผู้เป็นใหญ่ในทุกดินแดน ผู้สร้าง ผู้ปกป้อง ผู้รักษา และผู้ทำลาย

เสียงเจื้อยแจ้วของเด็กน้อยวิ่งเล่นกันไปตามทาง โดยไม่ได้สังเกตเลยว่ามิไครบางคนกำลังซ่อนตัวอยู่ในซอกตึก คอยแอบมองพฤติกรรมของชาวสวรรค์ที่เดินสวนกันไปมาโดยในหัวกำลังวางแผนอะไรบางอย่างอยู่

ร่างสูงในเงามืดเริ่มออกเดินไปทางกลางผู้คน ใส่หมวกสีดำเดินก้มหน้าก้มตาปิดบังใบหน้าขาวนวล และผมสีขาว ใส่แว่นสีดำปิดบังดวงตาสีทองที่เป็นดั่งสัญลักษณ์ของอัครทูตสวรรค์

ใช่แล้ว ชายผู้นี้คือลูซิเฟอร์ อัครทูตสวรรค์องค์สุดท้ายที่พระเจ้าสร้างขึ้น แต่กลับไม่มีหน้าที่ใด ๆ บนสรวงสวรรค์ ไม่อาจทราบได้ว่าเพราะเหตุใด

บ้างก็ว่าเพราะท่านมีพลังเหลือใช้เลยสร้างขึ้นมา บ้างก็ว่าท่านไม่มีอะไรจะทำ บ้างก็ว่าจริง ๆ แล้วลูซิเฟอร์แกล้งทำตัวเสเพลเพื่อทำอะไรบางอย่างให้พระเจ้า

พระเจ้ามอบหน้าที่ให้มิคาเอล เป็นผู้พิทักษ์แดนสวรรค์ ราฟาเอล เป็นทูตแห่งการรักษา กาบรีเอล เป็นผู้เผยแพร่อำนาจพิพากษา ยูริเอล เป็นเทพีแห่งการชำระล้าง แต่กลับมิได้มอบสิ่งใดหรือหน้าที่ใดให้กับลูซิเฟอร์เลย

อย่างไรก็ตาม อัครทูตสวรรค์ก็ยังคงเป็นอัครทูตสวรรค์อยู่วันยังค่ำ ลูซิเฟอร์มีอำนาจเทียบเท่ากับทูตสวรรค์คนอื่น ๆ หรือเทียบเท่ามิคาเอล อัครทูตสวรรค์สูงสุด

ผู้คนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ลูซิเฟอร์เร่งฝีเท้าเพื่อไปให้ถึงจุดหมายให้ทันตามเวลาที่ตัวเองกำหนดไว้ ภายในหัวคิดเพียงแต่จะทำยังไงให้ออกมาดีที่สุด ให้ออกมาสมบูรณ์แบบที่สุด

ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องอะไร ลูซิเฟอร์ก็จะก่อเรื่องให้ชาวสวรรค์เดือดร้อน เพราะต้องการให้พระเจ้าสนใจเขาเท่านั้นเอง

โดยในช่วงแรก ๆ ที่เขากำเนิดขึ้นจากแสงแห่งรุ่งสาง เขาได้ออกช่วยเหลือทุกชีวิตที่เขาพบเจอโดยไม่เกียจฉะนั้นจะเป็นชาวสวรรค์ มนุษย์ หรือปีศาจก็ตาม

แต่พระเจ้าก็ไม่เคยเหลียวแลเขา แต่กลับคอยชื่นชมผลงานของมิคาเอลและอัครทูตสวรรค์คนอื่น ๆ แทน ทำให้เขาเริ่มหันมาสร้างปัญหาแทนการสร้างประโยชน์

“การแสดงสุดท้ายของเราก็จะเริ่มแล้วนะครับ!”

เสียงพิธีกรประกาศออกไปทั่วทั้งงาน เรียกความสนใจจากผู้คนที่เดินขวักไขว่ได้ไม่มากนักน้อย “การ
แสดงสุดท้ายของเราคือศิลปินในตำนานของมนุษย์ บัดนี้เขาได้มาอยู่กับเราแล้ว ไมเคิล แจ็คสัน!” ลั่นเสียง
พิธีกร เสียงเฮก็โหมกระหน่ำส่งไปให้ดาวเด่นของงานที่กำลังเดินออกมาจากด้านหลังเวทีพร้อมกับทีม

“สวัสดิ์ทุก ๆ ท่านด้วย ไม่คิดเลยว่าเราจะได้มาทำอะไรแบบนี้บนสวรรค์แห่งนี้”

ศิลปินขวัญใจชาวสวรรค์หลายคนกล่าว พร้อมกับเสียงгур้องจากกันบึ้งของหัวใจใครหลาย ๆ คน
เพราะชาวสวรรค์บางคนคือแฟนเพลงของเขา

ในตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ บางคนได้มีโอกาสได้พบกันจริง ๆ แต่บางคนไม่เคยแม้แต่ได้อยู่ในยุคเดียวกัน
แต่สุดท้ายก็ได้มาพบกันในที่แห่งนี้

เพลงยอดนิยมถูกเปิดให้ดังขึ้น พร้อมกับพระเอกของงานได้วาดลวดลายอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ทั้ง
การร้องและการเต้นอันเป็นเอกลักษณ์ของเขา เพิ่มความเต็มเต็มจิตใจของชาวสวรรค์ทุกคนที่หยุดชมการ
แสดงนี้

ในจังหวะสุดท้ายก่อนจะจบเพลง จะต้องมีพลุยิงขึ้นเพื่อปิดงาน ทุกคนต่างก็รอชมความสวยงามของ
พลุดังกล่าว

แต่เมื่อถึงจังหวะนั้นกลับเกิดเพลิงไหม้สีฟ้าครามขนาดมหึมาลุกขึ้นมาจากด้านในเวทีลามไปอย่างรวดเร็ว ก่อนที่ทุกอย่างจะพังทลายลงมา

ซึ่งผู้ที่ก่อเหตุเพลิงไหม้ครั้งนี้ไม่ใช่ใคร เขาคือชายที่กำลังยืนหัวเราะอย่างบ้าคลั่งอยู่ที่ด้านหน้าเวทีแห่งนี้
ลูซิเฟอร์นี่เอง

“อีกไม่นานท่านพี่ก็คงจะมาต่อว่าข้า และท่านพ่อก็จะสนใจข้าเสียที”

อัครทูตสวรรค์องค์เล็กคิดในใจ พร้อมกับร่ายยัมแห่งความภาคภูมิใจที่ทำการที่ต้องการสำเร็จ

ไม่นานเสียงลมแหวกอากาศก็ดังขึ้น ปรากฏเป็นอัครทูตสวรรค์สององค์ ค่อย ๆ ลดระดับความสูงลง
ช้า พร้อมกับยกมือไปด้านหน้า ก่อนที่ไฟสีฟ้าจะค่อย ๆ มอดลงทีละนิคจนดับลงในที่สุด

ชายคนตัวสูงกว่ากวาดสายตามองไปรอบ ๆ เพื่อสังเกตเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก่อนจะเหลือบไปเห็น
ดวงตาสีทองท่ามกลางฝูงชน

“ท่านมิกาเอลกับท่านราฟาเอลมาช่วยเราแล้ว”

ชาวสวรรค์คนหนึ่งตะโกนขึ้น ทำให้ที่เหลือบส่งเสียงออกมาเพื่อขอบคุณทูตสวรรค์ทั้งสอง

มิกaelผู้พิทักษ์แห่งแดนสวรรค์ได้แต่ยิ้มบาง ๆ ให้แก่ชาวสวรรค์ทั้งหลาย ก่อนจะเดินไปหาเจ้าของ ดวงตาสีทองที่เหมือนกับดวงตาของตนเพื่อสอบถามข้อเท็จจริง

เพราะถ้าเป็นอุบัติเหตุ ไฟที่เกิดขึ้นจะไม่ใช่อีไฟ แต่ที่มันเป็นอีไฟ เพราะว่าเกิดจากพลังของใครบางคนสร้างขึ้น และต้องต้องมีพลังก่อนข้างมากด้วย

ร่างสูงผมสั้นสีขาวสวมสูทพอดีตัวเดินหยุดที่หน้าผู้เป็นน้องชาย ดวงตาสีทองเข้กำลังมองเข้าไป ในดวงตาของผู้มีศักดิ์เป็นน้องชายด้วยความกังวลและสงสัย ก่อนสุดท้ายจะเอ่ยปากถามเจ้าของรอยยิ้มกว้าง

“ลูซิเฟอร์ เจ้าพอจะรู้มัยว่าใครเป็นก่อเรื่อง” เมื่อถามเสร็จมิกaelได้แต่หวังในใจลึก ๆ ว่าคงไม่ใช่ แต่ลูซิเฟอร์ก็ได้ดับเทียนแห่งความหวังนั้นในทันที

“ถ้าข้าบอกว่าข้านี้แหละเป็นคนทำ ท่านพี่จะลงโทษข้าหรือไม่”

ลูซิเฟอร์กล่าวตอบพร้อมกับรอยยิ้มกว้างที่ไม่ได้จางหายไปจากใบหน้าเลยแม้แต่น้อย “อ้อแต่ท่านคงลงโทษข้าหนัก ๆ ไม่ได้หรอกนะ เพราะนี่มันก็แค่เหตุเพลิงไหม้ ไม่มีใครบาดเจ็บเสียหน่อย ข้าคาดหวังแค่ท่านพอจะรู้สึกจุกอกเล็ก ๆ บ้างนะ”

มิกaelถอนหายใจเอือกใหญ่ เป็นดั่งที่เขาคาดไว้ไม่ผิด สุดท้ายแม้ลึก ๆ แล้วเขาจะไม่ได้หวังให้น้องชายกลายเป็นแบบนี้ แต่ตัวเขาเองก็ไม่สามารถใช้อำนาจใด ๆ มาช่วยได้เลย น้องชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าก็นึกยิ้มกว้าง ไม่ได้สำนึกผิดใด ๆ ทั้งสิ้น

“เจ้ารู้ได้ยังไงว่าไม่มีใครบาดเจ็บ เจ้ายังไม่ทันได้เห็นที่เกิดเหตุเลย”

มิกาเอลเอย่ถามด้วยความสงสัยพร้อมกวาดตามองไปที่ชาวสวรรค์รอบตัว

“เพราะข้าวางแผนไว้ตั้งนานแล้วยังไงล่ะ”

ลูซิเฟอร์พูดเสียงใสพร้อมกับกอดอกด้วยความภาคภูมิใจ ราวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเพียงความสำเร็จที่เขาเพิ่งทำอย่างเต็มใจ

“ข้าเสียใจที่ต้องพูดแบบนี้ น้องข้า แต่ว่าเราพบศพหญิงสาวชาวสวรรค์คนหนึ่งอยู่ที่ด้านหลังเวที”
ราฟาเอล เด็กชายตัวเล็กเจ้าของเรือนผมยาวสีขาวที่ถูกมัดรวมไว้ด้านหลังบอบบางลวก ๆ เดินเข้ามาหาพี่น้องของเขาทั้งสอง “ดูเหมือนว่าครั้งนี้เจ้าจะได้รับโทษจริง ๆ เสียแล้ว”

สิ้นเสียงของอัครทูตสวรรค์แห่งการรักษา เม็ดเหงื่อไคลค่อย ๆ ฝุดขึ้นมาบนใบหน้าของลูซิเฟอร์ จากมีเพียงเล็กน้อยค่อย ๆ มากขึ้น เสียงของชาวสวรรค์รอบ ๆ เริ่มดังขึ้นหลังจากได้ยินสถานการณ์ แน่นอนว่าเป็นเรื่องที่มีชาวสวรรค์เสียชีวิตลง

“ลูซิเฟอร์! นี่เจ้าทำบ้าอะไรลงไป!” มิกาเอลวาดไถ่น้องชายที่เขารักยิ่ง เขาไม่คิดเลยว่าเรื่องจะบานปลายถึงเพียงนี้ เขาคิดว่าสักวันพระเจ้าก็คงจะสนใจในตัวเขา และลูซิเฟอร์ก็ยังไม่เคยทำชิ้นผิดร้ายแรงหากว่าด้วยกฎแห่งสวรรค์ “ข้าเข้าใจว่าเจ้าอยากให้ท่านพ่อสนใจ แต่นี่มันเกินไปแล้วนะ!”

สิ้นเสียงทวาดลั่นของมิกาเอล ร่างที่เริ่มเปียกไปด้วยเหงื่อสะดุ้งด้วยความตกใจและหวาดกลัว ลูซิเฟอร์คิดทบทวนว่าเขาผิดพลาดตั้งแต่ตรงไหนกัน “จะ... ข้าไม่ได้ทำอะไรผิดนะ!”

“กับคำพูดไม่กี่คำ ข้ามีอาจเชื่อเจ้าได้ลงหรือก ถึงเวลาแล้วที่เจ้าจะต้องเข้าศาลแห่งสวรรค์เพื่อสอบสวนอย่างจริงจังเสียที” มิกาเอลเอ่ยเสียงเรียบ ตอนนี้ที่ยืนอยู่ตรงหน้าของลูซิเฟอร์ไม่ใช่มิกาเอล พี่ชายของเขาอีกต่อไป แต่เป็นอัครทูตสวรรค์หกปีก มิกาเอล ผู้พิทักษ์แห่งแดนสวรรค์ที่มากไปด้วยอำนาจและหน้าที่ “ทหาร! มาคุมตัวไป!”

“ไม่นะท่านพี่ มันเป็นอุบัติเหตุ ข้าไม่ได้ทำอะไรผิด”

สิ้นเสียงแก็ตว์ของทูตสวรรค์ นายทหารสวมชุดเกราะเดินเข้ามาคุมตัวเทพผู้ต้องหาไปยังสถานที่ที่ใช้ตัดสินคดีความของทูตสวรรค์ที่ไม่เคยเปิดเผยให้ชาวสวรรค์คนใด ๆ ได้เห็นมาก่อน

ซึ่งตัวลูซิเฟอร์ไม่สามารถขัดขืนได้เลย เพราะถูกล่ามด้วยโซ่ตรวนที่ใช้ผนึกพลังของทูตสวรรค์

เส้นทางที่ลูซิเฟอร์ถูกพาไปเป็นทางแยกออกไปจากศาลแห่งสวรรค์ที่ผู้พิพากษาที่ได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าใช้ตัดสินชาวสวรรค์ทั่วไป ข้างทางเป็นสวนที่ถูกตกแต่งด้วยพืชไม้นานาพันธุ์ไม่ว่าจะเป็นพืชดอกหรือพืชไร้ดอก

เสียงนอกน้อยขับร้องเพลงเสียงใสไม่ต่างจากเซราฟิมที่คอยบรรเลงเพลงสรรเสริญอยู่รอบข้าง
บัลลังก์แห่งพระเจ้า

ลมเย็นชวนสดชื่นพัดโชยผ่านเรือนผมสีดำสนิทของทูตสวรรค์ผู้ต้องคดีความที่กำลังตื่นตระหนก
จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว หันมองซ้ายขวาสำรวจสถานที่แปลกตาที่พระเจ้าไม่เคยอนุญาตให้ผู้ใดเข้ามา

“ผู้ต้องหามาถึงแล้ว”

ลิ้นเสียงมิคาเอล ประตูปานใหญ่ที่อยู่ตรงหน้ากลุ่มทหารก็เปิดออก เผยให้เห็นด้านในตัวอาคารที่ถูก
ตกแต่งได้สิ่งของระยิบระยับเต็มไปหมด ไม่ว่าจะเป็นอัญมณีชนิดใดหายากแค่ไหนก็ตาม ทั้งหมดถูกฝังไว้ใน
ผนังของที่นี่ ที่ศาลเอเดลที่ใช้ตัดสินคดีของทูตสวรรค์ทั้งห้าคนเท่านั้น

นอกจากนี้ที่พื้นยังเป็นหินอ่อนสีขาว รวมทั้งเสาทุกต้นที่ถูกแกะสลักจากหินอ่อนให้เป็นรูปแบบ
เดียวกันกับเสาของสถาปัตยกรรมโรมัน

ส่วนด้านในสุดจะเป็นบันไดที่นำไปสู่ห้องพิพากษาที่เป็นเหมือนโรงละครโอเปร่า หากแต่มีพระเจ้า
สูงสุดประทับอยู่บนจุดสูงสุดตรงกลางเพื่อตัดสินคดี

จิตรกรรมฝาผนังที่อยู่บนฝาเพดานถูกวาดโดยผู้ที่มีพรสวรรค์ในการวาดจากโลกมนุษย์ ถูกทำให้เคลื่อนไหวตามประสงค์ของผู้ปกครอง ภาพเหล่านั้นแสดงให้เห็นถึงการกำเนิดของทุกสรรพสิ่ง รวมถึงตัวพระเจ้าเอง

โดยในจุดเริ่มต้นพระเจ้าเป็นเพียงแค่แสงสว่างที่สุดในจักรวาลก่อนจะเริ่มเปลี่ยนแปลงให้ตัวเองนั้นมีรูปร่างคล้ายมนุษย์ แบ่งแสงที่รูปร่างคล้ายแขนทั้งสองข้างออกมาสร้างเป็นมิกaelและราฟาเอล ส่วนขาซ้ายและขวากลายเป็นกาบrielและยูriel

“ข้าไม่คิดเลยว่าวันนี้จะมาถึง”

ร่างบางเอื่อยเสียวเรียบจากด้านบนระเบียงชั้นที่สอง เรียกความสนใจจากทหารเพ็งก้าวเข้ามาในที่ที่เปรียบเสมือนสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้

“เข้ามาเร็วนะ ยูriel”

เสียงทู่ใหญ่จากผู้บัญชาการกองทหารเอ่ยตอบ ก่อนจะพาทหารทั้งหลายเดินขึ้นบันไดที่อยู่ด้านในสุดเพื่อเข้าไปในห้องพิพากษา แต่แทนที่จะเข้าไปได้อย่างง่ายดายกลับถูกทูตสวรรค์หญิงเพียงคนเดียวขวางทางไว้

“ข้าไม่เคยเข้าใจเลยว่าท่านพ่อสร้างขยะน่าสมเพชพรรณนี้ขึ้นมาทำไม”

คำถูกเหยียดหยามที่ออกมาจากปากของผู้เป็นดั่งพี่สาวแท้ ๆ ของลูซิเฟอร์ สร้างความสมเพชตัวเอง
ที่สะสมอยู่ใจของทวดสวรรค์ผู้อาภัพให้มากขึ้นไปอีก

“แต่ก็ดี ท่านพ่อจะได้ใช้โอกาสนี้กำจัดของไร้ค่าอย่างเจ้าทิ้งเสีย”

“ไม่ว่าเขาจะทำผิดอะไรมา เจ้าก็ไม่ควรพูดเช่นนั้นกับน้องชายของเจ้านะ” มิกาเอลขบกรามแน่น

“ก็เพราะท่านให้ท้ายมันแบบนี้ไง ถึงได้เกิดเรื่องแบบนี้” ยูริเอลเอ่ย

เมื่อคำพูดที่ต้องการจะเอ่ยถูกปล่อยออกไปจนหมด ยูริเอลก้าวขาเดินนำทุกคนไปยังประตูหินอ่อนที่
จะเข้าสู่ห้องพิพากษา บรรจงใช้มือเรียวทั้งสองเปิดออกพร้อมกันทั้งสองบาน

แสงแดดจากดวงสุริยันที่ส่องผ่านหลังคาแก้วกระทบเข้ากับดวงดาสีทองของเทพีแห่งการชำระล้าง
ผมยาวสีขาวถูกมัดรวบหลวม ๆ ไว้ที่ต้นคอ เผยให้เห็นผิวหนังขาวของผู้ที่งดงามที่สุดในแดนสวรรค์แห่งนี้

ร่างบางเดินนำไปก่อน ตามมาด้วยทหารที่จับตัวผู้กระทำความผิด และปิดท้ายด้วยมิกาเอลที่เดินตามมา
ส่วนทหารคนอื่น ๆ ที่ตามมา ได้กระจายตัวไปอยู่รอบห้องตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาสูงสุด

เมื่อส่งตัวผู้ต้องหาแล้ว มิกาเอลจึงเดินไปนั่งอยู่ระหว่างบัลลังก์หินอ่อนกับที่นั่งของยูริเอลที่อยู่ด้าน
ซ้ายมือของบัลลังก์

ส่วนด้านขวามือมีชายวัยกลางคนผมและหนวดเคราสีขาวนั่งอ่านหนังสือเล่มใหญ่อยู่ โดยที่หน้าปกหนังสือเขียนว่าประมวลกฎหมายแห่งสวรรค์

ซึ่งคนที่จะมานั่งอ่านหนังสือกฎหมายตรงนี้ได้ก็คงไม่ใช่ใครที่ไหน มีเพียงกาบริเอล ผู้เผยแพร่คำพูดของพระเจ้าแก่ทุกสรรพสิ่ง

หนุ่มวัยกลางคนที่กำลังจดจ่อกับการอ่านหนังสืออยู่นั้น รู้สึกได้ถึงสายตาคู่หนึ่งที่กำลังจ้องมองเขาอยู่ จึงเงยหน้าขึ้นเพื่อมองหาสายตานั้น ซึ่งก็ไม่ใช่ใครที่ไหน พี่ชายคนโตของเขานั่นเอง

“ท่านพี่มาแล้วหรือครับ แล้วท่านพี่ราฟาเอลล่ะ”

หากคงเป็นเรื่องแปลกบนโลกมนุษย์หากชายวัยกลางคนเรียกเด็กวัยประถมกับวัยมหาวิทยาลัยว่าพี่ แต่นี่คือแดนสวรรค์รูปร่างภายนอกจึงไม่ใช่สิ่งจำเป็นอีกต่อไป

“ราฟาเอลต้องคุมการขนย้ายร่างผู้เสียชีวิต คงใกล้มาถึงแล้ว” มิคาเอลเบี่ยงมองไปทางประตูที่เขาเข้ามาราวกับว่าจะมีใครเข้ามา

เป็นดังที่คิด มือเล็กผลักประตูทั้งสองออกอย่างง่ายดายเหมือนกับประตูไม่มีน้ำหนัก เด็กชายวิ่งเข้ามาด้วยความเร็ว แต่ขาทั้งสองข้างกลับไม่เป็นใจทำให้เขาสะดุดล้มกลิ้งลงมาที่พื้นที่โล่งด้านล่าง

“โอ๊ย! เจ็บชะมัด หา! นี่ข้านี้กว่าจะไม่มีใครอยู่เสียอีก ทำไมถึงมีเซราฟิมอยู่เต็มเลยล่ะ” ราฟาเอลเอ่ยเสียงดัง ใจแล้ว เพราะตัวราฟาเอลนั้นอยู่ในร่างของเด็กผู้ชาย ทำให้เขาต้องการทำตัวให้สมกับร่างกายของเขาตอนอยู่กับเหล่าพี่น้อง

แต่จะบอกว่าเขาไม่มีพิษภัยก็คงไม่ได้ เพราะราฟาเอลที่เป็นเทพแห่งการรักษา ก็ได้ชื่อเป็นเทพแห่งความโหดร้ายเช่นกัน

หากนักโทษแห่งสวรรค์คนใดเจ็บป่วย ราฟาเอลจะทำการยี่ถการรักษาโดยการทรมานพวกเขาและรักษาให้ ทำอย่างนั้นไปจนกว่าพวกนั้นจะสำนึกผิดและตัวเขาจะพอใจ

“เพราะนี่คือการพิพากษาทูตสวรรค์ยังงี้ละท่านพี่ เหล่าชาวสวรรค์ชั้นสูงก็ต้องมาคู่ด้วยอยู่แล้ว” ราฟาเอลเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

เซราฟิม นอกจากจะเป็นชื่อของคณะประสานเสียงที่ถูกคัดเลือกมาให้ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าแล้ว ยังเป็นชื่อเรียกของเหล่าขุนนางชาวสวรรค์ที่อาศัยอยู่มานานอีกด้วย โดยพวกเขามีอิทธิพลต่อสวรรค์มากที่สุด ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง หากไม่มีพระเจ้าและเหล่าทูตสวรรค์ ดำรงอยู่

“ແ່ງຣົງ ຄືວ່າເປັນຜົນຟຸດໄດ້ຂອງພວກເຈົ້າແລ້ວກັນທີ່ໄດ້ເຫັນຂ້າດ້ານນີ້ ແຕ່ຖ້າພວກເຈົ້າຄົນໃດຜູ້ປາກອອກໄປລະກີ ຂ້າຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ເຈັບກັບຄວາມທຸກທີ່ແມ່ແຕ່ປີສາຍຍັງບໍ່ອາດເຈັບເລຍລະ” ຣາຟາເອລເອ້ຍ

เมื่อทูตสวรรค์แห่งการรักษาตั้งหลักการขึ้นได้แล้ว เขาก็เดินไปหาน้องชายคนสุดท้ายซึ่งที่ถูกเขาอยู่ตรงกลางหน้าบัลลังก์หินอ่อน ก่อนจะหยุดอยู่ที่ด้านหน้าของชายหนุ่มที่ถูกโซ่ตรวนผูกมัดเอาไว้

“เจ้านี่มันช่างน่าสงสารเสียจริง ท่านพ่อไม่สนใจใยดี มาตอนนี้เจ้ายังฆ่าชาวสวรรค์ตายอีก” ราฟาเอลเอ่ยที่ข้างหูของลูซิเฟอร์ “แต่เจ้ามีประโยชน์กับข้านะ”

ลูซิเฟอร์รู้สึกได้ถึงความเย็นยะเยือกของน้ำเสียงที่พี่ชายของตนพูดออกมา ทำให้เม็ดเหงื่อผุดขึ้นมาบนใบหน้าจำนวนไม่น้อย ราฟาเอลที่เห็นดังนั้นก็ยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ก่อนจะเดินไปนั่งที่ที่ถูกจัดเตรียมไว้

เมื่อถึงที่หมาย สายตาของราฟาเอลเลื่อนไปเห็นชายวัยกลางคนที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ข้าง ๆ กำลังเริ่มกลับไปอ่านใหม่ ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขาจำได้ว่ากาบริเอลอ่านเกือบจะจบแล้ว

“ราฟาเอล นี่เจ้าอ่านทวนรอบที่เท่าไรแล้ว” ราฟาเอลเอ่ยถาม

“รอบนี้เป็นรอบที่สี่สิบเก้าครับท่านพี่” กาบริเอลเงยหน้าขึ้นมาตอบเสียงเรียบ เรียกเสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่จากคนเป็นพี่ชายออกมา

“โอ๊ย ข้าอยากจะทำตาย เจ้านี่มันย่ำคิดย่ำทำจริง ๆ” ราฟาเอลส่ายหัวเบา ๆ

“ข้าขอบนิสสันะครับ มันทำให้ข้าไม่ลืมอะไรง่าย ๆ” กาบริเอลเอ่ยขณะที่กำลังก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือเล่มหนาอยู่ ทำให้ราฟาเอลถอนหายใจออกมาอีกครั้ง “ตามใจเจ้าเถอะ”

ทันใดนั้น ม่านสีแดงด้านหลังก็ถูกแหวกออกเผยให้เห็นชายแก่ผมหงอกยาวหมวดเครารุงรังเดินออกมา ทันทีที่เห็นชายแก่ทุกคนต่างลุกขึ้นยืนโดยพร้อมเพรียงกันไม่เว้นแม้แต่ทูตสวรรค์ทั้งสี่

“สวัสดีครับท่านพ่อ” มิกาเอลเอ่ยทักทายชายแก่ตรงหน้า ไข่แล้ว ชายแก่ที่ว่าคือผู้ที่อยู่เหนือสรรพสิ่ง ละเว้นแล้วซึ่งทุกอย่าง พ่อของทุกชีวิตทั้งปวง เอโลฮิม พระเจ้าสูงสุด

“นั่งเถอะ ๆ เราไม่ถือสาหรอก” สายตาอบอุ่นมองไปยังลูกชายลูกสาวที่ยืนอยู่ด้านข้างของบัลลังก์ พร้อมกับกวาดสายตาไปมองรอบห้องให้เหล่าเซราฟิมได้รับรู้ถึงสายตานั้น

อย่างไรก็ตามเมื่อเอโลฮิมนั่งบนบัลลังก์ สายตาที่มองไปยังลูซิเฟอร์ที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้านั้นไม่ใช่สายตาของพ่อที่มองลูก หรือสายตาของพระเจ้าที่มองสิ่งมีชีวิต

แต่เป็นสายตาของความรังเกียจ ขยะแขยง เบื่อหน่าย เย็นยะเยือกเข้าไปถึงกระดูก ราวกับว่าลูซิเฟอร์ไม่ใช่ลูกของตนแต่อย่างใด

เอโลฮิมก็หันกลับไปยิ้มแฉ่งกับเซราฟิมที่เข้าร่วมทันทีเมื่อสบตาเข้าลูกชายคนสุดท้ายของลูซิเฟอร์ที่ปรารถนามาตลอดว่าอยากให้เป็นพ่อเมตตาเขาแม้สักนิดก็ยังดี ได้แต่นึกคิดอยู่ในใจ

“ถ้าจะรังเกียจข้าถึงขนาดนั้นจะปล่อยให้ข้าดำรงอยู่ถึงทุกวันนี้ทำไมกัน” ลูซิเฟอร์คิด ซึ่งนั่นเป็นแค่เพียงความคิดที่มีอาจจะบอกใครได้ทั้งนั้น เพราะตัวของเขานั้นกลัวเกินกว่าจะเอ่ยคำแย้งใด ๆ แก่ผู้เป็นพ่อได้เลย

เหล่าเซราฟิมหลายคนเริ่มพูดคุยกันเสียงดังมากขึ้น ซึ่งหัวข้อก็ไม่ใช่อะไรอื่นนอกจากจะลงโทษทศ
สวรรค์นอกรีตที่กำลังถูกมัดมือไว้ยังไงดี

บ้างก็บอกว่าตัดปีกทิ้งไปเลย บ้างก็ว่าให้ประหารจนดับสิ้นเสีย

“เอาละ ะ เจียบได้แล้ว เราจะให้กาบริเอลพูดถึงมันได้ทำผิดลงไป” เอโลฮิมเอ๋ย พร้อมกับหันหน้า
ไปที่ลูกชายคนที่สามเพื่อเป็นสัญญาณให้เริ่มต้นการไต่สวน

ชายวัยกลางคนลุกขึ้นขึ้นเต็มความสูงค่อย ๆ ก้าวออกเดินไปข้างหน้าเล็กน้อยอย่างสุขุม หนังสือเล่ม
ใหญ่ถูกเสกขึ้นมาในมือก่อนที่จะถูกเปิดอ่านอย่างบรรจง

“ผู้ต้องหา ลูซิเฟอร์ได้กระทำความผิดร้ายแรงในฐานะอัครทูตสวรรค์ เขาได้สังหารชาวสวรรค์ผู้
บริสุทธิ์ ซึ่งกฎแห่งสวรรค์แล้ว อัครทูตสวรรค์ไม่มีสิทธิ์ใดที่สามารถพรากชีวิตของทุกสรรพสิ่ง มีเพียงสิทธิ์
เพียงรักษาไว้เท่านั้น” กาบริเอลเอ๋ย

เสียงในห้องเริ่มดังขึ้นอีกครั้งเหมือนกับก่อนหน้าที่เริ่มตัดสินความผิดกันไปตามใจโดยไม่สนใจผู้
ยิ่งใหญ่ตรงหน้า

“เจียบ!” เอโลฮิมตะหวาดลั่นห้อง ทำให้ทั้งห้องหรือแม้แต่อัครทูตสวรรค์ทั้งห้าก็ไม่สามารถยับตัว
ได้ ก่อนจะถอนหายใจออกมา “เรื่องโทษตัดสิน เอาไว้หลังจากฟังให้จบก่อน”

“เดี๋ยวก่อนนะท่านพ่อ นอกจากเรื่องนี้ไอ้สวะนี้ยังไปก่อเรื่องอะไรไว้อีกหรือ เจ้านี่ก็ใช้อยู่เลยนะ ก่อเรื่องที่ต้องเปิดศาลเอเดลถึงสองคราในที่เดียว” ราฟาเอลเอ่ยพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“และอีกเรื่อง” กาบรีเอลเอ่ยเสียงเรียบ

“ทูตสวรรค์ลูซิเฟอร์ เป็นผู้ที่มีส่วนให้เกิดสงครามศักดิ์สิทธิ์ระหว่างปีศาจกับชาวสวรรค์เมื่อหนึ่งพันปีก่อน” เสียงชายวัยกลางคน เหล่าเขาฟังต่างตกใจเป็นอย่างมากเพราะเป็นเรื่องที่ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน

“ท่านพ่อ นี่มันหมายความว่ายังไงกัน” มิกาลูคขึ้นเอ่ยถามด้วยความรีบเร่ง ท่ามกลางความโกลาหลที่กำลังเกิดขึ้นในห้องโถง

“เออละ เราจะอธิบายให้ฟัง” พระเจ้าลุกขึ้นจากบัลลังก์หินอ่อนก่อนจะเดินไปด้านหลังของผู้ต้องหาที่นั่งคุกเข่าก้มหน้าตัวสั่นอยู่ “ซาตานที่แฝงตัวเข้ามาในแดนสวรรค์ ได้รับข้อมูลสำคัญหลาย ๆ เรื่องจากลูซิเฟอร์”

“เพราะในตอนนั้นมันทำตัวเป็นคนที่กำลังจะตาย ลูซิเฟอร์ที่ยังอ่อนต่อโลกจึงได้พาไปรักษาตัว กว่า จะรู้ว่าตัวถูกหลอกสงครามก็เกิดเสียแล้ว” พระเจ้าส่ายหัวอย่างเหนื่อยหน่าย

“แต่เพราะว่าลูซิเฟอร์ เพราะมันยังไร้เดียงสา เราจึงให้อภัยมันไม่เนรเทศไม่ลงโทษ แต่มันกลับยังทำความผิดซ้ำสอง” พระเจ้ากล่าวเสริม เรียกเสียงฮือฮาให้กับเหล่าเซราฟิมเป็นอย่างมาก

“ลงโทษมันเลย!” เสียงตะโกนดังขึ้นในหมู่เซราฟิมเป็นวัฏจักรของความโกลาหลในห้อง เซราฟิมหลายคนเริ่มตะโกนคำทอโถง ทำให้ลูซิเฟอร์ได้แต่ก้มหน้าเก็บงำความโกรธและความอับอายไว้ในใจ

เพราะตัวเขาไม่อยากจะอะไรให้ผู้อื่นพอใจไปมากกว่านี้

“ทุกคนขอให้อยู่ในความสงบด้วย คำตัดสินข้าได้ส่งกาบริเอลแล้ว ฉะนั้นการแถลงการณ์จะเป็นหน้าที่ของกาบริเอล” พระเจ้าพูดทิ้งท้ายก่อนจะนั่งลงที่บัลลังก์หินอ่อนเช่นเดิม เสียงโหวกเหวกก็ค่อย ๆ เงียบลงเพื่อรอฟังคำตัดสิน

ราวกับทะเลที่เงียบสงบก่อนเกิดพายุคลื่น

กาบริเอลกระแอมหนึ่งครั้งเพื่อเรียกความสนใจจากทุกคน ซึ่งก็ได้ผลดีทุกคนหันมาจดจ่อกับคำตัดสินที่กำลังจะออกมาจากปากของกาบริเอล อัครทูตสวรรค์ผู้เผยแพร่วาทะ

“ตามกฎหมายของสวรรค์แล้วอัครทูตสวรรค์ไม่มีสิทธิ์ใดที่สามารถพรากชีวิตของทุกสรรพสิ่ง มีเพียงสิทธิ์เพียงรักษาไว้เท่านั้น” กาบริเอลทวนกฎข้อสำคัญที่ใช้พิจารณาตัดสินคดีในครั้งนี้

“แต่จำเลยกลับฝ่าฝืนกฎ พรากชีวิตจากชาวสวรรค์ นอกจากนี้ยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับการสังหารหมู่ชาวสวรรค์ในสงครามศักดิ์สิทธิ์ จึงขอตัดสินให้ลูซิเฟอร์ อัครทูตสวรรค์องค์ที่ 5 ถูกเนรเทศออกจากสรวงสวรรค์ไปยังโลกมนุษย์ ไร้ซึ่งอำนาจมนตรา มีชีวิตดั่งมนุษย์ทั่วไป ชั่วฉินิรันดร์”

ผู้ถูกกล่าวถึงได้แต่นิ่งเงียบ ในตอนนี้ไม่มีสิ่งใดเล็ดลอดเข้ามาในโสตประสาทของลูซิเฟอร์แม้แต่น้อย มีเพียงคำพูดที่ถูกกล่าวถึงเล่นซ้ำอยู่ในหัวรากับเทปที่ถูกอัดไว้

“ชั่วฉินิรันดร์...”

เป็นเวลาเกือบนาทีที่ทุกอย่างดูเข้าไปหมดสำหรับลูซิเฟอร์ การกระทำของทุกสิ่งที่อยู่ในภายในและภายนอกห้องโถง รวากับเวลาใกล้จะหยุดนิ่ง

อัครทูตสวรรค์ใช้ชีวิตมานับพันปีไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่รู้สึกว่าการเวลานั้นหยุดนิ่งลง ทั้งที่เวลานานขนาดนั้นแต่ในหัวของลูซิเฟอร์ไม่อาจคิดสิ่งใดได้เลย ปากที่เคยพูดต่อล้อต่อเถียงเป็นประจำกลับปิดสนิท

สายตาหันไปมองพี่สาวพี่ชายทีละคนหากไม่เจอกับสายตาที่เหยียดหยามก็จะพบว่าไม่ได้มองมาที่ผู้เป็นน้องชายเลยแม้แต่น้อย

มีเพียงหนึ่งเดียวที่ยังจดจ้องไปที่ประกายสีทองในดวงตาของลูซิเฟอร์ด้วยความเวทนา อาลัยอาวรณ์ ซึ่งก็ไม่ใช่ใครที่ไหน ผู้เดียวที่อยู่ข้างลูซิเฟอร์แต่กลับไม่เคยให้ความช่วยเหลือเขาเลยอย่าง มิกael

สุดท้ายพี่ชายคนโตของครอบครัวพุทธสวรรค์ก็ยังเป็นหน้าหนี เพราะไม่อาจสู้หน้าน้องชายได้ มีคาเอ
ลรับรู้ว่าตลอดว่าครอบครัวของเขามีปัญหาอะไรบางอย่าง

แต่ตัวเขาไม่เคยคิดที่จะพูดคุยกับต้นตอของปัญหาอย่างเอโลฮิมเลย เพราะคิดว่าสุดท้ายแล้วน้องชาย
ของเขาก็คงไม่ก่อเรื่องถึงขั้นต้องโดนลงโทษ และผู้เป็นพ่อก็คงจะรักน้องชายของเขาอยู่ลึก ๆ เป็นแน่

แต่ทุกอย่างกลับตาลปัตรไปหมด ลูซิเฟอร์ต้องถูกเนรเทศ ส่วนเอโลฮิมและบรรดาพี่น้องคนอื่น ๆ
กลับรู้สึกยินดียิ่งนักที่ได้กับจัดลูกและน้องคนสุดท้องออกไปจากครอบครัว

“ในเมื่อไม่มีเสียงคัดค้าน เราจะทำการยึดพลังอำนาจและชีวิตชั่ววันจันทร์ รวมทั้งปีกทั้งหกของ
ลูซิเฟอร์ให้กลับคืนสู่เรา” พระเจ้าพูดขึ้นพร้อมกับเดินออกไปยืนที่ด้านหน้าของลูซิเฟอร์ที่กำลังตกอยู่ในห้วง
ความคิด

สายตาของลูซิเฟอร์เหลือบไปเห็นร่องเท้าคู่หนึ่งที่ยืนอยู่ด้านหน้าของเขา เมื่อเงยหน้าขึ้นมาก็พบว่า
ได้เผชิญสบตากับผู้เป็นพ่ออีกครั้งเสียแล้ว แต่ในครั้งนี้นักกลับไม่เหลือความเบื่อบ่นอยู่ในดวงตาคู่นั้น

มีเพียงความเยือกเย็นและความยินดีเท่านั้นที่ลูซิเฟอร์สัมผัสได้

เอโลฮิมยกเข่าลงหนึ่งข้างให้อยู่ในท่าคุกเข่าเพื่อให้สายตาอยู่ในระดับเดียวกัน มือทั้งสองเอื้อมไป
สัมผัสไหล่ลูกชายคนสุดท้องอย่างแผ่วเบา ก่อนจะโน้มตัวไปกระซิบที่ข้างหูเบา ๆ “ไปได้เสียทีนะ”

ทันทีที่ผู้เป็นพ่อกล่าวจบ ความเย็นในร่างกายได้ขึ้นมาจากเท้าถึงใบหน้าของลูซิเฟอร์ พร้อมกับผล
ตัวออกไปข้างหลังด้วยความหวาดกลัว

“ไม่นะท่านพ่อ ข้าขอละ ไม่ใช่ชั่ววินันตร์” อัครทูตสวรรค์กล่าวอ่อนวอนขอลดโทษที่ถูกตัดสินไป
แล้วพร้อมทั้งค่อย ๆ ขยับถอยหลังออกห่างจากเจ้าสายตาเย็นยะเยือกจนน้ำแข็ง

แต่กลับไร้ซึ่งเสียงตอบรับ ร่างหนาค่อย ๆ ก้าวเดินตามร่างที่กำลังล้มลุกคลุกคลานอย่างช้า ๆ ไม้รับ
เร่ง เหล่าเซราฟิมเฝ้าร้องไปทั่วทั้งห้อง ส่งเสียงเชียร์ให้รับจัดการผู้กระทำความผิดเสีย

“500 ปี ไม่สิ 1000 ปีก็ได้ แค่ไม่ใช่ตลอดไป” ลูซิเฟอร์ร้องขออย่างไม่หยุดหย่อนโดยที่รู้อยู่แล้วว่าไม่
มีทางสำเร็จ ไม่มีทางที่ผู้ที่ต้องการกำจัดเขามาตลอดหลายพันปีจะมารับฟังเขาตอนนี้

แผ่นหลังกว้างของลูซิเฟอร์กระทบกับอะไรบางอย่างที่อยู่ด้านหลัง เมื่อหันไปก็พบว่าเป็นประตูที่
ปิดทางขึ้นบันไดเอาไว้ทำให้เขาไม่สามารถหนีต่อไปได้อีกแล้ว

ทำให้เขาต้องหันมาเผชิญหน้ากับพ่อของทุกสรรพสิ่งทั้งปวง มีอหนาเอนมาจับหัวผู้เป็นลูกชายที่
ถูกสร้างขึ้นมาคนสุดท้ายเบา ๆ

“บอกลาปีกทั้งหกเสียสิ”

บทที่ 2 ถูกแกะหลงทาง

ห้องฟ้าสีครามสว่างสดใสกลับมีเมฆดำครึ้มเคลื่อนมาบดบังอย่างฉับพลัน พายุลูกใหญ่พัดมาหยุดที่บริเวณลอนดอน เมืองหลวงใหญ่ของประเทศอังกฤษ ทำให้ท่าฝนเทลงมาราวกับกำลังจะชำระล้างโลก

ผู้คนที่กำลังเดินเท้าไปยังที่ต่าง ๆ ต้องรีบหิบบ่มที่พกไว้ขึ้นมา วิ่งก็มีจำนวนไม่น้อยที่ไม่ได้นำติดตัวก่อนออกจากบ้านมาด้วย ทำให้ต้องรีบวิ่งหลบฝนอย่างทุลักทุเล

“พยากรณ์อากาศไม่เห็นบอกเลยว่าจะมีพายุเข้า” แอนดี้ ชายวัยทำงานร่างเป๋อกโศกสบถออกมาเบา ๆ ในขณะที่ตัวเขากำลังหลบอยู่ในซอกของตึกแห่งหนึ่งไม่ห่างจากบ้านของเขานัก

ก็จริงอยู่ที่ว่าประเทศในแถบนี้จะมีฝนตกตลอดทั้งปี แต่นี่มันค่อนข้างแปลกเพราะมันกะทันหันเกินไป เหตุการณ์ตั้งแต่เมฆดำปรากฏจนถึงตอนนี้ใช้เวลาไม่ถึง 5 นาทีด้วยซ้ำ

“โครม!” เสียงเหมือนวัตถุขนาดใหญ่บางอย่างตกลงไปในถังขยะขนาดใหญ่ เรียกให้แอนดี้ที่ยืนหลบฝนอยู่หันไปหาดันตของเสียง

ร่างหนาไม่เพียงแค่มองแต่กลับเดินเข้าไปดูข้างในซอยมืด ๆ ที่มีเสียงประหลาดดังออกมาด้วยท่าที่ระมัดระวัง

ขาทั้งสองก้าวมาถึงถังขยะเก่า ๆ ที่ถูกทำมาจากเหล็กที่อยู่ด้านในสุดของซอยแห่งนี้ ซึ่งค่อนข้างจะ
สกปรกสกปรก ทำให้ตัวเขาเริ่มจินตนาการถึงที่เป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้น

ทั้งผู้ร้ายที่พยายามทำเสียงหลอกล่อให้คนเข้ามาใกล้ ๆ เพื่อที่จะได้ชิงทรัพย์สิน หรือแม้แต่เรื่อง
เหนือธรรมชาติอย่างวิญญาณที่หลงเหลืออยู่ของใครบางคนที่ถูกฆาตกรรมอยู่ในซอยแห่งนี้

แต่สุดท้ายใจที่อยากรู้อยากเห็นก็บังคับให้ร่างกายเดินเข้าไปจนได้เห็นอะไรบางอย่างที่อยู่ในถังขยะ
ขนาดใหญ่ ซึ่งเมื่อเพ่งดี ๆ แล้วก็คือร่างของผู้ชายวัยรุ่นสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงขายาวสีดำ ไม่ได้สวม
รองเท้าแต่อย่างใด

“แซม!” เมื่อสังเกตใบหน้าขาวกับผมสีดำสนิทอย่างถึถ้วนแล้ว ร่างหนาก็วิ่งเข้าไปหาร่างนั้นในทันที
ราวกับว่าทั้งสองรู้จักกันมาก่อน

“แซม ไอ้ลูกเวรนี่ ตื่นสิ แซม ซามาเอล!” ร่างหนายกเด็กหนุ่มที่อยู่ในถังขยะออกมาพร้อมกับเขย่า
ตัวอย่างแรงและกล่าวเฉยว่าแท้จริงแล้ว ชายผู้นี้คือลูกชายของเขาเอง

เด็กหนุ่มไม่มีทีท่าว่าจะตื่นแม้แต่น้อย ทำให้ผู้เป็นพ่อต้องจัดการลงมือทำอะไรซักอย่าง มือหนาล้วง
เข้าไปในกระเป๋ากางเกงหยิบวัตถุสี่เหลี่ยมสีดำที่เรียกว่าโทรศัพท์มือถือ เพื่อจะโทรหาใครบางคน

“ว่าไงคะ ลืมของหรือเปล่า” หลังจากถือสายรอกอยู่สักพักก็มีเสียงผู้หญิงวัยกลางคนดังออกมา ทำให้
เจ้าของโทรศัพท์เลือดขึ้นหน้าทันที

“ลูซี่ นี่เธอคิดยังไง ถึงปล่อยให้มันมานอนอยู่ที่กองขยะ!” ชายหนุ่มสบถออกมาอย่างแรง ทำเอาปลายสายแทบสะดุ้ง

“ว่ายังไงนะคะ แอนดี้ แชนก็ยังไม่นอนอยู่ในห้อง... ว้าย! ตายแล้วทำไมข้าวของละอะขนาดนี้” เสียงจากปลายสายทำให้รู้ได้ว่าเจ้าของชื่อลูซี่ผู้เป็นภรรยาตกใจสุดขีด

แล้วสายก็ตัดไปทันที สร้างความฉงนใจให้กับต้นสายไม่มากนักน้อยทีเดียว มือหนาของแอนดี้รีบเก็บโทรศัพท์มือถือลงอย่างไว ก่อนจะอุ้มร่างของผู้เป็นลูกชายออกมาจากถังขยะ

เมื่อวางร่างที่หมดสติของลูกชายลงกับพื้นให้หลังพิงกับกำแพงของตึกแล้ว ร่างหนาก็ค่อย ๆ นั่งลงตรงหน้าของลูกชายพร้อมกับพิจารณาใบหน้านั้นอย่างถี่ถ้วน

“เพียะ!”

แก้มขาวเกิดรอยแดงจากเส้นเลือดฝอยที่อยู่ใต้ผิวหนังสีขาวดอกจากการถูกตบอย่างแรง ซึ่งร่างที่หมดสติอยู่ไม่มีท่าทีว่าจะตื่นแต่อย่างใด ทำให้ผู้เป็นพ่อทำท่าเงี้ยวมือจะปลุกเขาด้วยความรุนแรงอีกครั้ง

“เพียะ!” ครั้งที่สองก็ยังไม่มีการทำท่าร่างของลูกชายจะตื่นจากภวังค์แต่อย่างใด ทำให้แอนดี้เริ่มเหลืออด เร่งความเร็วในการตบเพิ่มขึ้น “ตื่นสิวะ! ไอ้ลูกทรพี!”

สติของผู้ถูกระทำเริ่มกลับมา ตาที่ปิดสนิทค่อยเปิดออกช้า ๆ พร้อมกับกระพริบตาถี่ ๆ เพื่อเป็นการปรับสายตา

เมื่อได้สติเต็มที่ได้สัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดบริเวณใบหน้า ซึ่งถ้าหากไม่ได้โง่ก็คงรู้ว่าชายตรงหน้ากำลังลงมือทำร้ายตนอยู่ เมื่อเห็นดังนั้นจึงปิดมือที่กำลังจะปะทะกับแก้มแดงของตนออกไป

“เข้าบ้านมากนะที่กล้าตบข้าแบบนี้” ผู้ที่ถูกกระทำเอ่ยปาก เรียกอารมณ์โกรธของแอนดี้ให้ปะทุขึ้นยิ่งกว่าเดิม

“เหอะ! เดี่ยวนี้พอไม่โดนสั่งสอนหน่อยกล้าเพื่อเจอใหญ่เลยนะ บ้าเรอะ เดี่ยวจะได้รู้ว่าใครกันแน่ที่บ้า” ลื่นเสียงที่เต็มไปด้วยความเหี้ยมเถื่อน แอนดี้ยืนขึ้นเพิ่มความสูงก่อนจะใช้เท้าที่สวมรองเท้านั่งบรรเลงเพลงด้วยการกระแทกไปที่ท้องของลูกในไส้

แซมที่โดนกระทำอีกครั้งก็รู้สึกเจ็บปวดตามปกติของมนุษย์ แต่ที่ไม่ปกติคือแซมไม่เข้าใจว่าเขามาอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร ในเมื่อก่อนหน้านี้เขากำลังจะถูกยัดปึกทั้งหกไป

ทันใดนั้นแซมก็ถูกคิดได้ว่าเขาถูกเนรเทศมาอยู่ในโลกมนุษย์ชั่วคราวนี้รันดร์ ซึ่งหากสังเกตจากสิ่งของรอบ ๆ แล้ว แม้วามันจะคล้ายกับแดนสวรรค์บ้านเกิดของเขาก็ตาม แต่กลับมีบรรยากาศที่ต่างกัน

และยังสัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่อัดแน่นอยู่ในร่างนี้เช่นกัน

กำปั้นของแอนดี้ตกลงมาที่แก้มของแซมตอนที่แซมกำลังมองสำรวจสิ่งต่าง ๆ อยู่ จึงไม่ได้เอามือที่ป้องกันบริเวณท้องมาปกป้องบริเวณใบหน้า ทำให้สิ่งที่ให้ความรู้สึกเหมือนกับลูกเปตองโดนเข้าที่บริเวณใบหน้าอย่างจัง

ลูซิเฟอร์ในร่างของมนุษย์ที่เชื่อว่าแซมพยายามที่จะตอบโต้ด้วยอวัยวะที่อยู่บนร่างกายของเขา แต่เขากลับไม่มีแรงที่จะสามารถตอบโต้ได้เลย ร่างกายเขาไปหมด หายใจก็ไม่ค่อยทั่วท้อง ตาก็เริ่มที่จะพร่ามัวขึ้นทุกที

“ร่างกายมนุษย์นี่มันช่าง...อ่อนแอเสียจริง” นั่นคือความคิดสุดท้ายของเด็กหนุ่มก่อนที่จะภาพทั้งหมดจะมีคสณิทิไปอีกรั้ง

เสียงเข็มนาฬิกาของนาฬิกาที่ติดอยู่บนผนังดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอ เมื่อเข็มนาฬิกาเดินทางมาบรรจบที่เลขสิบสอง นาฬิกาเรือนใหญ่ก็ส่งเสียงดังเตือนให้รู้เวลา

สร้างความรำคาญใจพอสมควรให้กับร่างที่นอนหมดสติอยู่บนเตียงในห้องแคบ ๆ ห้องหนึ่งที่ไม่มียอะไรเลยนอกจากเตียงและตู้เก่า ๆ

เปลือกตาค่อย ๆ เปิดขึ้นตามสติที่คืนมา ร่างกายหนักอึ้งราวกับโดนเหล็กถ่วงไว้ทั่วตัว แขนซ้ายที่เรียวลีบค่อย ๆ ยันตัวขึ้นมานั่ง แต่กลับไม่สามารถขยับแขนทางด้านขวาได้เพราะถูกพันธนาการไว้กับหัวเตียงด้วยกุญแจมือ

แซมค่อย ๆ เรียบเรียงเหตุการณ์อย่างช้า ๆ ก่อนจะตระหนักได้ว่าในตอนนี้อะไรก็ไม่ใช่อัครทูตสวรรค์นามลูซิเฟอร์อีกต่อไป แต่กลับอยู่ในร่างมนุษย์ที่ชื่อว่า แซม หรือ ซามาเอลตามคำกล่าวของผู้เป็นบิดา

“หะอะ ช่างน่าขันยิ่ง แม้แต่ร่างที่เลือกให้ข้าซื้อยังอัปโชคเลย” แซมสบถออกมา เพราะว่าตามเรื่องเล่าของชาวสวรรค์ที่กล่าวไว้ว่า ซามาเอล คือทูตสวรรค์แห่งความตายที่ถูกพระเจ้าจองจำไว้ในนรก

ซึ่งอัครทูตสวรรค์ เหล่าเซราฟิม และทูตสวรรค์ทั่วไปต่างรู้ว่าเรื่องนี้เป็นเพียงเรื่องที่ชาวสวรรค์แต่งขึ้นเพื่อขู่ให้เด็ก ๆ กลัวเวลาที่พวกเขาทำผิด

ช่างเป็นเรื่องน่าขันที่อัครทูตสวรรค์ที่เคยเป็นดั่งแสงตะวันของสรรพสิ่งอย่างเขา เมื่อร่วงหล่นลงกลับถูกตีตราเป็นนักโทษที่อยู่ในเรื่องเล่า

เสียงประตูถูกแง้มออกช้า ๆ ปรากฏภาพหญิงสาววัยกลางคนที่ใบหน้าดูสิ้นหวัง ร่างกายเต็มไปด้วยความบอบช้ำ ซึ่งแซมก็เข้าใจได้ในทันทีว่าหญิงสาวคนนี้น่าจะเป็นแม่หรือใครซักคนในครอบครัวของเจ้าของร่างคนเก่า

“แซม! ตื่นแล้วหรือลูก!” หญิงสาววิ่งมาสวมกอดเขาทันทีโดยทิ้งจานอาหารในมือลงกับพื้นโดยไม่สนใจเศษจานที่แตกด้วยซ้ำ

แซมที่เห็นหญิงสาวกำลังสวมกอดเขาอยู่ก็รู้สึกใจชื้นขึ้นมาเล็กน้อย เพราะว่าอย่างน้อยในบ้านหลังนี้ที่ไม่รู้ว่ามีกี่คน ผู้หญิงคนนี้ก็เผลอลืมมือทำร้ายเขาให้ต้องเจ็บตัว

แต่เขากลับคิดผิดคิดว่าจากการสวมกอดของแม่กับลูกกลับกลายเป็นการทำร้ายร่างกายแทน

แขนพอมรียวบางจนคล้ายกับเป็นท่อนกระดูกที่ถูกหุ้มด้วยเนื้อมนุษย์ยังงัยงั้น ผละออกจากผู้เป็นลูกชายช้า ๆ ก่อนที่มือจะคว้าไปที่แขนของลูกชายอย่างเต็มแรง

“นี่แกทำบ้าอะไรของแก! ทำไมถึงหนีออกจากบ้าน! ไปทำให้พ่อโมโหทำไม!” เหลือเชื่อว่าแม่ด้ว่าจะชูปพอมจนน่ากลัวแต่แรงของหญิงสาวกลับมากมายจนทำให้แขนของแซมรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกบีบได้

“เพราะแกเขาถึงมาทำร้ายฉันอีกแล้ว!” หญิงสาวพูด ก่อนจะจ้วงมือตบไปที่หน้าของแซม ทำให้แซมตกใจไม่น้อย

ซึ่งแซมก็ไม่เข้าใจว่าทำไมเธอถึงทำแบบนี้กับเขา ทั้ง ๆ ที่ผู้เป็นสามีของเธอเป็นตัวปัญหาที่ทำร้ายร่างกายของเธอแท้ ๆ แทนที่เธอจะไปต่อว่าหรือโต้แย้งกับสามี เธอกลับมาลงกับร่างกายของลูกชายของเธอ

ลูซึ่งจ้วงมืออีกครั้งเพื่อจะตบทำให้แซมหลับตาลงโดยอัตโนมัติ แต่กลับไม่มีแรงสัมผัสเตือนใด ๆ เกิดขึ้นที่ใบหน้าของเขาเลยแม้แต่น้อย มีเพียงฝ่ามือแห่งกร้านที่กำลังลูบไปที่รอยแดงที่เกิดจากการถูกทำร้ายเมื่อครู่

“เจ็บมัย แม่ขอโทษนะ” หญิงสาวกล่าวขอโทษ ราวกับว่าเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ เธอไม่ได้ตั้งใจกระทำ ก่อนที่จะเดินออกจากห้องไป ปลอ่ยให้ลูกชายได้แต่ครุ่นคิดถึงการกระทำที่ไม่มีเหตุผลของตัวเอง

แถมมองตามแผ่นหลังของผู้เป็นมารดาจนออกจากห้องไป ก่อนจะจมอยู่ในห้วงความคิดทบทวน ความทรงจำที่เกิดขึ้นราว ๆ 20 นาทีตั้งแต่ลงมายังโลกมนุษย์

ก่อนจะตระหนักได้ว่าเพราะครอบครัวเป็นแบบนี้เองร่างกายนี้ถึงมีความรู้สึกมากมายอัดแน่นอยู่ เต็มไปหมด ทั้งอยากตาย เหนื่อยล้า เบื่อ เกรียดย อ่อนเพลีย ไม่มีพลังบวกเลยแม้แต่เน้อย

สายตาเหลือบไปเห็นเศษจานที่แตกกระจายเต็มพื้นพร้อมกับคราบของเหลวสีแดงที่ไหลออกไปเป็น ทางไปที่ประตู แคมจุกคิดได้ว่าตอนที่หญิงสาวเดินเข้ามาหาเขา เธอไม่ได้เลี้ยงเศษจานที่แตกกระจายเลย แม้แต่น้อย

แถมถอนหายใจเอือกใหญ่ ดูเหมือนว่าเขาต้องปรับตัวค่อนข้างมากเลยทีเดียว หากต้องการจะ เอาชีวิตรอดจากบ้านหลังนี้และโลกใบใหม่ใบนี้

เพราะกับแค่กุญแจมือที่รั้งเขาไว้กับเตียงของเขาเอง เขายังไม่มีความสามารถที่จะปลดพันธนาการ ตัวเองได้เลย เพราะเขาไม่ใช่อิครทูตสวรรค์ผู้ยิ่งใหญ่อีกต่อไป

แสงแดดยามเย็นค่อย ๆ หมดไป ความมืดในยามค่ำคืนเคลื่อนเข้ามาแทนที่ในที่สุด เสียงเครื่องยนต์ เคลื่อนเข้ามาใกล้กับตัวบ้านก่อนจะค่อย ๆ เงียบลง

เสียงโหวกเหวกโวยวายจากด้านนอกห้องดังเข้ามาถึงในตัวบ้าน เรียกความสนใจจากเจ้าของห้องนอนขนาดรูกหนู แต่ไม่สามารถคลายความสงสัยได้เพราะยังไม่มีใครมาปล่อยตัวเขาออกจากการกักขัง

ประตูถูกเปิดเข้ามาอย่างแรง ตามด้วยร่างชายหญิงที่เดินเข้าอย่างเร่งรีบ ซึ่งไม่ใช่ใครที่ไหนเป็นพ่อแม่ของแซมเอง โดยฝ่ายหญิงแสดงออกว่าไม่ต้องการให้ฝ่ายชายเข้ามาในห้อง ทั้งรี้งแขน ปากก็ร้องตะโกน

“ไม่ๆ! เขาต้องการเวลามากกว่านี้ ได้โปรด” ลูซี่ร้องอ้อนวอน

แต่มีหรือที่แอนดี้จะฟัง เขาผลักร่างบางอย่างออกอย่างแรงจนล้มลงไปกับพื้น ส่วนเขาเดินเข้าไปในห้องโดยที่ไม่สนว่าจะมีเศษจานแตกอยู่บนพื้น

“ฉันใช้เวลาแก้ตัวไว้สักระยะมากพอแล้ว! พรุ่งนี้แกต้องไปโรงเรียน!” แอนดี้ชี้หน้าตะคอกใส่แซม ซึ่งแซมก็ไม่ได้ตอบโต้อะไรเนื่องจากแขนโดนรั้งไว้อยู่ ทำได้แค่เพียงมองหน้าผู้เป็นพ่อ

แต่กลับทำให้ผู้เป็นพ่อไม่สบายใจเป็นอย่างมาก การที่จ้องมาที่เขาทำให้แอนดี้รู้สึกเหมือนกับโดนทำร้าย ทำให้แอนดี้เริ่มลงไม้ลงมือกับแซมอีกครั้งโดยที่ลูซี่ไม่อาจห้ามได้ “ใครสั่งให้แกมองตาฉัน! ไอ้ปีศาจ!”

แซมรู้สึกสับสนเป็นอย่างมาก ทำไมเขาถึงทำอะไรไม่ได้เลย ราวกับว่าการมีตัวตนอยู่ของเขาคือความผิด ซึ่งเป็นสภาพที่เลวร้ายกว่าตอนที่อยู่บนสวรรค์เสียอีก

รถยนต์สีดำคันใหญ่วิ่งฝ่าความเย็นในฤดูฝนมาจอดที่หน้าโรงเรียนแห่งหนึ่ง เขียนป้ายไว้ว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาเอแมร์ มีนักเรียนหลายคนเดินเข้าไปในโรงเรียน ทั้งคนเดียว เป็นคู่ และเป็นกลุ่ม

ประตูรถยนต์ถูกเปิดออกก่อนที่ร่างสูงจะก้าวออกมายื่นเต็มความสูงที่ด้านหน้าโรงเรียน สายตาลือ่นลอมองไปรอบ ๆ สถานที่ใหม่แสนแปลกตาที่เรียกว่าโรงเรียน

ผมสีดำสนิทถูกจัดให้บังดวงตาสีน้ำตาลเข้มเล็กน้อยเพื่อหลบสายตาของคนรอบข้าง เพราะจากการกระทำของผู้เป็นพ่อที่เกิดขึ้นเมื่อวานทำให้แซมเริ่มไม่กล้าสู้หน้าและหวาดกลัวผู้คนมากขึ้น

แต่กระนั้นเขาก็ยังคงคาดหวังจะได้เจอใครบางคนที่เขาพอจะพึ่งพาได้บ้าง

แซมยังไม่ทันได้หันไปบอกลา แอนดี้ที่ขับรถมาส่งก็รีบออกรถไปในทันที ซึ่งแซมก็ไม่ได้สนใจอยู่แล้ว เพราะตอนนี้ในหัวของเขาคิดเพียงว่าจะทำยังไงถึงจะอยู่รอดโดยไม่โดนทำร้ายในโรงเรียนแห่งนี้

อยู่ดี ๆ ก็มีแขนเข้ามาเหนี่ยวเข้าที่คอของแซม สร้างความตกใจให้แซมเป็นอย่างมาก ร่างกายเริ่มสั่นเทาโดยอัตโนมัติ ไม่กล้าแม้แต่จะหันไปมองเจ้าของวงแขนกว้างที่เหนี่ยวรั้งคอของเขาไว้

“กลับมาเรียนแล้วหรือไอ้ตัวประหลาด” ผู้มาใหม่เอ่ยขึ้น พร้อมกับมีเสียงฝีเท้าที่ใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ จนกระทั่งล้อมรอบตัวแซม ทำให้ร่างกายเกิดความตื่นตระหนกเริ่มขยับเขยื้อนออกมาเยอะขึ้น

“เดี๋ยวนี้จำเพื่อนไม่ได้แล้วใช่ไหม ต้องให้เตือนหรือเปล่านั้นเป็นใคร อัลวิน ฮาร์ดเพื่อนเก่า”
เจ้าของชื่ออัลวินพูด

“แเค่มองหน้ามันยังไม่กล้าเลย อัลวิน” ใครบางคนในกลุ่มพูดเยาะเย้ย พร้อมกับกล่าวซ้ำเดิม “หยุดเรียนไปเป็นสัปดาห้ จ๊ชลาดกว่าเดิมอีก”

แชมรวบรวมความกล้าทั้งหมดที่อยู่ในร่างกายของเขา ค่อย ๆ เกยหน้าขึ้นเล็กน้อยเพื่อสังเกตว่า
ใบหน้าของคนทีพูดแต่ละคนเป็นยังไง

อัลวินมีรูปร่างสูงใหญ่เหมือนคนที่เล่นกีฬาเป็นประจำ ผมสีน้ำตาลเข้ม ดวงตาสีฟ้าตาม دنبับของ
คนอังกฤษขนานแท้ เมื่อเห็นดวงตานั้นร่างกายของแชมเริ่มหนักอึ้งราวกับถูกทับถมด้วยดินตอนถูกฝัง

ส่วนอีกคนที่ไม่รู้ชื่อทีพูดกับอัลวิน มีผมสีออกไปทางน้ำตาลหม่นอ่อน ๆ รูปร่างเล็กกว่าอัลวิน
นิดหน่อย ดวงตาสีเขียวเข้มให้ความรู้สึกกดดันน้อยกว่าอัลวิน

“ก็จริงอย่างที่นายว่า พอตเตอร์ นึกว่าจะไปฝึกฝนอะไรมาเสียอีก” อัลวินพูด

แชมคิดว่าทั้งสองคนน่าจะเป็นหัวหน้าของกลุ่มนี้ดูจากการพูดคุยกันแล้ว สุดท้ายเขาก็ก้มลงไปหลบ
สายตาทั้งหมดที่จ้องมองเขาอยู่อีกครั้ง

“นี่พวกนายรังแกเพื่อนอีกแล้วใช่ไหม!” เสียงตะโกนที่มาจากด้านในของโรงเรียนเรียกให้ทั้งกลุ่มหันไปสนใจทันที เป็นเสียงของชายวัยกลางคนรูปร่างท้วมใหญ่กำลังเดินมาจากบริเวณลานจอดรถ

“เปล่าครับครู พวกผมก็แค่ทักทายเพื่อนที่เพิ่งกลับมาเรียนเท่านั้นเอง เดี่ยวจะเข้าห้องเรียนกันแล้วครับ” อลวินปล่อยแขนจากคอของแซมก่อนจะเอามือเข้าไปล้วงกระเป๋าางเกงด้วยท่าที่สบาย ๆ

เมื่อสิ้นเสียงของหัวหน้ากลุ่ม เหล่าลูกสมุนทั้งหลายก็พร้อมที่จะทำตาม ทั้งหมดผละออกจากแซมก่อนจะเดินเข้าไปในตัวโรงเรียนพร้อมกับเสียงหัวเราะคิกคัก

ส่วนครูที่วิ่งมาคุ้ยไม้ได้สนใจโยคีแซมสักเท่าไร เขามองแค่ให้กลุ่มเด็กวิ่งยักยัดเดินผ่านไปก็เดินกลับไปที่รถดังเดิม ไม่ได้สนใจตัวของแซมที่ยืนก้มหน้าอยู่เลยแม้แต่น้อย

เสียงกริ่งดังเป็นสัญญาณเริ่มคาบเรียนแรกของวัน นักเรียนหญิงชายต่างนั่งลงประจำที่ของตัวเองในห้องเรียนวิชาประวัติศาสตร์ รวมทั้งแซมที่นั่งอยู่เกือบหลังสุดของห้อง ซึ่งด้านหลังของเขาคืออลวินที่ไม่ได้มีท่าทางสนใจแซมสักเท่าไร

ชายวัยกลางคนร่างสูงโปร่งเดินเข้ามาในห้องเรียนพร้อมกับหนังสือเล่มหนาในมือ ก่อนที่จะตามมาด้วยนักเรียนหญิงผมสีบลอนด์ ผิวขาวนวล มีเลือดฝาดบริเวณแก้มเล็กน้อย นัยน์ตาสีน้ำตาลเฮเซลนัทรากับน้ำผึ้งที่หมกิริชลิ้นทุกวันยังไฉ่ยังฉ่ำ

ราวกับต้องมนต์ของพอมดเมอร์ลิน ช่างดูน่าหลงใหลจนไม่อาจจะสายตาไปจากดวงตาทั้งสองได้ แต่กลับแฝงไปด้วยความเศร้าหมองที่ซ่อนลึกอยู่ในหีบไบโตที่เรียกว่าจิตใจ

“นี่คือนักเรียนที่เพิ่งย้ายมาใหม่ เนะน่าตัวลี” ครูสอนวิชาประวัติศาสตร์เอ่ยแนะนำนักเรียนใหม่ ก่อนที่จะเริ่มการเรียนการสอน

สายตากุ้งงมกวาดไปทั่วห้องเพื่อสำรวจประชากร จนสุดท้ายมาหยุดที่แซมอยู่ครูใหญ่ก่อนที่จะละสายจากรอกไปพร้อมกับก้าวเท้าขึ้นมอด้านหน้าเล็กน้อยด้วยความระมัดระวัง

“สวัสดี ฉันชื่อโฟเรีย เทรลคอม ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ” หญิงสาวกล่าวพร้อมกับรอยยิ้มที่ดูฝืน ๆ เล็กน้อยก่อนจะถอยกลับ ไปอยู่ที่เดิมที่เคยยืน

เสียงในห้องดังขึ้นเล็กน้อยก่อนที่จะถูกเสียงกระแอมของครูที่อยู่ข้าง ๆ ร่วงบางเอ่ยกลบ ทำให้ทั้งห้องเงียบลง ซึ่งแซมก็ไม่ได้สนใจอยู่แล้ว ภายในดวงตาของเขามีแต่ความหมองหม่นและเลื่อนลอย

“ที่นั่งข้างแซมยังว่าง เธอไปนั่งตรงนั้นแล้วกัน” ชายวัยกลางคนชื่อนี้วที่มีริ้วรอยมาทางแซม

รอยยิ้มที่ดูเป็นมิตรปรากฏให้เห็นบนใบหน้าของโฟเรีย ก่อนที่เธอจะเดินไปยังที่นั่งที่ว่างอยู่อย่างช้า ๆ ซึ่งในขณะที่เธอกำลังเดิน สายตาหลายคู่ก็ต้องมองมาที่เธออย่างไม่ละสายตา สร้างความกังวลให้เธอได้มากทีเดียว

มีเพียงสายตาเดียวเท่านั้นที่ไม่แม้แต่จะมองมาที่เธอเลยแม้แต่ิน้อย ซึ่งก็คือสายตาที่เลื่อนลอยและว่างเปล่าของแซมที่กำลังเหม่อลอยอย่างไร้จุดหมาย

โฟเรียไม่ได้สนใจอะไร เธอวางกระเป๋าใบงามของเธอลงที่ด้านข้างโต๊ะ หยิบหนังสือเล่มหนาที่ได้มาจากครูผู้สอนก่อนเข้าห้องเรียนเพื่อเตรียมตัวสำหรับการเรียน

“ว่าไงสุดสวย ระวังไอ้หมอนั่นที่นั่งข้าง ๆ เธอไว้ให้ดีล่ะ” เสียงกระซิบจากด้านหลังเรียกความสนใจของหญิงสาวให้หันไปมองด้วยหางตา

เป็นอัลวิน ฮาร์ด ขาใหญ่ประจำห้องนั่นเองที่เอ่ยเตือน แต่กระนั้นโฟเรียก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรนัก เพราะเธอไม่อยากสร้างปัญหาตั้งแต่วันแรกที่มาเรียน และสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่างจากตัวของแซม

อะไรบางอย่างที่เธอเองก็มีเช่นกัน

“จั้นเหรอ ขอบใจที่เตือนนะแต่ฉันขอรู้และตัดสินใจด้วยตัวเองดีกว่า” โฟเรียเอ่ยพร้อมกับโปรยรอยยิ้มบาง ๆ ซึ่งก็ทำให้อัลวินรู้สึกกระสับกระส่ายจากความเขินอายเล็กน้อย

เวลาผ่านไปไรรวดกับโกหก แต่กลับไม่ใช่เลยสำหรับแซม แม้เวลาเพียงวินาที สำหรับเขามันราวช่วงเวลาอันอนันต์ค่อย ๆ เคลื่อนไปอย่างช้า ๆ และไร้จุดหมาย

เพราะเป็นสองคู่หู อัลวินและฟิวดอร์ที่คอยสร้างความรำคาญใจให้แก่เขาตลอดทั้งคาบ เช่น เอาปากกาวดที่เสื้อเชิ้ตสีขาว เอาปากกาแทงไปที่คอจนเป็นรอยแดง

แซมไม่เคยได้สัมผัสกับนรกจริง ๆ ว่าเป็นอย่างไร แต่หากเรียกโลกมนุษย์ว่านรกก็คงไม่แปลกสำหรับแซมที่เจอเหตุการณ์ต่าง ๆ ตลอดสองวัน

“เอาละ ทุกคนอย่าลืมไปศึกษาเพิ่มเติมละ ใครมีคำถามอะไรมัย” ร่างสูงที่ยืนอยู่หน้าห้องเอนักเรียนในรายวิชา

นิ้วเรียวยาวค่อย ๆ ถูกยกขึ้นช้า ๆ ก่อนจะถูกเหยียดขึ้นจนสุดแขน ผู้เป็นครูเมื่อเห็นนักเรียนของตนมีคำถามก็ไม่อาจจะปล่อยผ่านไปได้

“คุณโพเรียสงสัยส่วนไหนครับ” ครูเอย์

โพเรียลดมือลงช้า ๆ ก่อนจะไปมองแซมที่นั่งอยู่ด้านข้างด้วยสีหน้าค่อนข้างกังวล เธอรับรู้อยู่แล้วว่าแซมนั้นโดนสองคนข้างหลังแกล้งตลอดเวลาที่เรียนอยู่

“ถือว่าสองคนข้างหลังแกล้งแซมตลอดเวลาที่เรียนเลยละ” โพเรียเอย์เสียงสั้นด้วยความประหม่า เมื่อทั้งห้องได้ยินสารที่สื่อออกมาก็หันขวับไปที่โพเรียทั้งหมด

“จริงรีเปล่าคุณอัลวิน คุณฟ็อตเตอร์” ชายวัยกลางคนถอดแว่นตาออกมาห้อยไว้ที่บริเวณอกก่อนจะจ้องมองไปที่แซมและอัลวินสลับกันไป

“ไม่จริงอยู่แล้วครับ ผมกับแซมก็เล่นกันแบบนี้เป็นปกติอยู่แล้วครับ” อัลวินเอ่ยและตบไหล่แซมเบา ๆ ทำให้แซมที่นั่งอยู่เฉย ๆ ตลอดทั้งข้ามสะดุ้งทันทีที่โดนมือหน้าบีบที่แขน “โหม้ย่ะ แซม”

โฟเรียหันไปมองที่แซมที่กำลังนั่งน้ำตาซึมอย่างคาดหวัง เธอเชื่อว่าแซมจะต้องพูดออกไปอย่างแน่นอนว่ากำลังถูกกลั่นแกล้งอยู่ต่างจากเธอในอดีต

“โห้ครับ ผมเป็นคนเริ่มเล่นกับอัลวินก่อนด้วยครับครู” ราวกับฟ้าผ่าลงที่หน้าของโฟเรีย เมื่อแซมพูดแบบนี้ทำให้เธอที่เป็นคนฟ่องกลายเป็นคนที่ถูกข่มขืนมาเองเสียอย่างนั้น

“คุณโฟเรียเพิ่งย้ายมาใหม่อาจจะยังไม่รู้ เอาละฉันไว้พบกันคราวหน้า” ครูเอ่ยก่อนจะเดินออกจากห้องไป

บทที่ 3 ฝึกเขียนปึก

ช่วงเวลาพักกลางวันของนักเรียนมัธยมเต็มไปด้วยความสนุกสนาน ทุกคนต่างทำกิจกรรมต่าง ๆ ของตนอย่างเพลิดเพลิน ทั้งกินข้าว พุดคุย หรือเล่นกีฬา

แต่กลับมีใครบางคนนั่งมองจานข้าวของตัวเองอยู่ในมุมของโรงอาหารที่ผู้คนพลุกพล่าน ไร้ผู้คนนั่งรอบข้าง เว้นช่องว่างในอากาศราวกับพื้นที่ต้องห้าม

สุดท้ายหลังจากที่จ้องมองอาหารบนโต๊ะมาซักระยะก็เริ่มลงมือตักอาหารเข้าปากทีละน้อย โดยปกติแล้วชาวสวรรค์ไม่ต้องรับประทานอาหารเพื่อให้มีชีวิตรอด แต่เพื่อลิ้มรสชาติของความสุขที่ได้ทานเท่านั้น

ใครบางคนเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าของแซมที่กำลังทานอาหารด้วยความอ่อนล้า ทำให้แซมหยุดทานก่อนจะเงยหน้าขึ้นไปมองผู้มาใหม่อย่างช้า ๆ

และอย่างที่คิดคงไม่มีใครที่ไหนอยากมาอยู่กับเขาหลังจากที่โดนอัลวินหมายหัวเหวี่ยง เป็นโพธิ์หญิงสาวที่เพิ่งย้ายมาใหม่ที่นั่นเรียนข้าง ๆ เขาในแทบทุกวิชา ราวกับว่าครูจับคู่ให้เขากับโพธิ์ได้เรียนด้วยกัน

“ฉันขอนั่งด้วยคนนะ” โพธิ์เรียกขาน แซม แต่กลับไม่รอให้เจ้าของที่อนุญาต เธอวางถาดอาหารที่มีอาหารหลายอย่างไว้บนโต๊ะของแซม ก่อนจะนั่งลงตรงหน้าของเขาและลงมือทานอาหารโดยไม่สนใจสายตาของแซม

“ถ้าเจ้า...ถ้าเธอมานั่งกับฉันแบบนี้จะโดนหมายหัวด้วยนะ” เด็กหนุ่มเอ่ยเสียงเรียบ โฟเรียได้ยิน
ดังนั้นก็ยิ้มกว้างโดยที่ไม่ได้เปิดปากที่กำลังเคี้ยวอาหารอยู่

“ก็ไม่เห็นเป็นไรเลย ฉันชินแล้วละ” โฟเรียยกไหล่ตอบและลงมือกินอาหารต่อ

อย่างไรก็ตาม แชมไม่ได้ทำอะไร ได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจและจัดการกับมือเทียงของเขาต่อ
โดยที่ไม่พยายามสนใจคนรอบข้าง แต่คนตรงหน้าก็ไม่ปล่อยให้ความเงียบระหว่างทั้งสองเกิดขึ้น

“นายชื่ออะไรเธอ” หญิงสาวเอ่ยถาม

แชมไม่ได้ตอบอะไรไป ยังคงจจจจกับถาดอาหารตรงหน้าที่เหลืออาหารอยู่มากมาย เพราะเขาทาน
เข้าไปน้อยเหลือเกิน

“บอกฉันหน่อยสิ เรานั่งด้วยกันตั้งหลายวิชา” โฟเรียพูดเข้าๆ ก็จริงอย่างที่เธอว่าการได้นั่งคู่กับแชม
เป็นหนึ่งในหลายเหตุผลที่ทำให้เธออยากรู้จักกับเขา

แชมครุ่นคิดอยู่นาน เมื่อพิจารณาจากหลาย ๆ องค์ประกอบแล้ว การที่แชมรู้จักกับโฟเรียจะมีแต่เขา
ที่ได้ประโยชน์เพราะอย่างน้อยก็ทำให้เขาได้มีเพื่อน เมื่อคิดเช่นนั้นแชมก็ตัดสินใจที่จะแนะนำตัวออก

แต่ทันใดนั้นเองน้ำมันเย็น ๆ ไหลลงสู่ใบหน้าของแชมผ่านเส้นผมสีดำสนิท ซึ่งแชมก็ตกใจเพียง
เล็กน้อยเพราะคิดว่าการที่เขาเป็นผู้ถูกระทำเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว

แต่โฟฟรีกลับไม่แสดงอาการตกใจออกมา อาจจะมีแววตาที่แสดงความประหลาดใจออกมาบ้าง แต่
ก็ไม่ได้ขนาดที่จะลุกขึ้นโวยวายเหมือนใครก็ตามที่ได้เจอเหตุการณ์แบบนี้เป็นครั้งแรก

“โอ้ เดียวนี้คุณซามาเอล อาโรแกนส์ไม่คบเพื่อนแต่จับหญิงแทนสินะ” เสียงเยาะเย้ยจากรอบข้างดัง
ขึ้น ซึ่งก็ไม่ใช่ใครที่ไหน อัลวิน ฮาร์ด คนดีคนเดิม

“นี่พวกนายทำบ้าอะไรเนี่ย!” โฟฟรีตวาดลั่นใส่แก๊งอันธพาลประจำโรงเรียน

“นี่ไปถูกใจอะไรไอ้หมอนี่กันล่ะเนี่ยถึงได้ออกตัวแทนมันขนาดนี้” อัลวินกล่าวเย้ยหยันใส่หญิงสาว
ที่กำลังยืนตัวสั่นด้วยความโกรธ ซึ่งแซมก็สังเกตเห็นว่านี่ไม่ใช่อาการสั่นจากความโกรธเพียงอย่างเดียว

แต่กลับเจ็บปไปด้วยความกลัวที่หาที่มาไม่ได้

มีบางคว่าข้อมือของชายหนุ่มและกระเป๋าของตัวเองรีบออกเดินไปจากที่เกิดเหตุการณ์ซุลมุนขึ้น
โดยที่มีเสียงเจี๊วจ้าวของกลุ่มอันธพาลตามมาไล่หลังอย่างไม่หยุดหย่อน “ไอ้กานั่นมีของดีวะ!”

แซมคิดว่ากระเป๋าของตัวเองมาโดยไม่รู้ตัว และก็ยังเดินตามหญิงสาวที่เพิ่งเจอกันวันแรกไปเรื่อย ๆ
แม้ว่าจะไม่รู้รูปร่างหน้าตาของเขาต้องการจะไปที่ไหน

ทั้งสองวิ่งออกมาจากตัวอาคารเรื่อย ๆ โดยที่ไม่รู้ว่าจุดหมายคือที่ไหน รู้แค่ว่าโพเรียไม่อยากให้ทั้งเธอและแซมอยู่ตรงนั้นอีกต่อไป จนสุดท้ายก็มาหยุดอยู่ที่ต้นไม้ต้นใหญ่ที่อยู่บริเวณรั้วเหล็กของโรงเรียน

โพเรียวางกระเป๋าของเธอลงอย่างแรงก่อนจะทิ้งตัวลงบริเวณรากขนาดใหญ่ของต้นไม้ที่ดูคล้ายว่าจะเป็นต้นไม้ประจำโรงเรียนแห่งนี้ เสียงถอนหายใจเอือกใหญ่ดังออกมาเป็นระยะ

แซมยื่นมองโพเรียด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่ภายในหัวกลับมีสิ่งต่าง ๆ มากมายตักกันยุ่งเหยิง ทั้งเรื่องที่จะใช้ชีวิตกับโลกที่ไม่คุ้นเคยนี้อย่างไร หญิงสาวคนนี้เป็นใครทำไมถึงช่วยเขา แล้วจะทำยังไงให้อัลวินเลิกทำร้ายเขา ไหนจะครอบครัวของเขาอีก

โพเรียถอนหายใจอีกครั้งก่อนจะเงยหน้ามองไปที่ร่างหนาที่ยืนมองเธออยู่ จังหวะที่สบตากันทำให้เธอได้รับรู้ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นผ่านดวงตาสีอำพันคู่นั้น แทนที่มันจะให้ความรู้สึกสดใสสนุกสนานเหมือนกับสีของมัน

แต่กลับให้ความรู้สึกที่มีดหม่นจนไม่อาจจะหาสิ่งใดเปรียบได้ ซึ่งแซมเองก็สัมผัสได้เหมือนกันว่านั่นคำสืเสลณัทคู่นั้นซ่อนอะไรไว้มากมายไม่ต่างจากเขา

“ขอโทษนะแซม ที่อยู่ดี ๆ ก็ลากออกมา” โพเรียเอ่ยพร้อมกับรอยยิ้มที่ออกจะขมขื่นไปหน่อยสำหรับเด็กสาววัยเท่านี้

แซมที่เห็นเช่นนั้น ด้วยสัญชาตญาณของทูตสวรรค์ที่ครั้งหนึ่งเคยนำพาความสุขมาสู่ทุกสรรพสิ่งก็
อดเห็นใจไม่ได้ ทั้งที่ตัวเองก็สภาพไม่ได้ต่างกันเท่าไร แต่เพราะด้วยความเหมือนกันของเขาและเธอ
ทำให้แซมเห็นใจ

ร่างของเด็กหนุ่มค่อย ๆ ลดตัวนั่งลงข้างหญิงสาวออกไปไม่ไกล เพราะถึงเขาจะเห็นใจเธอซักแค่ไหน
เขาก็ไม่อาจจะไว้ใจมนุษย์ที่เขาพบเจอได้ลงจากการถูกทำร้ายหลายครั้ง

โฟเรียเห็นแซมนั่งลงกับเธอก็เริ่มใจชื้นขึ้นมา เพราะคิดว่าแซมคงจะคิดว่าเธอเข้าไปยุ่งเรื่องของเขา
และคงโกรธเธอไม่น้อย แต่ก็อย่างที่เห็นแซมไม่ได้ต่อว่าอะไรเธอเลย

“อย่างที่เธอได้ยิน ข้า ไมลิ ฉันชื่อซามาเอล อาโรแกนส์” แซมเอ่ยปากแนะนำตัวเองให้กับโฟเรียฟัง

โฟเรียได้ยินดังนั้นก็สบายใจ อย่างน้อยในโรงเรียนนี้ก็มีคนหนึ่งที่อาจจะไม่ได้ชอบเธอมากนัก แต่ก็
ไม่น่าจะเกลียดเธอเช่นกัน “ชื่อมีเอกลักษณ์ดีนะ”

“แล้วเหตุใด อ่า เพราะอะไรเธอถึงช่วยฉันไว้ล่ะ” แซมเอ่ยอย่างติด ๆ ขัด ๆ เนื่องจากยังไม่ชินระดับ
ภาษาที่เป็นกันเองของมนุษย์

โฟเรียเงิบไปพักหนึ่ง ก่อนจะเงยหน้ามองท้องฟ้าที่มีเมฆสีเทาปกคลุมอยู่ทั่วทั้งผืน ซึ่งแซมที่ไม่
เห็นเธอพูดเสียทีก็เลยหันไปหาโฟเรีย

“ฉันคิดว่านายกับฉันเหมือนกัน ดูจากสายตานะ” โฟเรียหันมาพูดพร้อมกับสบตาไปที่คู่สนทนา ซึ่งหากดูไปแล้วแซมก็เป็นคนที่หน้าไม่ถึงกับหล่อบ้างแบบพวกที่ใช้หน้าตาทำมาหากินอย่างดารานักแสดง แต่เขาก็เป็นคนที่ดูดีไม่น้อยเลยทีเดียว

“งั้นหรอ” แซมเอ่ยตอบ

“วันนี้เราโคตรเรียนแล้วกัน” โฟเรียยื่นขึ้นเต็มความสูงพร้อมกับกระเป๋ายัดในมือ ก่อนจะเดินมาที่ด้านหน้าของแซม “ไปเดินเล่นกันดีกว่า”

น้ำทะเลซัดเข้าฝั่งเป็นจังหวะที่ลงตัว ผุ่งนกนางนวลบินโฉบลงไปที่ทะเลเพื่อหาเหยื่ออยู่เป็นระยะ ผู้คนจำนวนไม่มากนักเดินไปเดินมาตามทางเดินที่ถูกสร้างไว้ตามแนวของชายหาดซึ่งมีต้นไม้ใบเขียวอยู่ตลอดทาง ลมเย็นพัดกระทบหน้าของชายหญิงคู่หนึ่งที่กำลังเดินชมทิวทัศน์ของทะเลอยู่

แซมกับโฟเรียเดินด้วยกันมาร่วมจะชั่วโมงแล้ว แต่ประโยคสนทนาที่ทั้งสองคุยกันนั้นเรียกได้ว่าน้อยจนนับได้เลยทีเดียว เพราะแซมก็ไม่อยากพูดอะไรออกไปกลัวว่ามันจะกลับมาทำร้ายตัวเขาเหมือนตอนที่เขาพูดกับบิดา

ส่วนโฟเรียก็พยายามคิดหาเรื่องที่จะนำมาเป็นหัวข้อสนทนาอยู่ตลอด แต่ว่าแซมก็มักจะตอบเธอแบบขอไปทีที่ถูกรอบ จนเธออดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมเขาถึงยอมมาเดินอยู่กับเธอแบบนี้

ทั้งสองเดินมาถึงท่าเรือแห่งหนึ่งซึ่งไม่ค่อยมีผู้คนมากนัก เรื่องด้วยเป็นวันธรรมดา ทั้งสองนั่งลงที่ม้านั่งที่หันหน้าออกไปทะเลสีเทา เสียงคลื่นสาดซัดเข้าชายฝั่งผสานกับเสียงนกนางนวลที่บินไปมาอยู่ทั่วท้องฟ้า

ทำให้แซมรู้สึกสงบอย่างบอกไม่ถูก เป็นความรู้สึกสงบที่สุดที่เคยเจอตั้งแต่ที่โดนลงโทษของจำคุก 500 ปีจากเหตุการณ์สงครามศักดิ์สิทธิ์

และอาจจะด้วยเด็กหญิงอายุ 17 ปีคนนี่ที่ทำให้เขาารู้สึกสงบมากยิ่งขึ้น

“ฉันเพิ่งย้ายมาเมืองนี้ได้เมื่อวานนี้เอง ไม่คิดว่าจะมีที่แบบนี้ด้วย” โฟเรียพูดหลังจากที่เงยไปนาน พลางหันไปมองหน้าเด็กหนุ่มวัยเดียวกันที่อยู่ข้าง ๆ

“ฉันก็ไม่รู้จักที่แบบนี้หรอก” แซมเอ่ยตอบเสียงเรียบ สายตามองทอดออกไปยังสุดขอบของท้องฟ้า แต่ความเป็นจริงแล้วเขามองออกไปไกลกว่านั้น

อยู่ ๆ น้ำใส ๆ ก็ไหลออกจากดวงตาคู่งามของเด็กหนุ่ม ไข่แล้ว แซมคิดถึงบ้านที่เขาต้องจากมา ความรู้สึกต่าง ๆ ไหลออกมาพร้อมกับน้ำตามากมาย ทั้งที่สีหน้ายังคงเรียบเฉย

“นี่นายร้องไห้หรือแซม” โฟเรียลุกขึ้นด้วยความตกใจ

แซมไม่ตอบอะไร มีเพียงรอยยิ้มบาง ๆ เท่านั้นที่แสดงออกมา ก่อนที่สองมือจะปาดน้ำตาออกช้า ๆ ไม่มีการคร่ำครวญ ไม่มีการโวยวายอะไร มีเพียงแต่เสียงของคลื่นจากมหาสมุทรที่แสนกว้างใหญ่เท่านั้นที่ยังกดดันอยู่ตลอด

“ฉันเข้าใจนายนะ เพราะฉันเองก็เหมือนกับนายนั่นแหละ” โฟเรียสวมกอดแซมเบา ๆ แต่แซมก็ไม่ได้กอดตอบแต่อย่างใด แต่กลับเอ่ยถามคำถามออกไปแทน “ทำไมเธอถึงเหมือนกับฉัน”

โฟเรียผละอกจากการสวมกอดพลางเดินออกไปชิดที่ราวกัน เผลอรอยยิ้มบาง ๆ ที่แฝงไปด้วยความเจ็บปวดก่อนจะหันหน้าออกไปยังทะเลกว้าง แซมเลยลุกขึ้นตามไปช้า ๆ

“ฉันเป็นโรคซึมเศร้านะ” โฟเรียเอ่ยเสียงสั่นเครือ ซึ่งแซมเองก็เคยศึกษาเกี่ยวกับโรคต่าง ๆ ของมนุษย์มาบ้าง จากที่เขาเข้าใจใครก็ตามที่เป็นโรคนี้จะไม่อาจหาความสุขให้ตัวเองได้อีกต่อไป

แซมไม่ได้ตอบอะไรกลับไป ทำให้ความเงียบเริ่มเข้าแทนที่อีกครั้ง เวลาว่างเลยมาจนบ่ายแก่ใกล้ได้เวลาเลิกเรียนตามปกติเต็มที

“นี่ไม่กะจะถามอะไรหน่อยหรือ” โฟเรียเอ่ยถามด้วยความสงสัย เป็นคนปกติก็คงจะถามเธอไปแล้วว่าทำไมเธอถึงเป็นโรคนี้ แต่กับแซม เขาไม่ถามอะไรเลยทำให้เธออดสงสัยไม่ได้

“ถ้าเธออยากให้รู้เดี๋ยวก็คงจะบอกเองนั่นแหละ” แหมหัวเราะเบา ๆ ในลำคอ ก่อนจะหันหน้าไปพูดกับเด็กสาววัยเดียวกัน

“ในเมื่อเธอบอกความลับของเธอให้ฉันฟัง ฉันก็จะบอกความลับของฉันบ้าง” แหมพูดต่อ

“ไม่เอา嘛 ฉันไม่ได้บอกเพื่อต้องการจะฟังความลับของนายเสียหน่อย” โฟเรียเอ่ยเสียงใส เสียงที่เคยสั้นในตอนนีกลายเป็นน้ำเสียงที่สดใสขึ้นกว่าเดิม

“เอานั่นก็ได้” แหมยกไหล่ ก่อนที่จะหยิบกระเป๋าเป้ของตัวเองขึ้นมาสะพายที่หลังพร้อมกับเอ่ยชวนเด็กสาวให้เดินกลับบ้านพร้อม ๆ กัน “วันนี้จะลับฟ้าแล้ว กลับกันเถอะ”

ระหว่างทางทั้งสองเริ่มเปิดใจพูดคุยกันมากขึ้น ทำให้ได้รู้เรื่องราวต่าง ๆ ของกันและกันมากขึ้น อย่างเช่นเรื่องที่โฟเรียไม่มีครอบครัวและใช้ชีวิตคนเดียวมาตั้งแต่อายุ 15 ปี และเหตุผลที่เธอย้ายโรงเรียนเพราะเธอถูกเพื่อนที่โรงเรียนเก่าล้อเลียน

ซึ่งแหมเองก็ได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวเขาที่เขารู้ให้เธอฟัง เช่น เรื่องที่เขาโดนพ่อแม่ทำร้ายร่างกายทุกวันเป็นเวลานานหลายปีแล้ว ดูจากร่องรอยต่าง ๆ บนร่างกายของเขา

“นายนี่ก็ผ่านอะไรมาเยอะเหมือนกันนะ ของฉันดูเบาไปเลย” โฟเรียพูด

“ไม่หรอก ความรู้สึกของคนเราไม่มีวันเท่ากันอยู่แล้ว” แหมกล่าวตอบ

ทั้งสองเดินมาหยุดที่ตึกแห่งหนึ่งที่ดูเหมือนจะเป็นห้องเช่าของโพเรีย แคมสังเกตเห็นบริเวณรอบ ๆ นี้ไม่ใช่ที่สำหรับเด็กสาวที่จะอาศัยอยู่ตัวคนเดียวได้เลย สภาพทั้งทรุดโทรม เก่า ล้นนอกจากนี้คนยังน้อยอีกต่างหาก

“หยุดพิจารณาได้แล้ว ก็ฉันมีเงินแค่นี้ จะให้เช่าบ้านหรู ๆ ได้ยังไง” โพเรียโบกมือผ่านหน้าแคมไปมาสองสามครั้ง

“ขอโทษแล้วกัน ฉันจะไปล่ะ” แคมโบกมือลาโพเรียก่อนจะเดินออกไปตามเส้นทางกลับบ้านของตน ซึ่งโพเรียเองก็มองตามแผ่นหลังของแคมไปจนลับสายตาถึงค่อยขึ้นห้องไป

โพเรียรู้สึกอึดอัดใจเป็นที่สุด เพราะว่าเธอมีเพื่อนที่เป็นเหมือนกับเธอแล้ว เธอจะไม่ต้องรู้สึกโดดเดี่ยวอีกต่อไปแล้ว

แต่เมื่อมาถึงที่หน้าห้องเช่าขนาดครูหนูของโพเรีย เธอเห็นจดหมายบางอย่างที่ไม่ได้จำหน่ายหรือผู้ส่ง ถูกสอดไว้บริเวณใต้ประตูห้อง

เมื่อเรียวบางหยิบซองจดหมายขึ้นมา เมื่อพิจารณาจากภายนอกแล้ว ไม่มีอะไรบอกได้เลยว่ามาจากใครหรือส่งถึงใคร แต่ในเมื่อมันถูกสอดอย่างดีใต้ประตูห้องของเธอ ทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นของเธอแน่

นิ้วเรียวค่อย ๆ ถิกซองออกช้า ๆ หยิบกระดาษแผ่นสีน้ำตาลใบเก่าที่อยู่ข้างในออกมา เมื่อเปิดออกดูก็ทำให้โพเรียตกใจสุดขีด ข้อความที่อยู่ด้านในถูกเขียนด้วยของเหลวสีแดงคล้ายกับเลือด ลายมือยุ่งเหยิงแต่ก็

ยังพอที่จะอ่านได้ “คิดว่าย้ายโรงเรียนแล้วจะหนีฉันพ้นหรือ บังอาจมาหักหน้าฉัน ฉันจะทำให้เธอต้องทุกข์
ทรมานเอง”

โพเรียบเปิดประตูวิ่งเข้าไปในห้องทันที ร่างกายสั่นเทาไปด้วยความกลัว ทรวดนั่งลงกับพื้นพร้อมกับ
กับน้ำตาที่ไหลออกมาราวกับท่าฝนจากฟากฟ้า

แฮมกลับถึงบ้านในที่สุด ทานทั้งหลังมีแสงสว่างลอดออกมาจากม่านบริเวณห้องนั่งเล่นเท่านั้น และ
ไม่มีรถจอดอยู่หมายความว่าพ่อของเขายังไม่กลับมาจากทำงาน และคงไม่รู้ว่าเขาไม่เข้าห้องเรียนในวันนี้

ประตูบานใหญ่ถูกเปิดออกเรียกความสนใจให้ใครบางคนที่นั่งอยู่ที่ห้องนั่งรออยู่ เสียงฝีเท้าดังออก
มาจากด้านในตัวบ้าน แฮมมองเข้าไปในตัวบ้านหลังจากปิดประตูเรียบร้อยแล้วก็พบว่าป๊อคือ แม่เขานั่นเอง

“แฮม! ทำไมลูกถึงไม่เข้าเรียน! รู้มั๊ยครูโทรมาฟ้องแม่ นี่ถ้าพ่อเขารู้แน่ๆจะตายแน่!” ลูซี่ตวาดเสียงดัง
ผิดกับบุคลิกของเธอที่ผอมบางไม่ค่อยแข็งแรง

แฮมไม่พูดอะไร เขาเบือนหน้าหนีจากผู้เป็นมารดา ก่อนจะเดินไปที่ห้องนอนของเขา ลงมือ
ล็อกกลอนแน่นเพื่อไม่ให้ใครเข้ามาได้อีก

“ฉันจะไม่บอกพ่อของแกแล้วกัน แกคิดหนีฉันครั้งหนึ่งแล้วนะ” เสียงของลูซี่ดังมาจากอีกฟากหนึ่ง
ของประตู

แถมวางกระเป๋าของเขาลงบนโต๊ะทำงานที่ทำมาจากไม้ มือเอื้อมไปกดเปิดโคมไฟเก่า ๆ ที่วางอยู่บนโต๊ะ ก่อนจะเดินไปนั่งลงบนเตียงน่า ๆ ใกล้ฟ้งของเขา

“หิ” เสียงหัวเราะเล็ก ๆ เล็ดลอดออกมาจากลำคอของเด็กหนุ่มผู้โดดเดี่ยว แต่ในวันนี้เขาไม่โดดเดี่ยวอีกต่อไป อย่างน้อยเขาก็กังมีคนที่อยากจะเป็นเพื่อนกับเขาอยู่

ซึ่งมันไม่อาจจะช่วยเยียวยาเขาจากการถูกทำร้ายได้ทั้งหมด แต่อย่างน้อยในตอนนี้เขาก็กังมีคนคอยอยู่เคียงข้างเขาในวันที่เขาลำบาก คนที่เขาเรียกว่าเพื่อนได้

ณ แคนซาร์รค์

“ท่านราฟาเอล ข้าขอร้อง! ข้าจะไม่ทำอีกแล้ว ไม่ ไม่ ไม่! อ้าก!” เสียงร้องโหยหวนจากการถูกรุกรานของนักโทษที่ถูกจองจำชั่วนัันครันในคุกแห่งซาร์รค์ดังออกมาเป็นระยะ

แต่เสียงเหล่านี้ไม่มีทางเล็ดลอดออกไปยังโลกภายนอกเค็ดขาด เพราะว่าเจ้าสถานที่แห่งนี้คือราฟาเอล คุกซาร์รค์ลำดับที่สอง เทพแห่งการรักษาและความทรมาน

“ก็ใครใช้ให้เจ้าพยายามหนักันล่ะ อุตส่าห์ทำตัวดีจนข้าไม่สนใจแล้วเชียว” ราฟาเอลวางมีดผ่าตัดลงถาดที่วางอยู่ข้าง ๆ พลางถอดถุงมือยางที่เต็มไปด้วยเลือดออก

ที่ถูกแห่งนี้จะใช้กักขังเหล่าผู้ที่หมดสิ้นซึ่งความดีที่ซึ่งไม่สามารถอาศัยอยู่บนสวรรค์แห่งนี้ได้ แต่พยายามหลบหนีจากการเกิดใหม่ซึ่งเป็นเหมือนพรจากพระเจ้า หากถูกจับได้ก็จะถูกจองจำอยู่ ณ ที่แห่งนี้ไปชั่วนิรันดร์

ซึ่งแน่นอนว่าย่อมต้องมีคนที่ต้องการจะหนีอยู่แล้ว แต่ก็ไม่เคยมีใครหนีสำเร็จเลยสักราย ทำให้มีเหยื่อหลายล้านคนแล้วที่ถูกราฟาเอลทรมานตลอดระยะเวลาที่เขาถือกำเนิดขึ้น

ราฟาเอลเดินออกมาจากห้องหลังจากจัดการงานอดิเรกของเขาเสร็จ ไข่อแล้ว ราฟาเอล ได้ชื่อว่าเทพแห่งการทรมานเพราะครั้งหนึ่งเขาเคยถูกเหล่าปิศาจจับตัวไปทรมานนานนับปี ทำให้เขาเป็นพวกที่ชอบใช้ความรุนแรงเป็นที่สุด

แต่เขาก็ยังคงมีจิตสำนึก เลือกที่จะลงมือกับนักโทษผู้กระทำความผิดเท่านั้น กับเหล่าชาวสวรรค์เขาเป็นดั่งแสงจันทร์ที่คอยส่องสว่างในยามราตรีแก่ผู้คน

“น่าเสียดายที่เจ้าลูซิเฟอร์ไม่ถูกขังอยู่ที่นี่” ราฟาเอลเอ่ยถึงน้องชายที่ถูกเนรเทศลงไปยังโลกมนุษย์เมื่อไม่นานมานี้ “ว่างนั้มัยท่านพี่”

ราฟาเอลเอ่ยไปทางใครบางคนที่กำลังยืนฟังกำแพงราวกับรอใครบางคนอยู่ ร่างสูงเมื่อได้ยินดังนั้น ก็เดินออกมาจากความมืดเผยให้เห็นใบหน้าของทูตสวรรค์ลำดับที่หนึ่ง มิกาลเอล

“งานอดิเรกของเจ้านี้น่าขยะแขยงเหมือนเดิมเลยนะ” มิกาลเอลเดินมาหยุดที่หน้าห้องที่ราฟาเอลเพิ่งเดินออกมาพร้อมกับมองเข้าไปในนั้นด้วยดวงตาสีทองของเขา

“อย่าว่าแต่ข้าเลย ท่านพี่ก็ได้รับผลจากสงครามศักดิ์สิทธิ์ไม่น้อยไปกว่าข้านี้” ราฟาเอลเดินสวนไปทางที่มิกาเอลเดินออกมา ก่อนจะหยุดเดินอีกครั้ง

“ได้ข่าวว่านอนน้อยลงกว่าเดิมอีกนี่จาก 2 ชั่วโมงเป็น 1 ชั่วโมงหรือเปล่านะ แล้วตอนนี้ก็เริ่มแยกภาพความฝันกับความจริงไม่ออกแล้วรีเปล่า สงสารเสียจริงเลยพวกทหารที่ตายไปเนี่ย” ราฟาเอลเอ่ย

มิกาเอลที่ได้ยินการดูหมิ่นเกียรติยศของผู้พิทักษ์แห่งสวรรค์ก็ทนไม่ไหว เดินเข้าหาที่คอเสื้อของราฟาเอล “ใครมันบังอาจปากกล้าคาบข้าวไปบอกเจ้า!”

“ก็จะมีใครอีกล่ะ ก็ยูริเอลไง หล่อนไม่รู้ผิดชอบชั่วดีอยู่แล้วนี่” ราฟาเอลกล่าวเหยียดหยันผู้เป็นพี่ของตัวเองด้วยใบหน้ายืยาน “สิ่งเดียวที่ทำให้หล่อนรู้สึกได้ก็มีแต่ลูซิเฟอร์ละนะ ถึงจะเป็นความรู้สึกสมเพชก็เถอะ”

“จะว่าไปเราสี่คนนี่ก็มีอะไรบางอย่างที่คล้ายกับโรคของพวกมนุษย์เลยนะ” ราฟาเอลทำท่าครุ่นคิด

“อย่างท่านพี่ก็ PTSD กับ Insomnia กาบริเอลก็ OCD ยูริเอล Anhedonia” ราฟาเอลสาธยายชื่อโรคจิตเวชต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับมนุษย์

“ท่านพ่อที่เชื่อมั่นในตนเองเหลือเกินก็ DID ส่วนข้า NSSI ที่ไม่ได้ทำร้ายตัวเอง” ราฟาเอลพูดต่อ

ซึ่งบนสวรรค์นั้นไม่มีโรคเหล่านี้อยู่ หากแต่เป็นเพียงความผิดพลาดบางอย่างของกลุ่มก้อนพลังที่อยู่ภายในตัวพวกเขา ไม่มีทางรักษาให้หายได้ มีแต่จะต้องหลับใหลไปชั่วนิรันดร์เท่านั้นถึงจะหลุดพ้น

“คิดว่าข้ามีเวลาเล่นกับเจ้ารีไร” มิกาเอลกำคอเสื้อของน้องชายแน่นกว่าเดิม ซึ่งก็ไม่ได้ทำให้สีหน้าของราฟาเอลเปลี่ยนไปแม้แต่แต่น้อย

“ข้าว่าท่านพี่น่าจะฉลาดไม่พอมากกว่า จันทาแปลให้ฟังภาวะป่วยทางจิตจากเหตุการณ์รุนแรง โรคนอนไม่หลับ ย้ำคิดย้ำทำ ไร้ความรู้สึก หลายบุคลิก การทำร้ายตัวเองโดยไม่เจตนาถึงขั้นจบชีวิต” ราฟาเอลอธิบายยาวเหยียดจนมิกาเอลเริ่มรู้สึกรำคาญ

“เพิ่มความรู้ในสมองแล้วก็ปล่อยข้าเถอะ เสือมันจะยับเอา”

“เหอะ ครั้งนี้ข้าจะปล่อยเจ้าไปก่อน ข้ามีเรื่องสำคัญจะมาคุยกับเจ้า” มิกาเอลปล่อยมือออกจากคอเสื้อของราฟาเอล ก่อนที่ราฟาเอลจะจัดการเสื้อของตัวเองให้เข้าที่

“อะไรจะสำคัญไปกว่าช่วงเวลาแห่งความสุขของข้าอีก” ราฟาเอลเอ่ยก่อนจะเดินออกไป มิกาเอลเห็นดังนั้นก็ถอนหายใจพลางปาดเหงื่อที่เริ่มผุดขึ้นมาบนใบหน้า

“ครั้งล่าสุดที่ข้าไปสำรวจขุมนรกเพื่อตรวจดูว่าซาตานและเหล่าราชวงศ์ปิศาจของมันยังคงถูกกักขังไว้ในนรกอยู่หรือไม่ ข้าต้องผ่านชายขอบของโลกมนุษย์” มิกาเอลเอ่ย

เมื่อมีชื่อของชาตานปรากฏในบทสนทนาทำให้ข้าของราฟาเอลที่กำลังจะก้าวออกไปข้างหน้าถูกกดลงอย่างเต็มแรง ทำให้คุกแห่งสรวงสวรรค์สั่นสะเทือนทั้งหลังเลยทีเดียว

“ว่าต่อลึ” ราฟาเอลเอ่ยเสียงเย็นเฉียบราวกับน้ำแข็งที่กดเข้าไปที่ผิวหนังโดยที่หากไม่ได้เห็นใบหน้าของเขาในตอนนั้นก็รับรู้ได้ว่าเขาโกรธแค้นชาตานมากแค่ไหน

“ข้าสัมผัสได้ถึงพลังของชาตานอยู่บนโลกมนุษย์แม้จะเพียงน้อยนิด แต่มันคือพลังของชาตานแน่นอน”

ทันทีที่มิคาเอลพูดจบ ทูตสวรรค์ลำดับที่หนึ่งก็สัมผัสได้ถึงแรงกดดันมหาศาล ถึงจะไม่มากเท่าพระเจ้าตอนที่อยู่ในสนามรบ แต่ก็มากพอที่จะทำให้เขาอึดอัดได้

“มันกล้ำดียังไงถึงไปเสนอหน้าอยู่บนโลกมนุษย์”

บทที่ 4 ชุคนักเรียนนองเลือด

วันเวลาผ่านไปโฟรียและแซมก็สนิทกันมากขึ้น ทั้งสองเริ่มเข้าใจซึ่งกันและกันมากขึ้น จนเวลา
ล่วงเลยใกล้สอบกลางภาค แซมที่เคยมีชีวิตที่ขาดสีสันก็ถูกโฟรียเติมสีเข้าไปให้ทีละน้อย

ซึ่งแซมในตอนนั้นก็คุ้นชินกับโลกมนุษย์มากขึ้น แต่ใช้ว่าเรื่องแย่ ๆ จะลดน้อยลงไป ครอบครัวของ
เขาก็คงยังเป็นเหมือนเดิม ยังคงทำร้ายเขาเหมือนเดิม ส่วนแก๊งอันธพาลในโรงเรียนก็ยังคงอยู่

แต่ในทุกครั้งที่เขาเจอเรื่องร้าย ๆ โฟรียก็จะคอยปลอบประโลมเขาอยู่เสมอ

เช่นเดียวกับที่เขาช่วยเหลือโฟรียในเรื่องที่เธอบอกว่าเธอเป็นโรคซึมเศร้า ทั้งคู่เป็นเหมือนกับ
แสงสว่างส่องนำทางให้แก่กันและกัน โดยที่แซมไม่เคยเอ่ยถามเรื่องในอดีตของโฟรียเลย

ในบางครั้งเวลาที่อยู่กันเพียงสองคน โฟรียก็เล่าออกมาบ้าง ว่าโดนเพื่อนที่โรงเรียนเก่าแกล้งเพราะ
เป็นเด็กกำพร้า เพื่อนที่เคยคบหาก็ตีตัวออกห่างเพราะข่าวลือแปด ๆ

แต่แซมก็ไม่ได้สนใจ เพราะนั่นคือตัวตนในอดีตหากแต่ในปัจจุบันเธอคือดวงตะวันของเขา ไม่มีค
วามหมายอื่นมากกว่านั้น เธอคือคนสำคัญเพียงหนึ่งเดียวของเขา

“โอ้ยเรียนยังไม่รู้เรื่องเลย จะสอบกลางภาคแล้ว” โฟรียบ่น

ทั้งสองนั่งอยู่ที่ใต้ต้นไม้ต้นใหญ่ของโรงเรียนที่พวกเขาทั้งสองเคยนั่งด้วยกันในวันแรก
ที่โพริยย้ายมา ลมหนาวเริ่มพัดเข้ามาสู่เกาะอังกฤษ ใบไม้เริ่มเปลี่ยนสีเป็นสัญญาณของฤดูใบไม้ร่วง จุดเริ่มต้นของฤดูหนาว

“เดี๋ยวลันคิวให้ก็ได้” แชมปิดหนังสือเล่มลงก่อนจะเอียงคอมองไปยังเพื่อนสาวคนสนิทของเขา
โพเรียได้ยืนดังนั้นก็ทำหน้าบูดหั่นมามองที่แชม

“ก็ใช่สิ ใครจะคิดว่าที่โหล่ของห้องอยู่ดี ๆ จะกลายมาเป็นตัวท็อปของห้องในทุกวิชแบบนี้ล่ะ”
โพเรียพูดประชด

แชมได้ยื่นกีฬาระออกมาเบา ๆ ก็แน่ละสิ ความรู้ที่พวกมนุษย์ร่ำเรียนกันอยู่ในทุกวันนี้ เป็นเพียง
เศษเสี้ยวหนึ่งของความรู้ทั้งหมดที่อัครทูตสวรรค์มีเท่านั้น

หากเขาไม่เหลือความทรงจำครั้งเมื่อตอนอยู่บนสวรรค์ล่ะก็ชีวิตคงดิ่งลงเหวยิ่งกว่านี้เป็นแน่ ไม่รู้
ว่าเป็นความเมตตาของพระองค์หรือเป็นเพราะความผิดพลาดกันแน่

ไม่รู้ว่าในตอนนี้นบนสรวงสวรรค์จะเป็นอย่างไรเมื่อไม่มีเขาอยู่ ท่านพี่ทั้งหลายจะนึกถึงเขาหรือไม่
แล้วท่านพ่อล่ะจะพูดถึงอย่างไรบ้าง

“ก็คงจะพูดว่าเป็นตัวปรี๊ดของครอบครัวนะสิ” แชมพูดเบา ๆ รอยยิ้มเจื่อนปรากฏขึ้นมาบนใบหน้าของอดีตรัฐมนตรีผู้ยิ่งใหญ่

“อะไรนะ” โฟเรียที่ได้ยินแชมพูดก็รีบหันขวับมาถามทันที เธอเกลียดทุกคนที่เข้ามาต่อว่าแชม ไม่ว่าจะต่อหน้าหรือลับหลัง “ใครมันกล้ามาว่าเพื่อนของฉันกัน”

“ไม่ ๆ ไม่มีใครว่าอะไรทั้งนั้นแหละ ฉันพูดเรื่อยเปื่อย” แชมเห็นโฟเรียเริ่มโมโหก็รีบเอ่ยแก้ตัวทันที

“ถ้ามีใครมาว่าเพื่อนของฉัน ฉันจะจัดการมันเองคอยดูได้เลย” โฟเรียขึ้นยืนเต็มความสูงมือทั้งสองข้างกอดอกอย่างมั่นใจ ทำให้แชมหัวเราะออกมา

“เอาล่ะหมดเวลาพักเที่ยงแล้ว ไปกันเถอะ” แชมคว้ากระเป๋าทั้งของเขาและของโฟเรียขึ้นมาจากพื้นก่อนจะเดินนำหน้าโฟเรียไปที่อาคารเรียนของพวกเขา

ภายในอาคารเรียนเริ่มมีนักเรียนเริ่มทยอยเดินเข้ามาแล้ว แต่ก็ยังมีบางส่วนที่ยังคงอยู่ข้างนอกอยู่ ทั้งสองเดินไปที่ห้องเรียนของพวกเขา เมื่อเปิดประตูเข้าไปก็เจอเข้ากับอัลวิน ฮาร์ดกับพวกของเขาอยู่ที่โต๊ะประจำของทั้งสอง

“ไอ้คูร์กของเรามาแล้ว” ฟ็อดเตอร์ มือขวาของอัลวินเอ่ย เรียกให้ทุกคนในกลุ่มหันไปมองที่บริเวณประตูด้านหน้าของห้องที่แชมกับโฟเรียยืนอยู่

แซมไม่ได้สนใจอะไร ยังไงอัลวินก็พูดแบบนี้ทุกวันจนเขาชินเสียแล้ว มือหนาจับมือเรียวของร่างบางให้เดินตามเข้ามาในห้อง ก่อนจะไปหยุดที่บริเวณโต๊ะของทั้งสองที่อัลวินนั่งอยู่

“จะว่าไป ซามาเอลของเราเนี่ยเหมือนจะมีน้ำมีนวลขึ้นนะ คุณเทรลเลียงดีเธอ” อัลวินยื่นขึ้นเต็มความสูงก่อนจะจับไปที่บริเวณแขนและไหล่ของแซมเพื่อเป็นการสำรวจ ก่อนจะมองไปที่โฟเรียที่อยู่ข้างหน้าเขาอยู่ “โซมัย้คุณเทรลคอม”

“ถ้าจะทำอะไรก็มาลงที่ถันอัลวิน ไม่ต้องยุ่งกับโฟเรีย” แซมพูดพร้อมกับเอาตัวไปคั่นระหว่างอัลวินกับโฟเรีย

“โอ้ หวงของเสียด้วย” อัลวินถอยออกมา แต่หน้าตายังคงขี้นกวนประสาทเช่นเดิม “แต่โทษทีนะวันนี้เรามีธุระกับคุณเทรลคอม”

แซมทำหน้าสงสัยก่อนจะหันไปหาโฟเรียที่ยืนอยู่ด้านหลัง ส่วนโฟเรียเองก็ไม่เข้าใจว่าอัลวินมีอะไรจะคุยกับเธอ ได้แต่ยื่นสายหน้าบอกว่าไม่รู้เรื่อง

แซมเห็นดังนั้นจึงหันกลับไปพูดกับอัลวินอีกครั้ง “แต่ถันว่าเธอไม่มีอะไรจะพูดกับนายนะ”

อัลวินหัวเราะออกมาอีกรอบกับท่าทางขึงขังของเหยื่อที่โดนเขารังแกมาตลอด แต่ตอนนี้ก็กลับกลายมายื่นเผชิญหน้าตัวเขาได้ขนาดนี้นับว่าใจกล้าไม่เบา

“คนที่คุยไม่ใช่ฉัน แต่เป็นครูที่ปรึกษา เห็นบอกว่าจะคุยเรื่อง โรงเรียนเก่ากับครอบครัว ว่าฉัน”
อัลวินงใจพูดเน้นไปที่คำว่าตรงเรียนเก่าและครอบครัว ทำให้โฟเรียหน้าถอดสีทันที ซึ่งแซมก็รับรู้ได้ว่าไม่ใช่ครูที่เรียกไปเป็นแน่ จึงพยายามออกตัวห้ามโฟเรียเต็มที่

“ค่อยไปหลังเลิกเรียน นี่จะเริ่มคาบแล้ว” แซมพูดบอกอัลวินก่อนจะกลับตัวไปพูดกับโฟเรียที่ยืนหน้าถอดสีอยู่ “ไม่เป็นไรนะ เคี้ยวกันไปด้วย”

โฟเรียสูดหายใจเข้าเฮือกใหญ่ก่อนจะเงยหน้ามองไปรอบ ๆ ห้อง ซึ่งนักเรียนในห้องส่วนใหญ่มองมาที่เธอ เรียกได้ว่าเป็นจุดสนใจของห้องได้เลย ทำให้เธอเกิดความประหม่า แต่ก็ยังคงมาจิดีสู้เสื่อ

“ไม่เป็นไร เคี้ยวรีบไปรีบมา” โฟเรียเอ่ยพร้อมกับรอยยิ้มบาง ๆ แต่แซมก็รับรู้ได้ทันทีว่านั่นไม่ใช่รอยยิ้มแบบปกติของโฟเรีย แต่เป็นการฝืนยิ้มเสียมากกว่า

แต่แซมก็ไม่สามารถทำอะไรได้ ในเมื่อเจ้าตัวต้องการที่จะไปเขาก็ต้องปล่อยให้เธอไป

เสียงกริ่งดังขึ้นเป็นสัญญาณว่าถึงเวลาเข้าเรียนในช่วงบ่ายแล้ว นักเรียนในห้องเริ่มเดินกลับไปนั่งที่ตัวเอง ส่วนอัลวินและฟोटเตอร์เดินออกไปจากห้องเรียนพร้อมกับโฟเรีย

ทันทีที่ทั้งสามเดินออกไปจากห้องทางประตูด้านหลัง ครูประจำวิชาก็เดินเข้ามาในห้องจากประตูด้านหน้าทันที ทำให้ตลาดสายตากันไปอย่างฉิวเฉียด

“เอาละ ๆ นั่งลงได้แล้ว อ้าว คุณรุส คุณฮาร์ด แล้วก็คุณเทรลคอมไปไหนล่ะ” ผู้มาใหม่เอ่ยถามถึงนักเรียนทั้งสามที่ไม่ได้อยู่ในห้องเรียนในขณะนี้

“โฟเรียจะเป็นลมมะครับ อัลวินกับพ็อตเตอร์เลยอาสาแบกไปห้องพยาบาลครับ” หนึ่งในพรรคพวกของอัลวินยกมือตอบครูทันที

“อ้าว แล้วทำไมไม่ใช่คุณอาโรแกนส์ที่เป็นคนพาไปล่ะ” คนเป็นครูชี้หนังสือเล่มหนาที่อยู่ในมือมาทางแซมที่เป็นเพื่อนสนิทของโฟเรีย โดยจะสื่อว่าทำไมไม่ให้คนที่สนิทที่สุดพาไปเสียล่ะ

“ครูคิดว่าแซมจะแบกโฟเรียไหวหรือครับ ใหญ่ขนาดนั้น” จากนั้นเหล่าแก๊งอันธพาลก็ระบิดเสียงหัวเราะออกมาทันที สร้างความไม่พอใจให้แก่แซมเป็นอย่างมากที่มากล่าวล่วงเกินเพื่อนของเขา

เพราะโฟเรียเป็นคนตัวเล็ก เช่นนั้นพวกมันไม่ได้หมายถึงขนาดของตัวเธอแน่นอน แต่แซมก็ไม่สามารถทำอะไรกับพวกมันได้ ได้แต่นั่งกำมือแน่น เล็บจิกเข้าที่ฝ่ามือจนเริ่มเป็นแผล

“เอาละเงียบได้แล้ว เรามาเริ่มเรียนกันก่อน เดี่ยวทั้งสามคนก็กลับมาแล้วละ” ชายชราเคาะหนังสือที่โต๊ะสองสามทีก่อนจะเริ่มการเรียนการสอนตามปกติ

โฟเรียเดินตามทั้งสองคนไปที่ใต้บันไดของอาคารที่ไม่ค่อยมีใครใช้งาน และยังเป็นช่วงเวลา queทุกคนเข้าเรียนไปแล้ว เรียกได้ว่าไม่มีคนเดินผ่านเลยก็ว่าได้

“นี่ รับพูดได้แล้ว” โฟเรียหยุดเดินที่ตรงกลางระหว่างชั้นหนึ่งกับชั้นสอง ทำให้ทั้งสองที่กำลังจะเดินลงไปถึงชั้นหนึ่งต้องหยุดเดินพร้อมกับหันไปมองที่โฟเรีย

เมื่อถูกทั้งสองจ้องมามากก็ยิ่งตัวคนเดียวไม่มีแซมคอยอยู่ข้าง ๆ ทำให้โฟเรียเริ่มเกิดอาการสั่นที่มือ แต่เธอก็พยายามซ่อนมันไว้ข้างหลังเพื่อไม่ให้ทั้งอัลวินและฟ็อตเตอร์เห็น

“เอานั่นก็ได้ กะว่าจะเล่นเป็นพวกเด็กเกรในหนังสือหน่อย” อัลวินก้าวเดินขึ้นมาที่บริเวณที่โฟเรียยืนอยู่ โดยฟ็อตเตอร์ไม่ได้เดินตามขึ้นมาด้วย ได้แต่ยืนมองเหตุการณ์อยู่ห่าง ๆ พร้อมกับรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

อัลวินเดินมาถึงบริเวณที่โฟเรียยืนอยู่ก่อนจะสำรวจเรือนร่างของเด็กสาวที่กำลังอยู่ในช่วงวัยรุ่น เดินอ้อมซ้ายทีขวาทีพร้อมกับเขมอยยิ้มเจ้าเล่ห์ ทำให้โฟเรียรู้สึกขยะแขยงเป็นอย่างมาก

“มีอะไรจะพูดก็พูด!” โฟเรียใช้มือเรียวทั้งสองข้างผลักไปที่อกของอัลวิน แต่ก็ไม่ได้ทำให้อัลวินสะเทือนแม้แต่น้อย มีหน้าซำยังคว้าข้อมือไว้ได้อีกด้วย ก่อนที่อัลวินจะโน้มตัวมากระซิบอะไรบางอย่างที่ข้างหูของโฟเรีย

“ได้ข่าวว่าเคยขายตัวนั่นหรอ” เหมือนฟ้าผ่าลงตรงกลางอกของโฟเรีย หน้าเริ่มซีดเผือดริมฝีปากและมือทั้งสองเริ่มเย็น ขาที่เคยยืนได้เริ่มอ่อนแรงลง ความกล้าที่รวบรวมไว้ตอนนี้ได้มลายหายไปจนหมดสิ้น

“ฉันไม่บอกใครหรอกนะ ถ้าเธอทำอะไรบางอย่างให้ฉัน”

เสียงกริ่งดังเป็นสัญญาณที่นักเรียนในห้องรอกอย ครูผู้สอนกล่าวอำล่านักเรียนก่อนจะเก็บของออกไปจากห้องไป นักเรียนรีบเก็บของแล้วเดินออกจากห้อง

แต่แซมยังคงนั่งรอกอยเพื่อนคนเดียวของเขาที่หายออกไปตลอดทั้งคาบ ทั้งอัลวินและฟ็อดเตอร์ก็ด้วย แซมได้แต่หวังว่าจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับโฟเรีย

จนทุกคนออกไปจากห้องจนหมดทั้งสามคนก็ยังไม่กลับมา แซมทนไม่ไหวจัดการคว้ากระเป๋าทั้งของตัวเองและโฟเรีย รีบมุ่งตรงออกไปจากเพื่อไปหาโฟเรีย โดยในใจของเขามีแต่เรื่องไม่ดีเกิดขึ้น

แต่เมื่อเปิดประตูออกก็พบกับโฟเรียยืนอยู่ด้วยใบหน้าเหี่ยวอ่อน และมีอัลวินกับฟ็อดเตอร์ที่ยืนอยู่ด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“พวกนายทำอะไรโฟเรีย!” แซมถามดลันตันที่เห็นใบหน้าของเด็กสาวคนสนิทของเขาไม่สู้ดีนัก ทำให้นักเรียนที่อยู่แถวนั้นหันกลับไปมองยังคั่นตอของเสียงในทันที

“ใจเย็นนะแซม เราไม่ได้ทำอะไรเสียหน่อย จริงมั๊ยโฟเรีย” จากประตูที่อัลวินพูดออกมา ทำให้แซมรู้สึกจิตใจจะไบบางอย่าง ปกติแล้วอัลวินจะไม่เรียกโฟเรียอย่างนั้น จะเรียกก็แต่นามสกุลเท่านั้น

“ชะ... ไซ่แล้วแซม ไม่มีอะไรหรอก ไปเรียนวิชาต่อไปกันเถอะ” โฟเรียเอ่ยเสียงสั้น มือก็คว้าแขนของแซมให้เดินออกมาจากห้องเรียนโดยไว ทั้งให้อัลวินและฟ็อดเตอร์มองตามจนลับสายตา

“คิดว่าเธอจะยอมหรือ” พ่อคเตอร์เอ่ยถามอัลวิน

“ไม่มีทางปฏิเสธหรอก” อัลวินเอ่ยพร้อมกับรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

โฟเรียพาแซมเดินออกมาจากอาคารเรียนมุ่งตรงไปยังสถานที่ประจำของทั้งสอง ซึ่งนักเรียนหลายคนก็เดินสวนพวกเขาทั้งสองเข้าไปในอาคารเพื่อเรียนวิชาต่อไป

ซึ่งตลอดทางที่เดินมาโฟเรียไม่แม้แต่จะปรินปากพูดอะไรออกมาเลยแม้แต่คำเดียว มีเพียงแซมเท่านั้นที่คอยเอ่ยถามอาการของเด็กสาว

อีกทั้งแรงบีบจากมือของโฟเรียที่จับอยู่ที่แขนของแซมยังมากกว่าปกติ เป็นไปไม่ได้เลยที่จะไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับตัวเธอ

“นี่บอกฉันนะ พวกนั้นมันทำอะไรเธอกันแน่” แซมยังคงถามออกไปเรื่อย ๆ โดยที่โฟเรียก็ยังคงไม่หยุดเดิน จนกระทั่งพวกเขาเดินมาถึงต้นไม้ใหญ่ของโรงเรียนที่พวกเขานั่งเป็นประจำ

“โฟเรียได้โปรด บอกฉัน...”

“หุบปากสักทีได้มัย!” โฟเรียตะโกนลั่นพร้อมกับสะบัดมือออกจากแขนของแซมทันที ทำให้แซมตกใจมาก ตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาเขาไม่เคยเห็นเธอเป็นแบบนี้มาก่อน

“ขอร้องละแซม ช่วยหยุดถามที” ทันทีที่พูดจบ ร่างบางก็ทรุดตัวลงก่อนเข้าปล่อยโฮออกมาทันที น้ำตาหลังไหลออกมาราวกับเขื่อนกั้นน้ำได้แตกออก

แซมไม่เคยเห็นโฟเรียเป็นแบบนี้มาก่อน ทำให้เขาสับสนไม่รู้จะทำเช่นไร จะพูดถามก็ไม่ได้ แซมตัดสินใจสวมกอดโฟเรียเบา ๆ เหมือนที่เธอเคยทำกับเขาในวันแรกที่เจอกัน

เพราะแซมคิดว่าอย่างน้อยก็อาจช่วยให้เธอไม่รู้สึว่าตัวเองโดดเดี่ยวเหมือนเมื่อก่อน เพราะสิ่งที่ช่วยคนที่เป้นโรคซึมเศร้าได้คือการอยู่ข้าง ๆ เขา อย่างน้อยที่สุดที่ทำให้เขาไม่รู้สึว่าเขาโดดเดี่ยวให้ได้

เป็นเวลาค่อนข้างนานทีเดียวที่โฟเรียร้องไห้อยู่อย่างนั้น แซมก็ยังกอดเธอต่อไปแม้ว่าท่าทางของเขาคงไม่เป็นธรรมชาติก็ตาม จนสุดท้ายโฟเรียก็เงยหน้าขึ้นมาเช็ดน้ำตาที่ไหลอาบแก้มทั้งสองของเธอ

“ทีนี้เล่าได้หรือยัง” แซมเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง แต่โฟเรียกลับส่ายหน้าเบาเป็นการตอบปฏิเสธ ซึ่งแซมก็ไม่แปลกใจเพราะว่าเธออาจจะยังไม่พร้อม ในหลาย ๆ เรื่องเธอก็ไม่ได้บอกกับเขา ไม่ได้เล่าให้เขาฟัง

เพราะฉะนั้นแซมจึงตัดสินใจที่จะรอให้โฟเรีย แสงสว่างหนึ่งเดียวในโลกนี้เล่าเรื่องราวทั้งหมดของชีวิตเธอให้เขาฟังด้วยตัวของเธอเอง

“งั้นกลับบ้านกัน เดี่ยวฉันอยู่ด้วยจนกว่าจะถึงเวลาที่พ่อฉันเลิกงาน” แซมยื่นขึ้นเต็มความสูงคว้ากระเป๋านักเรียนของเขาและโฟเรียมาสะพายไว้ที่ไหล่ ทำให้โฟเรียสังเกตได้ว่าเวลาล่วงเลยมาซักรี่กแล้วหลังจากที่เธอเดินออกมา

แต่แทนที่โฟเรียจะถูกขึ้นเดินตามแซมไป เธอกลับรั้งกระเป๋าของเธอเอาไว้ ทำให้แซมหยุดเดินและหันกลับมามองเธออีกรี่

“นายไปก่อนเลย ฉันขออยู่คนเดียวสักพักรี่” โฟเรียมองอ้อนวอนเขาไปในดวงตาสีอำพันคู่งาม มีหรือที่แซมจะปฏิเสธ ในตอนนี้จะอะไรก็ได้ออกแต่โฟเรียรู้สึกดีขึ้นสักนิดก็ยังมี

“งั้นกลับถึงห้องแล้วก็ส่งข้อความมาบอกนะ” แซมยื่นกระเป๋าให้กับเจ้าของตามเดิม ก่อนจะเดินปลิกตัวออกมาแต่ไม่วายที่จะหันไปมองเด็กสาวอยู่เป็นระยะ ๆ จนกระทั่งกลับสายตาไป

เมื่อโฟเรียเห็นแผ่นหลังของแซมหายลับไปจากสายตาแล้ว มือบางของเธอก็ลื้งไปหยิบอะไรบางอย่างที่อยู่ในกระเป๋า ซึ่งก็คือโทรศัพท์มือถือสีดำของโฟเรีย นิ้วเรียวกดเปิดโทรศัพท์ก่อนจะส่งข้อความหาใครบางคน

‘ไปเจอกันที่ห้อง’

หลังจากนั้นชีวิตประจำวันของทั้งสองก็ดำเนินไปอย่างเรียบง่าย ไม่มีอะไรแปลกใหม่ โฟเรียก็ยังคงเป็นโฟเรียเหมือนเดิม ผ่านช่วงสอบกลางภาคที่เป็นเหมือนกับลมมรสุมลูกใหญ่ไปได้เพราะการช่วยเหลือของแซม

ซึ่งหาว่าไม่ว่าหากได้เจอกับมรสุมลูกอีกลูกที่กำลังจะเข้ามา สอบกลางภาคก็เป็นแค่เพียงลมที่พัดผ่านเท่านั้น

แซมสังเกตได้ว่าหลังจากวันนั้นที่โฟเรียหายไปกับอัลวินและฟ็อตเตอร์ ทั้งคู่ก็ไม่มาอยู่กับเขาและโฟเรียอีกเลย จะมีก็โฟเรียที่รู้สึกวุ่นวายพอสมควรเล็กน้อย

“แซมวันนี้เราไปกินข้าวด้วยกันเถอะ เมื่อวานนายโดนพ่อทำร้ายตอนเมาอีกแล้วนี่ ถือว่าเลี้ยงปลอบใจนะ” โฟเรียเอ่ยขึ้นมาตอนที่ทั้งสองคนกำลังเก็บของเตรียมกลับบ้านอยู่

“เอาสิ เดี่ยวขอส่งข้อความบอกแม่ก่อนแล้วกัน” แซมพูดก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือของเขาออกมา

“แม่ของนายก็รู้สึกจะดีขึ้นนะ” โฟเรียมองไปที่ตัวหนังสือบนหน้าจอขนาดเล็ก ซึ่งเมื่ออ่าน ๆ ไปแล้วก็พบว่าทั้งแซมและแม่ของเขาก็พูดคุยกันเหมือนปกติมากขึ้น และอาการอารมณ์ขึ้นสุดลงสุดก็ลดลงเช่นกัน

“นายนี้เก็บของช้านะ ฉันไปรอที่หน้าโรงเรียนก็แล้วกัน” โฟเรียหยิบกระเป๋าของตัวเองเดินออกไปด้วยความกระฉับกระเฉง ซึ่งตามปกติแล้วโฟเรียอาจจะดูเป็นคนร่าเริงบ้าง แต่ไม่ถึงขนาดนี้

แต่แซมก็ไม่ได้ทำอะไร ก็ดีแล้วที่เพื่อนของอาร์มณัฏฐ์ขึ้น จะอะไรก็ได้ที่ทำให้โฟเรียมีความสุข อะไรก็ได้เขาไม่คิดใจเลย

เจ้าของขายารรีบก้าวเดินอย่างรวดเร็วเพื่อที่จะได้ไปหาเด็กสาวที่ยืนเล่นโทรศัพท์มือถือคอยเขาอยู่ที่ด้านหน้าของประตูโรงเรียน

ใบหน้าเปื้อนยิ้มที่แสนสดใสของนางฟ้าเพียงหนึ่งเดียวในใจของเขา ช่างดูสวยงามเกินกว่าสิ่งใดจะเทียบได้ หากมีสิ่งใดมาทำลายความสุขของนางฟ้าของเขา มันผู้นั้นจะได้พบกับขุมมรกตที่ลึกที่สุด

“ซำจริง ไปกันได้แล้ว” โฟเรียที่เห็นแซมวิ่งมาก็รีบเก็บโทรศัพท์อย่างไว ก่อนจะเดินนำหน้าออกไปก่อนที่แซมจะวิ่งมาถึงเสียอีก

ทั้งสองเดินไปเรื่อย ๆ ตามชานเมืองในยามเย็นที่คนไม่พลุกพล่านนัก จนไปจบที่ร้านอาหารริมทะเลแห่งหนึ่งที่ถูกตกแต่งตามสไตล์ร้านอาหารขนาดเล็กแบบอเมริกัน ที่ชื่อว่า 40'

เสียงกระดิ่งดังขึ้นเมื่อประตูร้านอาหารถูกเปิด ส่งเสียงเตือนให้พนักงานได้รับรู้ว่ามิแขกเข้ามาภายในร้าน ทั้งสองเลือกที่จะนั่งริมหน้าต่างเพื่อให้มองเห็นวิวทิวทัศน์ของทะเลในยามเย็นได้ชัดเจน

“รับอะไรดีจ๊ะเด็ก ๆ” พนักงานหญิงวัยราว ๆ สี่สิบเดินมาจกรายการอาหารพร้อมกับยื่นสมุดเมนูของร้านให้เด็กทั้งสอง

“เอาเป็นชุดอาหารเย็นสองที่ละ” โฟเรียเปิดดูเมนูอยู่ซักครู่ก็เอ่ยปากบอกกับคุณป้าที่ดูหน้าตาใจดีก่อนจะหันมามองที่แซมเพื่อเปิดการถามว่าต้องการอะไรเพิ่มหรือไม่

“ชุดหนึ่งขอเพิ่มมันฝรั่งบดนะครับ” แซมเอ่ยตอบก่อนจะเก็บสมุดเมนูทั้งหมดส่งให้กับเจ้าของกินและก็ไม่ลืมที่จะส่งเครื่องดื่มของโปรด “แล้วก็ขอน้ำเปล่ากับกาแฟดำแก้วหนึ่งครับ”

ถึงหนึ่งที่แซมได้เรียนรู้หลังตกที่ลงมาที่โลกมนุษย์คือเขาเป็นพวกคลั่งไคล้กาแฟเป็นอย่างมาก หากวันไหนมีโอกาสได้ดื่มเขาจะรีบคว้ามันไว้ทันที

“กินจนคิดแล้วมั้ง” โฟเรียเอ่ย ร้องแซมก็ไม่ได้ว่าอะไรก็แค้มบาง ๆ ตอบพร้อมกับยกไหล่

พนักงานวัยกลางคนเดินไปที่ด้านหลังร้านหรือก็คือห้องครัวเพื่อส่งรายการอาหารให้กับพ่อครัวได้ตัดการต่อไป ภายในร้านมีลูกค้าเพียงไม่กี่โต๊ะ ทำให้อาหารถูกทำเสร็จได้เร็ว

สตูดิโอสองจานถูกนำมาวางไว้ที่ด้านหน้าของทั้งสอง ตามด้วยจานขนาดใหญ่ที่มีขนมปังวางไว้ราวหกก้อน มันฝรั่งบดที่เพิ่งปรุงเสร็จใหม่ ๆ ของโปรดของแซมก็ถูกวางถัดมา และปิดท้ายด้วยเครื่องดื่มทั้งสอง

หิ้งคู่ค่อย ๆ ถูมืออาหารมือนี้อันไปพร้อม ๆ กับชมพระอาทิตย์ตกดินที่ไม่ค่อยได้เห็นทุกวันเพราะส่วนใหญ่จะถูกเมฆบดบังไปเสียหมด ทำให้วันนี้เป็นเหมือนวันที่แสนวิเศษวันหนึ่งเลยทีเดียว

“นายเป็นเหมือนร้านเวทมนต์ในใจของฉันเลยนะ” อยู่ ๆ โฟเรียพูดขึ้นมาโดยที่สายจางของเธอยังคงมองไปที่ดวงอาทิตย์ที่กำลังจะหายลับไปจากท้องฟ้า

“หมายความว่ายังไง” แซมสงสัย

“หนังสือเล่มหนึ่งบอกไว้ว่า ทุกคนจะร้านเวทมนต์ในใจที่ใช่สักคนเสมอ” โฟเรียพูดด้วยสีหน้าอ่อนโยน คลาย ดวงตาสีเขียวที่ดูสดใสแต่แฝงไปด้วยความเศร้าอันเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของเธอเลยก็ว่าได้

“สำหรับฉันนายก็คือที่รักใจของฉันไง” โฟเรียโพรยยิ้มใส่เด็กหนุ่ม

แซมก็ยิ้มตอบด้วยรอยยิ้มเช่นกัน ทั้งสองไม่พูดอะไรต่อ ลงมือจัดการอาหารตรงหน้าให้หมดเพื่อที่จะได้กลับบ้านก่อนที่พ่อของแซมจะกลับถึงบ้าน

ทั้งสองเดินออกมาจากร้านอาหารได้สักพัก ในตอนนี้ก็เริ่มมืดแล้วเพราะดวงอาทิตย์ที่ค่อยเป็นแสงนำทางให้แก่โลกได้หายไปจากสายตา เด็กหญิงชายเดินคู่กันมาจนถึงทางแยกที่จะแยกไปยังบ้านของแต่ละคน ทำให้ต้องลาจากกันตรงนี้

“งั้นเจอกันพรุ่งนี้นะโฟเรีย” แซมกล่าวลาด้วยรอยยิ้ม

“อืม ลาก่อนนะ วันนี้สนุกมาก” โฟเรียเย่ตอบก่อนจะเดินไปตามทางของตัวเอง โดยมีแซมยื่นมอง
อยู่ตลอดจนลับสายตา

มันเป็นเพียงการบอกลากันเพื่อจะพบกันใหม่ในวันพรุ่งนี้ แต่ทำไมเขากลับรู้สึกใดหยาอย่างบอกไม่
ถูก รู้สึกเหมือนตอนที่ถูกเนรเทศลงมายังโลกมนุษย์

รู้สึกสิ้นหวัง โดดเดี่ยว และหนาวเหน็บจนเข้ากระดูก

เช้าวันรุ่งขึ้น แซมไปโรงเรียนตามปกติ แต่กลับไม่เห็นโฟเรียเลยแม้แต่บ่อย ทั้ง ๆ ที่ต่อให้เจ็บป่วย
หรือมีธุระอะไรก็ตาม เธอก็ต้องบอกเขาก่อนเสมอ

แซมเริ่มรู้สึกแปลก ๆ ลางสังหรณ์ของเขາบอกว่าเขาต้องไปดูโฟเรียที่ห้อง ทำให้แซมตัดสินใจว่าเลิก
เรียนแล้วเขาต้องดูอาการเธอเสียหน่อยว่าต้องเจ็บป่วยขนาดไหนถึงหยุดเรียนโดยไม่บอกกล่าวเขาเลย

แซมเดินทางมาถึงห้องเช่าของโฟเรีย มือหนาเคาะอยู่นานก็ไม่มีเสียงตอบรับจากข้างในเลย ทำให้
แซมไม่รู้จะทำยังไงดีจึงลองหมุนลูกบิดประตู ซึ่งปรากฏว่ามันไม่ได้ล็อกไว้

แซมจึงถือโอกาสเข้าไปสำรวจภายในห้อง ทันทีที่เท้าก้าวแรกเหยียบเข้าไปในพนักห้อง แซมรู้สึก
ได้บรรยากาศเย็นยะเยือก ะไรบางอย่างกระซิบบอกให้เขารีบเดินเข้าไปในห้อง

ภายในห้องเรียนร้อยเกินกว่าจะเรียกว่ามีคนอาศัยอยู่ เดียงดูเป็นระเบียบจนเกินไป แต่กลับไร้ร่าง
ของโฟเรียที่หากว่าป่วยก็ควรจะบนเตียง

ทันใดนั้นสายตาแซมก็เห็นเข้ากับกระดาดแผ่นเล็ก ๆ ที่อยู่บนเตียง แซมไม่รอช้ารีบหยิบขึ้นมาดู
ทันที ซึ่งเมื่อดูจากลายมือแล้วกระดาดแผ่นนี้ถูกเขียนโดยโฟเรียแน่นอน โดยมีใจความว่า

“เราทุกคนมีร้านเวทมนต์ในใจเสมอ แต่ตอนนี้ไม่ว่าร้านเวทมนต์ใด ๆ ก็ช่วยฉันไม่ได้อีกต่อไป”

มือที่จับกระดาดอยู่ยื่นวาบขึ้นมาทันที อะไรวางอย่างวังเข้ามาในสมองสั่งการทั้งร่างกายของแซม
ให้วิ่งเข้าไปดูในห้องน้ำทันที

เมื่อเปิดประตูเข้าไปแซมแทบจะล้มทั้งยืน ใอน้ำมากมายพุ่งออกมาจากห้อง น้ำอุ่นถูกเปิดให้
ไหลตลอดเวลาผสานกับของเหลวสีแดงที่ไหลออกมาจากข้อมือของร่างไร้วิญญาณของเด็กสาวที่สวมชุด
นักเรียนตัวเดิมของเมื่อวานนอนอยู่ในอ่างน้ำ

แซมไม่เหลือแม้แต่เสียงจะให้ตะโกนเรียกชื่อ ไม่มีเสียงใด ๆ เล็ดลอดออกมาจากปากของเขา มีเพียง
มือที่กำลังสั่นเทาที่ค่อย ๆ เอื้อมไปสัมผัสกับแก้มเนียนที่ซีดเซียวไร้สีสันของเลือด

ร่างกายไม่ได้เย็นลงแต่อย่างใดเพราะอุณหภูมิของน้ำ หากแต่แซมรับรู้ได้ว่า ณ ที่ตรงนี้ไม่มีอีกแล้ว
แสงสว่างเพียงหนึ่งเดียวของเขา เหลือไว้เพียงกายหยาบให้เขาได้ดูต่างหน้าเท่านั้น

แซมสวมกรอบร่างไรวิญญาณของโฟเรียไว้แน่น ปากถูกกดจนเลือดไหลออกมาเพื่อระงับความเศร้า และความโกรธที่เขา มี ดวงตาเริ่มเปลี่ยนสีเป็นสีน้ำตาลอิฐ ไม่ใช่สีอำพันอีกต่อไป

“วันนี้เปิดประตูรับเลยหรือสุดสวย สงสัยจะคิดถึงอยากโดนหนัก ๆ” เสียงของใครบางคนที่คุ้นหูของแซมเป็นอย่างมากดังออกมาจากข้างนอก

เสียงฝีเท้าของกลุ่มคนค่อย ๆ เดินเข้ามาในห้อง ก่อนจะเผยให้เห็นใบหน้าที่แซมคุ้นเคยเป็นอย่างดี เป็นใบหน้าเดียวที่ทำให้แซมโกรธแค้นที่สุด

“อ้าวแซม ความแตกเสียแล้วหรือนี่ ไหน ๆ ก็มาแล้วมาร่วมวงด้วยมัยล่ะ” เป็นอัลวินและกลุ่มของเขาที่เดินเข้ามาในห้อง จากคำพูดของอัลวินแล้ว นี่คงเป็นสาเหตุที่ทำให้โฟเรียตัดสินใจทำแบบนี้

อัลวินที่เห็นแซมมองตาขวางก็ดันไปเห็นเข้ากับร่างที่แน่นิ่งของโฟเรีย จึงเอ่ยถามแซมออกไป “อย่าบอกนะว่าตายแล้ว”

แซมหวังลึก ๆ ในใจว่าอัลวินจะสำนึกผิดหรือรู้สึกเศร้า โศกเสียบ้าง แต่ไม่เลย อัลวินและพรรคพวกกระเบิดหัวเราะลั่นห้อง

“แย่เลย ก็นี่กว่าจะอยู่ได้นานกว่านี้” อัลวินพูดเยาะเย้ย

เพราะคำพูดนั้นเชือกเส้นบาง ๆ ที่คอยรั้งโทษของแซมไว้ก็ขาดทันที แต่ไม่ทันที่จะได้ทำอะไร อยู่ ๆ ก็มีเสียงที่คุ้นหูอีกเสียงดังขึ้นมาในหัว

“มาพวกมันเสียสิ นี่คือน้ำที่ของเจ้าที่พระเจ้ามอบให้ไม่ใช่หรือ”

บทที่ 5 จงเอ่ยนามของทูตสวรรค์

“เจ้าลูกแกะผู้หลงทางเอ๋ย ข้าคนนี้จะโอบกอดเจ้าเอาไว้เอง” เสียงกระซิบยังดังอยู่ในหัวของแซมวน
เข้าไปเข้ามาจนแซมเริ่มปวดหัว

แต่สายตาของแซมก็ยังคงจ้องมองไปที่อัลวินอย่างไม่ลดละ สายตาของแซมเปลี่ยนแปลงไปเป็น
คนละคนอย่างสิ้นเชิง ไม่มีอีกแล้วแซมที่อัลวินรู้จัก

“อย่าโกรธกันเลยนะ อย่างน้อยฉันก็ช่วยรักษาความลับของหล่อนนะ” อัลวินขยับเข้ามาใกล้แซม
มากขึ้น ก่อนจะมองไปที่ร่างซีดเซียวของเด็กสาวเพื่อพิจารณาอะไรบางอย่าง

“แซม ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว ขออีกสักครั้งจะเป็นอะไรไป” อัลวินเอื้อมมือไปที่ร่างของโพเรียหมาย
จะคว้าแขนเพื่อดึงขึ้นมามากระทำสิ่งเลวทรามเกินกว่ามนุษย์จะทำ

แต่ไม่ทันได้สัมผัสแม้แต่ปลายขน มือของอัลวินถูกแซมปัดออกอย่างแรงจนอัลวินยังตกใจ ไม่มีทาง
ที่แซมจะมีกำลังมากขนาดนี้เป็นแน่ โดยเฉพาะกับเขาที่ออกกำลังกายเป็นประจำ

“อย่า...ได้บังอาจมาแตะต้องตัวเธอ” แซมเอ่ยเสียงเรียบ ไร้สีหน้าความสั่นไหว มีเพียงความกลัวที่เริ่ม
คุกคามจิตใจของอัลวิน

“นี่แกคิดว่าตัวเองเป็นใครถึงได้มาสั่งฉัน” อัลวินรับรู้ได้ถึงความกลัวนั้น แต่ไม่อาจจะยอมรับได้ เขา
เนี่ยจะกลัวไอ้คนจี๊ขลาดตาขาวพรรค์นี้ โดนแกล้งก็ครั้งก็ไม่กล้าแม่แต่จะไปฟ้องครู

“จรับพลังของข้าไป และประกาศนามของเจ้าให้เหล่ามนุษย์แสนโสมมได้หวั่นเกรงเสีย” เสียง
กระซิบดังขึ้นอีกครั้ง

แฮมปล่อยร่างของโพเรียออกจากอ้อมกอดอย่างอ่อนโยน ค่อย ๆ ยืนเต็มความสูงจนอยู่ในระดับ
สายตาของคู่อริ อัลวินแปลกใจที่อยู่ ๆ ส่วนสูงของแฮมก็เท่าเขา

แต่ในความรู้สึกของเขา แฮมนั้นดูน่ากลัวยิ่งกว่าครั้งไหน ๆ ที่เขาเคยเจอ แต่เขาจะอ่อนข้อให้ไม่ได้
เพราะลูกน้องของเขากำลังดูเขาอยู่ โดยที่ไม่ได้รู้สึกและสัมผัสถึงความกลัวที่แผ่ซ่านออกมาจากแฮมเลย
แม้แต่เน้อย

“จะ... จ้องตาคู่กันแบบนี้แล้วคิดว่าฉันจะกลัวหรือไง” เสียงที่สั่นเครือของอัลวินดังออกมามากกว่า
ปกติ ซึ่งเป็นอาการของคนที่ต้องการข่มให้ผู้อื่นไม่รู้สึกรถึงความกลัวของตัวเอง

“เจ้าเอ่ยตามนามของข้า ขึ้นเดียวข้าจะบอกให้และจำไว้เสมอว่า... ของเจ้าให้ดี” แฮมเอ่ย

ดวงตาที่เคยเปลี่ยนสีเป็นสีแดงอิฐบัดนี้กลับกลายเป็นสีแดงฉานราวกับเลือด ซึ่งดวงตาสีแดงคู่นี้คือผู้
ที่มีพลังของเหล่าปิศาจจากอเวจี เหล่าผู้รับใช้เจ้าผู้ปกครองแห่งนรก ซาดาน

“ใช่แล้วลูซิเฟอร์ จงรับพลังจากชาตานผู้นี้และชำระล้างโลกที่แสนสกปรกโสมมให้สะอาดเสีย”
เสียงกระซิบที่แซมได้ยินมาตลอด คือเสียงกระซิบของชาตานที่พยายามก่อกวนจิตใจของทูตสวรรค์องค์นี้มา
โดยตลอด

นับตั้งแต่เจอกันครั้งแรก ชาตานได้ปลุกเมล็ดพันธุ์แห่งความเกลียดชังลงในหัวใจของลูซิเฟอร์และ
เฝ้ารอวันที่ทูตสวรรค์องค์สุดท้ายจะสิ้นหวังจนถึงขีดสุด

และในตอนนี้ถึงเวลาแล้วที่มันจะเข้าควบคุมลูซิเฟอร์ ไม่สิ ต้องเรียกได้ว่ามันได้มอบหน้าที่ของมัน
ให้กับลูซิเฟอร์เรียบร้อยแล้ว

“จงหวาดกลัวเสีย เหล่ามนุษย์ผู้นำสงสารเอ๋ย ข้าทูตสวรรค์ไร้ปีก เทวดาตกสวรรค์ผู้ถูกเนรเทศ
ลูซิเฟอร์ จะขอชำระ โลกใบนี้ให้ไร้ซึ่งมลทิน” แซมที่ในตอนนี้ได้กลับกลายเป็นลูซิเฟอร์เอ๋ย

สิ้นเสียงของแซม อัลวินและพรรคพวกก็ระเบิดหัวเราะลั่นห้องทันที “คิดว่าเล่นละครอยู่หรือไง
อะไรนะ ลูซิเฟอร์ ตลกเป็น...”

ไม่ทันได้พูดจบ ปากของอัลวินก็ไม่สามารถยับยั้งได้ อยู่ ๆ โลกทั้งใบก็หมุนคว้าง ตัวของแซม
และของต่าง ๆ ค่อย ๆ ลอยขึ้นราวกับมีเวทมนตร์

แต่เปล่าเลย ไม่มีสิ่งใดลอยขึ้น กลับเป็นสีระของอัลวินต่างหากที่หลุดออกจากบ่า ร่างกายที่ไร้หัว
ทรุดลงอย่างแรงพร้อมกับเลือดสีแดงฉานที่พวยพุ่งออกมาจากลำคอ อัลวินสิ้นใจทันทีที่ได้เห็นลำตัวของตัว
เอง

ของเหลวสีแดงสดที่พุ่งออกมาสาตกกระจายไปทั่วทั้งห้อง ทำให้ฟ็อดเตอร์และคนอื่น ๆ ที่เหลือตะโกนด้วยความหวาดกลัวลั่นไปทั้งห้อง บางคนก็วิ่งหนีออกไปไปพร้อมกับเลือดที่ติดอยู่ตามเสื้อผ้า บางคนก็ทรุดลงอย่างไร้กำลัง รวมทั้งฟ็อดเตอร์ก็เช่นกัน

ลูซิเฟอร์ปาดเลือดที่กระเซ็นมาโดนบริเวณใบหน้าของเขาออก สองขาก้าวเดินไปข้างหน้าช้า ๆ ไม่เร่งรีบ ใบหน้าเริ่มผ่อนคลายลงจากก่อนหน้านี้ เมื่อกำลังจะก้าวผ่านลำตัวและหัวของอัลวิน เทวดาตกสวรรค์นี่อะไรในใจได้จึงหยิบหัวของอัลวินขึ้นมา ก่อนจะโยนไปทางฟ็อดเตอร์ที่เป็นเพื่อนสนิทของอัลวิน

ศีรษะของอัลวินกระทบกับพื้นอย่างแรงก่อนจะกลิ้งไปหยุดอยู่ตรงหน้าฟ็อดเตอร์ เมื่อหยุดกลิ้ง สายตาที่ว่างเปล่าของอัลวินก็ไปประสานเข้ากับฟ็อดเตอร์พอดี ทำให้ฟ็อดเตอร์สังเกตเห็นว่าใบหน้าของเขายังเต็มไปด้วยรอยยิ้มอยู่เลย แต่สายตากลับไม่เหลือซึ่งชีวิตอีกต่อไป

ฟ็อดเตอร์ได้ยินเสียงเท้าที่ก้าวเดินอีกครั้งก็รีบถอยหนีด้วยความหวาดกลัวทันที ลูซิเฟอร์เห็นดังนั้นก็ไม่สนใจ ค่อย ๆ ก้าวเดินอย่างใจเย็น เพราะไม่ว่ายังไงพวกมันทั้งหลายก็จะโดนเขาตามล่าอยู่ดี

“ไม่ ๆ ๆ! อย่าเข้ามานะ! ไอ้ปีศาจ!” ฟ็อดเตอร์คว้าข้าวของที่อยู่บริเวณโดยรอบขว้างไปที่ลูซิเฟอร์หมายจะขัดขวางให้จงได้ แต่ข้าวของพวกนั้นไม่สามารถเดินทางไปถึงตัวได้เลย ทุกสิ่งตกลงที่พื้นก่อนที่จะได้ปะทะเข้ากับร่างกายของลูซิเฟอร์ราวกับมีกำแพงใสกั้นไว้อยู่ทั่วทั้งตัว

จนสุดท้ายลูซิเฟอร์ก็มาประชิดตัวของฟ็อดเตอร์ มือหนาคว้าเส้นผมสีน้ำตาลหม่นอย่างแรง สร้างความเจ็บปวดให้กับฟ็อดเตอร์เป็นอย่างมาก “แซม ฉันทขอโทษ ขออภัยล่ะ ฉันทขอโทษ”

ฟ็อดเตอร์อ้วนนอนคนตรงหน้าอย่างไม่ละอายแก่บาปที่ตัวเองได้ก่อไว้แม้แต่บัดนี้ ลูซิเฟอร์จัดการดึงผมของฟ็อดเตอร์ขึ้นมาให้ดวงตาของทั้งสองประสานกัน ก่อนที่ฟ็อดเตอร์จะเอ่ยปากแก้ตัวอย่างน่าเวทนา

“อัลวินเป็นคนบอกให้ทำ เขาทำคนเดียวหมดเลย ฉันโดนบังคับมา จริง ๆ นะแซม เชื่อฉันสิ” ฟ็อดเตอร์อ้วนนอนอีกครั้ง

“ไอ้อัลวินมันเอาข่าวลือที่ว่าโพเรียนายตัวอยู่ที่โรงเรียนเก่าของเธอมาช่มชู่เธอเพื่อให้มีอะไรด้วย ทั้ง ๆ ที่มันไม่จริงเลยเพราะว่าไอ้คนปล่อยข่าวลือก็คือเพื่อนของอัลวิน มันบอกว่าโพเรียน้อยมัน มันก็ซื่อของต่าง ๆ ให้เพราะรู้ว่าเธอบ้านจน แต่พอถึงเวลากลับเล่นตัว มันเลยอยากแก้...อ้อาก!”

ไม่ทันได้พูดจนจบประโยค ขากรรไกรทั้งสองข้างของฟ็อดเตอร์ก็ถูกอะไรบางอย่างคัดออกจนตอนนี้คางของเขาไม่มีอะไรยึดอยู่ เลือดไหลออกมาราวกับน้ำตกลีแดง

“ใครให้เจ้าพูด แล้วข้าก็บอกไปแล้วว่าข้าซื่ออะไร” ลูซิเฟอร์พูดด้วยรอยยิ้มที่น่าขนลุก ก่อนจะใช้มือบีบที่หัวของฟ็อดเตอร์จนเด็กกรี๊ดร้องโหยหวน

สุดท้ายศีรษะของฟ็อดเตอร์ก็แหลกเหลว เศษชิ้นเนื้อแตกกระจายกระเด็นไปตามฝาผนัง บางส่วนก็ไปติดอยู่บริเวณโบน้าและลำตัวของคนที่ไม่กล้าวิ่งออกไปราว ๆ ห้าถึงหกคน บางคนก็กลัวจนร้องไห้และฉี่ราดออกมาราวกับเด็กทารก

“เจ้าเรียกข้าว่าปิศาจ แต่พอข้ากลายเป็นปิศาจจริง ๆ กลับหวาดกลัวกันเสียอย่างนั้น อ้อ แล้วพวกเจ้าที่เหลือหากก็มลงไปเสียเลือดของเพื่อนเจ้าที่นองพื้นอยู่ข้างอาจจะปล่อยพวกเจ้าไปก็ได้” ลูซิเฟอร์ยื่นเต็มความสูงพร้อมกับพูดด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม มือทั้งสองก็จัดเสื้อผ้าของตัวเองให้เข้าที่ เมื่อมือลูบผ่านที่ใดที่เป็นเลือด ที่แห่งนั้นจะสะอาดไรที่ติดพันที่

หลังจากที่ได้ฟังคำกล่าวของเทวดาคทสวรค์แล้ว บางคนก็รีบก็มลงเสียพื้นที่นองไปด้วยเลือดของเพื่อนร่วมกลุ่มทันทีราวกับหมู บางส่วนก็มองหน้ากัน ไม่อยากที่จะทำ แต่สุดท้ายพวกเขาก็มลงเสียพื้นที่ด้วยความกลัวที่มาก่อนความสะอิดสะเอียน

ลูซิเฟอร์เห็นดังนั้นก็อดขำไม่ได้ นี่หรือสิ่งที่เรียกว่ามนุษย์ สัตว์ประเสริฐที่พระเจ้าภูมิไฉนกำหนด สุดท้ายก็เป็นดังสัตว์ชั้นต่ำที่พวกมันดูถูกอยู่ดี ไม่มีทางลืมกำพืดของตัวเองได้

“ก็แค่บอกว่าอาจจะนะ” ลูซิเฟอร์ดีดนิ้วมือเพียงครั้งเดียว ร่างกายของทุกคนที่ก็มลงเสียพื้นที่นั้นก็แตกกระจายกระเด็นติดตามผนังไปหมด กลายเป็นภาพของการสังหารหมู่ที่แสนโหดร้ายของทูตสวรรค์ไร้ปีก

“แยจ้จ้ เพิ่งทำความสะอาดเมื่อกี้ก็เปื้อนเสียแล้ว” ลูซิเฟอร์ดีดนิ้วอีกครั้งคราบเลือดและเศษที่ติดอยู่ตามใบหน้าและลำตัวก็หายไปจนหมด รวมทั้งเสื้อผ้าเองก็เปลี่ยนไปด้วย กลายเป็นชุดสูทสีดำกระดุมหกเม็ดที่ทำให้เขาดูตัวใหญ่กว่าเดิม และเพื่อเป็นการไว้อาลัยให้โฟเรีย แสงสว่างอันเป็นที่รักยิ่งเพียงหนึ่งเดียวของเขา

ร่างหนาเดินกลับไปที่ร่างไร้วิญญาณของเด็กสาวที่อยู่ในห้องน้ำ มือทั้งสองข้างซ่อนตัวของโฟเรีย ประคองขึ้นมาไว้ในอ้อมกอดของเขา สายตาอบอุ่นมองไปยังใบหน้าไร้รูปร่างราวกับว่าเธอแค่นอนหลับไป

“หลับให้สบายนะ ไม่ต้องห่วงอะไรอีกต่อไปแล้ว จะมีแต่แค่เจ้ายังคงอยู่ในใจของข้านะ”

ลูซิเฟอร์อิงหัวของเขาชนที่เรือนผมของโฟเรีย

สองเท้าก้าวออกมาที่หน้าตึกก่อนจะหยุดมองสักครู่ ลูซิเฟอร์คิดอะไรบางอย่างในหัวได้ก็หันไปพูดกับร่างบางที่อยู่ในอ้อมอกของเขา “ถือเป็นของขวัญแก่การจากลาจากข้าแล้วกัน”

ทันทีที่พุดจบไฟสีฟ้าก็ลุกไหม้ไหม้กระหน่ำเผาตัวอาคาร เสียงกรีดร้องของผู้คนที่อาศัยอยู่ดังออกมา ทำให้ผู้คนที่เดินทางสัญจรผ่านไปมาแตกตื่น

ปีกสีดำทั้งสามคู่กางออกมาจากด้านหลังของลูซิเฟอร์ มือหนากำขั้วร่างบางไว้ในอ้อมกอดอย่างแนบแน่นเพื่อไม่ให้หลุดมือไปอีกครั้ง

“ขอให้เพลิงสีฟ้านี้ดูแลเจ้าจนกว่าเจ้าจะได้พบกับข้าอีกครั้ง”

เสียงกระพือปีกดังกึกก้องไปทั่วบริเวณ ร่างของอดีตอัครทูตสวรรค์ลอยขึ้นก่อนจะหายไปนพริบตาเดียว ตำรวจรีบเข้ามาควบคุมพื้นที่อย่างรวดเร็ว รถดับเพลิงจำนวนหนึ่งรีบวิ่งเข้ามาควบคุมเพลิงโดยทันที แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้

ไม่มีสิ่งใดดับไฟสีฟ้าของทูตสวรรค์ได้จนกว่ามันผลาญสิ่งที่เจ้าของไฟประสงค์จะทำลายให้มอดไหม้จนหมดสิ้น

รองเท้านั่งสีดำลอยอยู่เหนือมหาสมุทรกว้างใหญ่ไพศาล ร่างนาบินมายังใจกลางของช่องแคบ
อังกฤษที่ซึ่งอยู่ระหว่างตอนใต้ของเกาะอังกฤษกับประเทศฝรั่งเศสพร้อมกับร่างบางในอ้อมแขน

“หวังว่าที่นี่จะไม่มีใครรบกวนฉันนะ ช่วยอดทนรอช้าก่อนนะ เดี่ยวข้าจะไปหาเจ้าเอง”

ลูซิเฟอร์ปล่อยมือจากร่างบาง แต่แทนที่ร่างไร้วิญญาณของโฟเรียจะร่วงหล่นลงสู่ห้วงมหาสมุทร
ร่างนั้นก็กลับลอยค้างอยู่ในห้วงอากาศแทน มือหนาของลูซิเฟอร์เอื้อมไปสัมผัสกับใบหน้าที่แสงงดงามเพื่อ
บอกลา

เปลวไฟสีฟ้าครามลุกไหม้จากรอบ ๆ ตัวของโฟเรียค่อยลามไปเรื่อย ๆ จนสุดท้ายเปลวไฟก็ปกคลุม
ทั้งร่างแต่กลับไม่มีรอยไหม้เกิดขึ้นเลยแม้แต่หน่อย จากนั้นร่างกายของโฟเรียก็เริ่มสลายกลายเป็นกลีบของ
ดอกกุหลาบสีดำอย่างช้า ๆ

จนสุดท้ายร่างกายก็มลายหายไปจนหมดสิ้น เหลือไว้เพียงลูซิเฟอร์ที่ยังคงมองตามเศษเสี้ยวที่ลอย
ไปในอากาศ น้ำใส ๆ ไหลอาบแก้มทั้งสองของทูตสวรรค์ปีศาจผู้มีพิภพ พร้อมกับท่าฝนที่ตกลงมาราวกับวัน
ล้างโลกในคัมภีร์

ณ ห้องพระโรงแห่งสรวงสวรรค์

“ท่านพ่อ ท่านต้องตรวจสอบเรื่องนี้เดี๋ยวนี้!” เสียงของมิกาเอลดังลั่นออกมาบางส่วนตามทางเดินของพระราชวังแห่งสวรรค์ เหล่าบรรดาทหารที่เดินผ่านไปมาต่างก็อยากรู้เรื่องที่ทำให้ผู้บัญชาการของเขาต้องเสียงดังขนาดนี้

“ข้าบอกเจ้าไปแล้วว่าข้าไม่รับรู้ถึงพลังแบบนั้น! และตัวตนของข้าทั้ง 72 ตัวตนก็บอกว่าไม่มี!” พระเจ้าवादลันทำให้เกิดแรงสั่นสะเทือนไปทั่วทั้งอาคารขนาดใหญ่แห่งนี้

“อย่างน้อยท่านก็ควรตรวจสอบว่าข้าพูดเท็จหรือไม่ใช่หรือ” มิกาเอลเอ่ย

ราฟาเอลที่ยืนกอดอกอยู่ด้านหลังของมิกาเอลนั้นก็หัวเสียอยู่ไม่น้อย เพราะเขาเป็นคนหนึ่งที่เกลียดจิ้งจอกเหล่าปีศาจจากนรกเป็นที่สุด เพราะพวกมันจับเขาไปทรมานเพื่อรีดความลับในช่วงสงครามศักดิ์สิทธิ์

“พวกเจ้าก็ช่วยพูดอะไรหน่อยสิ ราฟาเอล ยูริเอล” มิกาเอลหันไปหาบรรดาน้องสาวและน้องชายของเขาที่ยืนนั่งเงียบปล่อยให้เขาพูดแต่เพียงคนเดียว

“ข้าไม่มีอะไรจะพูด” ราฟาเอลเอ่ยก่อนจะหันหลังกลับเดินออกไปจากห้องทันที แต่พลังงานที่แผ่ซ่านออกมาจากราฟาเอลนั้น ช่างน่ากลัวเกินกว่าที่จะบอกว่าเขาคือเทพแห่งการรักษา

“จริง ๆ แล้วมันก็คือหน้าที่ของข้าพเจ้าแหละ แต่ถ้าท่านพ่อสั่งว่าไม่ข้าก็คงทำอะไรไม่ได้” ยูรีเอลเอ่ยเสียงเรียบ เพราะตามปกติของยูรีเอลแล้ว ถ้าเอโลฮิมที่เป็นพระเจ้าไม่สั่งก็จะไม่ทำ

เว้นแต่ว่าเรื่องนั้นจะเกี่ยวข้องกับลูซิเฟอร์โดยตรง เพราะมีเพียงน้องคนเล็กคนเดียวเท่านั้นที่ทำให้เธอมีความรู้สึก แต่เป็นความรู้สึกที่อยากจะทำลายให้สิ้นซาก

“ก็ได้ ถ้าฉันจะไปดูด้วยตาของตัวเอง” มิกaelที่กำลังอารมณ์เสียรีบเดินออกห้องแห่งนี้ในทันที ก่อนที่ยูรีเอลจะเดินตามออกไปติด ๆ

ทั้งให้ทั้งห้องพระโรงเหลือผู้ยิ่งใหญ่แห่งสวรรค์นั่งอยู่ในห้องเพียงลำพัง เอโลฮิมถอนหายใจเฮือกใหญ่ออกมา ก่อนจะแค้นหัวเราะร่ำราวกับคนเสียสติ

“เปลืองลูกพูดว่าตัวตนทั้ง 72 ไปเสียได้ ทั้ง ๆ ที่ควรพูดว่า 71 แทน ๆ”

ตัดมาที่ฝั่งของมิกaelและยูรีเอล มิกaelกางปีกสีขาวทั้งหกของเขาออกเตรียมจะทะยานขึ้นไปบนฟากฟ้า กลับถูกยูรีเอลรั้งชายเสื้อไว้เสียก่อน “มีอะไร ยูรีเอล”

“ให้ข้าไปด้วยสิ ข้าอยากเจอน้องคนเล็ก” ยูรีเอลยิ้ม

“เจ้าไม่สามารถทรมาณเขาได้อีกแล้วนะ เขาเป็นมนุษย์แล้ว ไม่สามารถรับมือกับพลังของเจ้าได้” มิกaelปรามความคิดของน้องสาวไว้ก่อนที่จะมีอะไรยุ่งยากไปกว่านี้

เพราะถ้าหากยูริเอลพลังมือไป ลูซิเฟอร์ก็คงจะสูญสลายไปตลอดกาลและกลายเป็นยูริเอลที่ต้องถูกลงโทษจากการคร่าชีวิต

“ข้าไม่ได้โง่งนะ ท่านพี่” ยูริเอลพูดตอบก่อนจะกางปีกบินออกไป มิกาเอลที่เห็นดังนั้นก็รีบสยายปีกบินตามไปทันที

ณ โลกมนุษย์

“ไม่ หยุดเดี๋ยวนี้ แกเป็นลูกฉันนะ!” เสียงร้องอ้อนวอนของแอนดี้ดังออกมาจากบ้านหลังเก่าหลังเดิมที่ลูซิเฟอร์ในร่างของแซมเคยอยู่

“เสียใจด้วย เพราะข้าไม่เคยเป็นลูกของเจ้า” ลูซิเฟอร์เดินลี้วงกระเป๋าดำเดินทำลายข้าวของภายในบ้านอย่างสบายใจ โดยปกติแล้วแอนดี้จะเข้าไปซ่อมแซมทันทีที่แซมก็เรื่อง

แต่ในครั้งนี้น้ำแซมไม่เหมือนกับแซมที่เขารู้จักอีกต่อไป ทำให้เขาไม่กล้าลงมือทำอะไรทั้งนั้น

“จะว่าไปชื่อของพวกเจ้าก็เป็นมงคลเสียเหลือเกินนะ” ลูซิเฟอร์เดินไปเทน้ำในเหยือกลงที่แก้วก่อนจะยกดื่มอย่างกระหาย ก่อนจะขำขันแก้วน้นลงพื้นอีกที

“แอนดี้ หรือมาร์ควิสแอนดราส 1 ใน 72 ปีศาจของกษัตริย์โซโลมอนในอดีต ส่วนเจ้า ลูซี่ ช่างคล้ายกับนามของข้าเสียจริง” ลูซิเฟอร์พูดพร้อมกับเดินสำรวจบ้านไปเรื่อย ๆ

“และสุดท้ายข้าซามาเอล ไม่รู้ว่าพวกเจ้าเคยได้ยินรีเปล่า แต่เป็นนามของทูตสวรรค์แห่งความตายที่
อยู่ในนรกเชียวนะ” ลูซิเฟอร์กล่าวต่อ

“พูดบ้าอะไรของคุณะ ลูกเป็นบ้าอะไรกันแน่!” ผู้เป็นแม่ตะโกนไล่ แต่เมื่อถูกมองด้วยดวงตาสีแดง
ฉานกลับหลบไปอยู่ด้านหลังของสามีเสียอย่างนั้น ช่างน่าอศุเสียจริง

“เห็นแก่ที่พวกเจ้าให้ที่ซุดห้วนอนแก่ข้า ข้าให้พวกเจ้าเลือกความตายของพวกเจ้าเองแล้วกัน”
ลูซิเฟอร์นั่งลงที่โซฟาเก่า ๆ ที่อยู่ในห้องนั่งเล่น ส่วนหน้าของตัวบ้าน

แอนดี้เริ่มจะทนไม่ไหวกับพฤติกรรมของคนเป็นลูก เขาหันไปเห็นแท่งเหล็กยาวที่ใช้เชี่ยถ่านใน
เตาผิงจึงรีบคว้าเอามาใช้เป็นอาวุธหมายจะสังสอน

แอนดี้พุ่งเข้าตีที่บริเวณหัวของลูซิเฟอร์อย่างเต็มแรง ในใจคิดว่ายังงี้ก็ต้องสลบเป็นแน่ แต่เปล่าเลย
แท่งเหล็กนั้นงอผิดรูป ทำให้แอนดี้ตกใจเป็นอย่างมาก ทั้งแท่งเหล็กนั้นลงและรีบถอยหลังจนเผลอสะดุดขา
ตัวเองล้มลง

“งั้นก็ถือว่าพวกเจ้าได้เลือกแล้ว” ลูซิเฟอร์ครिमฝีปากถอนหายใจเป็นการประชด ก่อนจะคิดนึ่วหนึ่ง
ครั้งทำให้บ้านทั้งหลังถูกเปลวเพลิงสีฟ้าครามโหมกระหน่ำอย่างบ้าคลั่ง

ลูซี่ส่งเสียงร้องลั่นด้วยความหวาดกลัว ส่วนแอนดี้ที่ตั่งสติได้ก็รีบวิ่งไปเอาถังดับเพลิงมาไล่ฉีดไปทั่วทั้งบ้าน แต่ไฟกลับไม่เบาลงเลยแม้แต่น้อย ลูซี่เฟอร์เห็นดังนั้นก็สายหัวไปมาอย่างเหนื่อยหน่าย

“คิดว่าไฟของทวดสวรรค์จะดับลง เพราะของแบบนี้หรือไง” ลูซี่เฟอร์เอ่ย ซึ่งแอนดี้ก็เห็นชัดได้ว่าคำพูดของคนตรงหน้าเป็นความจริง ไม่ว่าเขาจะอย่างไร ไฟก็ไม่ดับลง

แอนดี้ตัดสินใจวิ่งไปกระแทกที่ประตูหน้าบ้านเพื่อจะเปิดทางออกไป แต่ทันทีที่แขนของเขาสัมผัสกับเปลวเพลิง ร่างกายส่วนที่สัมผัสก็กลายเป็นไม้ที่ถูกไหม้จนเกรียมทันที พร้อมกับความเจ็บปวดที่ถาโถมใส่แอนดี้ทั้งร่างกายและจิตใจ

“จริง ๆ ข้าก็ไม่ได้โกรธแค่พวกเจ้าขนาดนั้นหรอก” ลูซี่เฟอร์ลุกขึ้นเต็มความสูงก่อนจะจัดระเบียบเสื้อผ้าของตัวเองให้เข้าที่ “พอดีว่าเจ้าของร่างคนเก่า เขาเกลียดพวกเจ้าทั้งสองมากเลย”

พอพูดจบลูซี่เฟอร์ก็ค่อย ๆ เดินถอยหลังหากำแพงบ้านก่อนที่จะหายเข้าไปในกำแพงพร้อมใบหน้าเพื่อนยืมที่น่าขนลุก ปลอ่ยให้สองสามีภรรยาอาโรแกนส์ถูกเพลิงสีฟ้าเผาให้ตายทั้งเป็น

ลูซี่เฟอร์กางปีกบินอยู่เหนือที่เกิดเหตุด้วยอารมณ์ยินดีปรีดา แผนต่อไปของเขาคือไล่จัดการพวกที่หนีไปได้กับเพื่อนที่โรงเรียนเก่าของโพเรียให้สิ้น จากนั้นค่อยไล่ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์ชาติเสีย สุดท้ายก็กลับไปยังแดนสวรรค์ดังเดิม

เมื่อเรียบเรียงแผนการเสร็จสิ้นลูซี่เฟอร์บินตรงไปที่ใจกลางเมืองทันที ในช่วงนี้ผู้คนยังคงพลุกพล่านอยู่ เพราะเป็นช่วงหัวค่ำที่เหมาะสมแก่การสังสรรค์

ร่างนาลอยตัวอยู่เหนือมนุษย์ทุกคนในเมืองนี้ แขนทั้งสองกางออกก่อนจะใช้พลังของเขาทำอะไรบางอย่างให้ลอยขึ้น เวลาผ่านไปไม่นานมีร่างของมนุษย์หลายคนลอยขึ้นมาจากส่วนต่าง ๆ ของเมือง

“หลายคนก็คู้หน้าคู้ตา แต่บอกคน อิม เคยเห็นแค่ในความทรงจำของโฟเรีย เอาละ พวกเจ้าแนะนำตัวสิ” ลูซิเฟอร์ยื่นกอดอกมองไปที่กลุ่มคนแปลกหน้าที่ไม่ใช่เด็กจากโรงเรียนเดียวกับเขา

“แนะนำตัวบ้างอะไรละ! ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้! แกคิดว่าแกเป็นใครถึงได้มาทำเรื่องบ้า ๆ แบบนี้ ถ้าพ่อของฉันทูรู้เรื่องนะ แกไม่...อ้าก!” คนพูดที่ลอยอยู่ร่วงลงไปทันทีโดยที่ยังไม่ทันได้พูดจบประโยค ทำให้ร่างของเขากระแทกพื้นอย่างแรง คอยังไงก็ไม่น่าจะมีชีวิตรอด

แต่เป็นเรื่องน่าแปลกที่ไม่มีใครสนใจทั้ง ๆ ที่มีร่างของเด็กผู้ชายวัยรุ่นร่วงลงไปกลางผู้คนมากมาย รวากับว่าไม่มีใครมองเห็น

“ข้าบอกให้แนะนำตัวไม่ใช่ให้พาลำบับอะไรแบบนี้ อีกอย่างข้าก็ปล่อยมันตามที่มันต้องการแล้วนี่” ลูซิเฟอร์พูดกับคนที่เหลืออยู่ราว ๆ สิบคน

“เดี๋ยวข้าดูความทรงจำพวกเจ้าเองเลยดีกว่า” ลูซิเฟอร์ผายมือออกมาก่อนจะกวาดไปบนอากาศ อยู่ ๆ ก็มีกลุ่มก้อนแสงปรากฏขึ้นเหนือหัวของพวกเขาทุก แสดงอดีตอันเลวทรามของทุกคนออกมาจนหมด

ซึ่งหนึ่งในนั้นมีความทรงจำร่วมกับผู้หญิงที่ลูซิเฟอร์รู้จักดี ผู้ชายคนนั้นคือคนที่ป็นหัวใจรักแก โฟเรียเมื่อตอนอยู่ที่โรงเรียนเก่าของเธอ

ภาพที่แสดงออกมาคือภาพของมันเป็นที่กำลังจะข่มขืนโฟเรีย เสื้อผ้าของเธอหลุดลุ่ยออกจากร่างกายจนเกือบหมด แต่สุดท้ายเธอก็หนีออกมาได้ แต่ก็ต้องจมปลักอยู่กับความหวาดกลัวไปชั่วชีวิต

ลูซิเฟอร์ก้าวเดินไปบนอากาศ ใบหน้าหนึ่งเฉยจนยากจะคาดเดาได้ว่าภายในใจของเขาคิดอะไรอยู่กันแน่ ดวงตาสีชาดสงบนิ่งจนน่าแปลกใจ

“ไม่นะ! เดียว! ฉันไม่ได้ทำนะ หล่อนมาให้ทำตัวเอง” เมื่อเป้าหมายรู้ตัวว่ากำลังโดนหมายหัวก็รีบออกปากแก้ตัวอย่างรวดเร็ว โดยที่ไม่สนความจริงใด ๆ ที่ถูกฉายออกมาบนหัวของเขาเลยแม้แต่น้อย

“ไม่จริง! มันคิดไปเองคนเดียว โฟเรียไม่เคยให้ทำมันเลย” ใครซักคนในกลุ่มโรงเรียนเก่าของโฟเรียตะโกนแย้งขึ้นมาเพื่อหาทางรอดชีวิตจากเหตุการณ์ประหลาดนี้ หญิงสาวพยายามแหวกฝูงชนออกมายืนอยู่ข้างหน้าสุดเพื่อให้คนแปลกหน้าของเธอเห็น

“แล้วทำไมเจ้าไม่ช่วยโฟเรีย?” สั้นคำถามที่ไม่ได้ต้องการคำตอบ ร่างของหญิงสาวถูกไฟสีฟ้าลุกท่วมทั้งร่าง เสียงกรีดร้องโหยหวนดังขึ้นหลายนาที่จนเสียงแหบแห้ง ราวกับว่าไฟนั้นไม่ยอมให้เธอได้ตายไปอย่างสงบ

“ต่อไปก็อย่าสะอะอะพูดอะไร ไม่เข้าเรื่องออกมา ถ้ายังอยากมีชีวิตอยู่ต่อมากกว่าเดิมสักนาที” เทวดาตกสวรรค์พูดกับคนที่เหลือ ทำให้ทุกคนตกอยู่ในความหวาดผวา แต่ก็ไม่กล้าที่จะขยับตัวแม้แต่นิด

“เอาละ มาต่อเรื่องของเรากันดีกว่า ไหนชื่ออะไร” ลูซิเฟอร์เดินสำรวจไปรอบตัวของเด็กหนุ่มผมบลอนด์ สูงราว ๆ 175 เซนติเมตร ซึ่งเตี้ยกว่าเขา มีกระบนใบหน้าทำให้ดูหน้าตาน่าเอ็นดู

แต่หาว่าไม่ว่านิสัยส่วนตัวกลับโหดร้ายเกินจะบรรยาย

“จัน ไม่สิ ผมชื่อ วิลฟอร์ด แสคป...”

“วิลฟอร์ด แสคป หนุ่มบ้านรวยวัย 17 ปี พ่อแม่ไม่มีเวลาให้ ทำตัวเหลวแหลก เอาเงินไปให้ผู้หญิง โดยบอกว่าเต็มใจจากนั้นก็กลับมาทวงบุญคุณโดยการขอมีอะไรด้วย” เมื่อเด็กหนุ่มเอ่ยชื่อของตัวเองเสร็จ ลูซิเฟอร์ก็รีบพูดแทรกขึ้นในทันที

“มนุษย์นี่มันช่าง น่าขยะแขยงเสียจริง”

เมื่อพูดจบ ไฟสีฟ้าก็คลอกร่างทีละคน เสียงกรีดร้องดังขึ้นอย่างน่าสยดสยอง ลูซิเฟอร์ยิ้มอย่างพึงพอใจ แต่กับวิลฟอร์ดที่รอดจากการถูกไฟคลอกเพียงคนเดียว นั่น มันช่างน่าสะพรึงกลัวเสียทีเดียว

“ให้เจ้าได้ไปสวามย์ก่อนคนอื่นมันก็ไม่สนุกสิ” มือหนาถูกยกขึ้นมาพร้อมกับคัตนี่หนึ่งครั้ง ทันใดนั้นร่างของวิลฟอร์ดก็ถูกแยกออกเป็นชิ้น ๆ แขนและขาแยกออกจากตัว แม้แต่หัวก็เช่นกัน

วิลฟอร์ดไม่สามารถร้องระบายความเจ็บปวดออกมาได้ มันเกินกว่าที่เขาจะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ทั้งหมด สติแทบจะดับสิ้นไปช่วงหนึ่ง แต่ก็ไม่ใช่เพราะอะไรบางอย่างทำให้เขาไม่สิ้นชีพในทันที แต่กลับต้องทนทุกข์ทรมานกับร่างกายที่ถูกแบ่งออกเป็นส่วน ๆ

“และนี่สำหรับสิ่งที่เจ้าทำกับโฟเรีย มือที่บังอาจสัมผัสตัวเธอ ข้าที่ใช้วิ่งตามเธอ สมONGที่ใช้คิดเรื่องชั่ว ๆ ปากที่พ่นแต่สิ่งเลวทราม ตาที่ใช้ล่วงเกิน และหูที่ต้องการได้ยินแต่สิ่งที่ตัวเองพอใจ”

เสียงของลูซิเฟอร์ที่เป็นเหมือนวาจาศักดิ์สิทธิ์ของวิลฟอร์ด สมONG กราม หู และลูกตา ก็หลุดออกมาจากกันทั้งหมด และเช่นเดิมวิลฟอร์ดยังคงมีสติครบถ้วนแถมยังรับรู้ถึงความเจ็บปวดที่มากกว่าเดิมเสียอีก

“ถ้าถามว่าทำไมเจ้าถึงไม่ตายเสียที เพราะว่าเจ้าถูกข้าสาปไว้ยังไงล่ะ เป็นคนแรกเลยนะที่โดนข้าสาป” ลูซิเฟอร์ว่าพลางหยิบชิ้นส่วนต่าง ๆ ของร่างกายมนุษย์ผู้โชคร้ายไปพลาง

ไฟสีฟ้าครามผลาญคนที่เหลือจนหมด ไม่เหลือแม้แต่ถ้ากระดูกให้ได้อาลัย เหลือเพียงวิลฟอร์ดที่กลายเป็นเศษเนื้อเพียงคนเดียว

สุดท้ายลูซิเฟอร์ก็คิดว่าให้ไฟสีฟ้าของเขาปรากฏอีกครั้ง ซึ่งแน่นอนเป้าหมายครั้งนี้คือวิลฟอร์ด เศษชิ้นส่วนของเขาถูกไฟเผาผลาญไปทุกเซลล์ที่ร่างกายมนุษย์มี

“ข้าจะบอกให้ก่อนจะจากกัน คำสาปที่ข้าฝากไว้ คือขอให้เจ้าทนทุกข์ทรมานจากไฟที่แผดเผาเจ้าไปชั่วนิรันดร์ ไฟของข้าจะไม่มีวันดับจนกว่าโลกนี้จะดับสิ้นไป และเจ้าไม่มีสิทธิ์ที่เลือกความตาย มีเพียงข้าเท่านั้นที่จะตัดสินใจให้เจ้าตายได้”

สิ้นประกาศของทูตสวรรค์ ทุกชิ้นส่วนจากร่างกายของวิลฟอร์ดต่างก็กระจายออกไปทั่วสารทิสบนฟากฟ้าในตอนนี้เหลือเพียงลูซิเฟอร์ที่อึดเฝอใจจากการเติมเต็มความต้องการของตัวเอง

“เหล่ามนุษย์ผู้นำสังเวชเอ๋ย” เทวดาตศวรรค์กางปีกสีดำทั้ง 3 คู่ของเขาออกพร้อมกับกางมือทั้งสองข้างออกขณะที่กำลังกล่าวอะไรบางอย่าง

“ข้าคือลูซิเฟอร์ อัครทูตสวรรค์องค์สุดท้าย บุตรแห่งพระเจ้า บัดนี้ข้าได้รับหน้าที่ให้นำทางพวกเจ้าไปสู่ความว่างเปล่าอันเป็นนิรันดร์” เสียงของลูซิเฟอร์ดังกึกก้องในโศตประสามของมนุษย์ทุกคนบนโลกเริ่มมีบางส่วนแตกตั้นกับเสียงที่ได้ยินในหัว

“มนุษย์เอ๋ยจงฟังข้า นับว่าเป็นเกียรติยิ่งนักที่เจ้าจะถูกชำระล้างด้วยมือของข้า” เปลวไฟสีฟ้าลุกใหญ่ปรากฏขึ้นเหนือตัวเมืองและเหนือหัวของลูซิเฟอร์ขึ้นไปอีก ทำให้ผู้คนข้างล่างแตกตั้นจนถึงขั้นที่เรียกว่าจลาจลเลยก็ว่าได้

“สิ่งสกปรกโสมมทั้งหลายจะถูกชำระล้างด้วยเปลวเพลิงสิครามของข้า” ลูซิเฟอร์ยื่นมือขวาไปข้างหน้าและลงมือคึดนิ้วของเขา สิ้นเสียงสัญญาณลูกไฟที่อยู่เหนือหัวก็แตกกระจายไปที่ต่าง ๆ ทั่วโลกตามประเทศสำคัญของโลก

“ข้าว่านครรับ ขณะนี้มีเพลิงขนาดใหญ่ลุกไหม้โหมกระหน่ำอยู่ที่พระราชวังบั๊กกิ้ง แฮมครับ และนอกจากนี้หอไอเฟลที่ปารีส โคลอสเซียมที่โรม และที่อื่น ๆ ก็โดนเผาเหมือนกัน”

“แต่ที่น่าแปลกคือเปลวไฟมีสีฟ้าครามทั้งหมดซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนบนโลก” เสียงของนักข่าวที่กำลังรายงานสถานการณ์ต่าง ๆ ทั่วโลกดังออกมาจากอาคารที่กำลังถูกเผาด้วยไฟสีคราม

“หยุดเดี๋ยวนี้! ลูซิเฟอร์! นี่เจ้าทำบ้าอะไรลงไป! แล้วไหนจะปิกสีดากับพลังของปีศาจนั้นอีก” เสียงที่แสนจะคุ้นหูของลูซิเฟอร์ดังมาจากด้านหลัง เมื่อลูซิเฟอร์หันหลังกลับไปดูก็พบกับพี่สาวพี่ชายที่มีส่วนร่วมในการขับไล่เขาออกมาจากสวรรค์นั่นเอง

“โอ้ สวัสดีครับท่านพี่ทั้งสอง ท่านมาเร็วกว่าที่ข้าคิดไว้นะ” ลูซิเฟอร์โค้งทำความเคารพผู้เป็นพี่ทั้งสองด้วยรอยยิ้มที่น่าขนลุก “แต่ตอนนี้มนุษย์โลกน่าจะตายไปราว ๆ สองล้านคนเห็นจะได้แล้ว เพราะท่านพี่ก็รู้ว่าเพลิงของข้าไม่มีวันดับ”

“พูดบ้าอะไรของเจ้า ของแค้นี่ข้าดับได้สบายอยู่แล้ว” มิกael โบกมือไปทางอาคารที่กำลังลุกไหม้อยู่เพื่อให้ไฟนั้นมอดลงด้วยพลังของเขา แต่ไฟกลับไม่ดับลงอย่างที่เขาวาง

“นี่เจ้า มีพลังมากขึ้นนั่นหรือ” มิกael ประหลาดใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น เขารู้ว่าลูซิเฟอร์ในอดีตมีพลังมาก แต่ในตอนนี้เขาไม่เหมือนเดิม กลายเป็นว่ามิกael ต้องใช้พลังที่มากกว่าเดิมเพื่อให้ไฟดับลง

“นี่มาจับข้าหรือท่านพี่” ลูซิเฟอร์เฝ้าถามทูตสวรรค์ทั้งสองด้วยรอยยิ้ม มิกael ที่เห็นดังนั้นก็หงุดหงิดเป็นอย่างมาก ต่างกับยูริเอลที่กำลังสั่นกลัวอยู่ ซึ่งเป็นความรู้สึกที่เธอไม่เคยพบเจอมานาน

มีเพียงคนเดียวที่ทำให้เทพีแห่งการชำระล้างสั่นกลัวได้ ซึ่งก็คือพระเจ้า

“ยังไงท่านพี่ก็สั่งหารข้าไม่ได้อยู่แล้ว เพราะข้าจะยอมตามท่านไปสวรรค์แต่โดยดี” ลูซิเฟอร์เดินไป
หามิกาเอลและยูริเอลก่อนจะยื่นมือทั้งสองให้จับกุมแต่โดยดี

มิกาเอลก็ไม่สามารถทำอะไรได้ เพราะตามกฎหมายของสวรรค์ หากจำเลยยอมจำนนจะไม่มีการใช้กำลัง
ทำร้ายเด็ดขาด ทำให้มิกาเอลพาตัวลูซิเฟอร์ไปอย่างเงียบ ๆ

ยูริเอลที่ยืนรอลูซิเฟอร์เดินผ่านไปก็มองพิจารณาส่วนต่าง ๆ ของน้องชาย แต่เมื่อไล่มาจนถึงดวงตา
แล้วกลับมองเห็นสีแดงทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ยังเห็นเป็นสีทองของชาวสวรรค์อยู่ ทำให้ยูริเอลตกใจมาก แต่ไม่
สามารถส่งเสียงออกมาได้

เพราะดวงตาสีแดงนั้นกำลังจ้องมองเธออยู่

เท้าของทูตสวรรค์ทั้งสามก้าวลงถึงพื้นในเวลาใกล้ ๆ กัน สายตาของลูซิเฟอร์ได้สำรวจบ้านเมืองที่
เขาจากไปเป็นเวลาเกือบครึ่งปี

ช่างดูดีขึ้นมากจากที่เขาได้เห็นครั้งสุดท้าย

ผู้ที่กำลังเดินไปมาเริ่มสังเกตเห็นความผิดปกติ เริ่มมีเสียงพูดคุยซุบซิบนินทาตั้งขึ้น เริ่มมีผู้คน
ออกมาจากบ้านมาดูว่ามีอะไรเกิดขึ้น

“นั่นมันไอ้ปีศาจลูซิเฟอร์ แยกกลับขึ้นมาทำไม!” เสียงของชาวสวรรค์คนหนึ่งดังขึ้นมาท่ามกลางฝูงชน ทำให้กระแสของผู้คนเปลี่ยนไป จากที่แค่ออกมาดูก็เริ่มสังเกตเห็นว่าเป็นลูซิเฟอร์จริง ๆ จึงเริ่มมีเสียงก่นคำดั่งขึ้น

“ตุบ” เสียงก้อนหินก้อนหนึ่งหล่นลงหลังจากกระทบกับหัวของลูซิเฟอร์ ของเหลวสีแดงค่อย ๆ ไหลลงตามแรงโน้มถ่วงของโลก จากนั้นก็มีหินอีกหลายก้อนถูกความเข้ามา แต่ถูกมิคาเอลปัดป้องออกไปจนหมด

ลูซิเฟอร์ทอดสายไปทั่วด้วยดาสีทองของเขาที่ถูกปลอมขึ้นมา เพื่อสำรวจสภาพอารมณ์ของแต่ละคนว่าเป็นยังไง บ้างก็โกรธจนเลือดขึ้นหน้า บ้างก็หวาดกลัวจนไม่กล้ามอง บ้างก็ยังไม่เข้าใจเหตุการณ์

ลูซิเฟอร์ระเบิดหัวเราะลั่นท่ามกลางชาวสวรรค์ทั้งหลาย ทำให้มิคาเอลเกิดความประหลาดใจอีกครั้ง ผิดกับยูริเอลที่ยังคงอยู่ในท่าที่หวาดระแวงเหมือนเดิม

“จริงสินะ พวกเจ้าก็เคยเป็นมนุษย์มาก่อน เพราะงั้นก็ต้องถูกชำระล้างเช่นกัน” ลูซิเฟอร์เอ่ยบอกฝูงชนที่กำลังมุงดูเขาอยู่ก่อนที่จะดวงตาของเขาแปรเปลี่ยนกลายเป็นสีแดง และกางปีกสีดำทั้งหกออกมา

ทันใดนั้นเองก็ได้ยินเสียงระเบิดดังขึ้นจากอีกฟากของเมือง ตามมาด้วยอีกครั้งที่ใจกลางเมือง จนสุดท้ายก็ระเบิดอีกครั้งที่ด้านหลังของลูซิเฟอร์

ไฟสีฟ้าครามลุกไหม้ชาวสวรรค์หลายคน ทำให้เกิดความโกลาหลเกิดขึ้น ผู้คนแตกตื่นวิ่งหนีไปคนละทิศคนละทาง แต่เนื่องด้วยจำนวนคนที่เยอะทำให้ไม่สามารถหนีออกไปได้ทั้งหมด

“ลูซิเฟอร์! ข้าต้องประหารเจ้าเดี๋ยวนี้ก่อนที่จะสร้างความเสียหายไปมากกว่านี้” มิกาเอลตะโกนใส่ ลูซิเฟอร์ก่อนจะพุ่งเข้าใส่ด้วยดาบศักดิ์สิทธิ์ที่ถูกดึงมาจากอีกมิติ

แต่ชั่วพริบตาเดียว ลูซิเฟอร์ก็หายไปจากสายตาของมิกาเอล ทำให้มิกาเอลยืนนิ่งไปชั่วขณะหนึ่ง ทันใดนั้นเองก็มีเสียงกระซิบมาจากทางด้านหลังของมิกาเอล

“ท่านพี่รู้มั๊ยว่าทำไมท่านพ่อถึงจงเกลียดจงชังข้าขนาดนั้น” ลูซิเฟอร์เอ่ยที่ข้างใบหูของผู้เป็นพี่ของตน ทำให้มิกาเอลรีบกระโดดหนีออกไปทันทีพร้อมกับตั้งท่าป้องกัน

“เพราะพระเจ้าสร้างข้าขึ้นมาด้วยความผิดพลาด ทำให้พลังข้ามีเท่ากับเขาอย่างไรล่ะ” ลูซิเฟอร์ฟัง กุญแจมือที่คล้องแขนทั้งสองอยู่ข้าง พร้อมกับเอามือจัดผมขึ้นเผยให้เห็นดวงตาสีแดงอย่างชัดเจน

“เจ้า! ได้ยังไง ทำไมข้าถึงไม่สังเกตเห็น” มิกาเอลตกตะลึงไปชั่วขณะกับพลังปิศาจที่พวยพุ่งออกมา มากขึ้นจากร่างกายของลูซิเฟอร์

“งั้นข้าไปก่อนละ ท่านพี่รีบไปดับไฟเสียละ” สิ้นคำพูดของลูซิเฟอร์ ร่างกายของเทวดาตกสวรรค์ก็หายไประหว่างไร้อ่าง แม้แต่มิกาเอลไม่สามารถจับพลังงานได้

“บ้าจริง ยูริเอล เราต้องรีบไปกันแล้ว” มิกาเอลมองสำรวจหาร่องรอยของลูซิเฟอร์ แต่ก็ไม่มีพบ จึงร้องเรียกให้ยูริเอลรีบไประงับเหตุโดยไว แต่กลับไร้เสียงตอบกลับ

เมื่อหันไปมองยูริเอล เขาก็ต้องพบกับฉากที่น่าสยดสยอง เมื่อศีรษะของยูริเอลหลุดออกจากร่าง
ที่นอนแน่นิ่งอยู่ แต่ด้วยกล้ำเกลี้ยงบนใบหน้าที่ยังตายไม่สนิท ทำให้ปากกำลังขยับเพื่อพูดคำพูดสุดท้ายของ
เธอ

“การกินชีพของจอมปิศาจ...”

ณ เรือนจำแห่งสวรรค์

“ข้างนอกอะอะไรกันนะ แต่ช่างเถอะ เดี่ยวท่านพีมิกาเอลก็จัดการเองแหละ” ราฟาเอลพูดบนอยู่
คนเดียวในระหว่างที่เดินไปหานักโทษที่ต้องโดนทรมาน

ทันใดนั้นราฟาเอลก็รู้สึกถึงพลังบางอย่างที่เข้าเกลียดเข้าไส้ พลังงานปิศาจจากขุมมรกต แต่ว่าทำไม
มันถึงมาปรากฏอยู่ที่สวรรค์แห่งนี้ได้

“เจ้าเป็นใคร!” ราฟาเอลตวาดลั่นไปทางเงามืดที่ไม่น่าจะมีใครอยู่ แต่เมื่อสิ้นเสียงพูดของท่าแห่งการ
รักษาก็มีเสียงรอกเท้ากระทบกับพื้นเหมือนกับมีใครบางคนกำลังเดินเข้ามาช้า ๆ

“สวัสดีครับท่านพี่ ไม่ได้พบกันเสียนาน” ลูซิเฟอร์เดินออกมาจากเงามืดก่อนโค้งคำนับทูลสวสวรรค์ผู้
เพื่ออย่างนอบน้อม ก่อนจะลืมตาขึ้นทำให้ราฟาเอลโกรธจัดทันที

“นี่เข้าไปยืมพลังของพวกชั้นต่ำมาแล้วคิดว่าจะทำอะไรได้หรือไง” ราฟาเอลพูดจบก็พุ่งเข้าไปหมายจะสังหารลูซิเฟอร์ในทันที

แต่เสียพรึบตาเดียวเท่านั้นที่ลูซิเฟอร์พุ่งสวนมาพร้อมกับควักเอาหัวใจของราฟาเอลติดมือมาด้วย ทำให้ราฟาเอลพุ่งไปไกลไปกับพื้นจนแน่นิ่ง

มือหนายกหัวใจที่กำลังเต้นเบาลงให้กับราฟาเอลดู ราฟาเอลที่ยังไม่สิ้นใจรู้สึกแค้นเป็นอย่างมาก แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ เพราะพวกเขาก็เหมือนกับมนุษย์ที่สามารถตายได้เช่นกัน

“ไม่ต้องนะท่านพี่ ข้าส่งท่านพี่ยูริเอลกับท่านพี่กาบริเอลไปก่อนแล้ว” ลูซิเฟอร์โน้มตัวเข้าไปพูดใกล้กับหูของราฟาเอลที่ไม่สามารถยับยั้งเขยื้อนได้ มีเพียงดวงตาเท่านั้นที่ยังคงกลอกไปมาอย่างช้า ๆ

จนสุดท้ายก็สิ้นใจทันทีที่เห็นหัวใจของตนถูกยี่จนแหลกคามืออย่างง่ายดาย ช่างเป็นการตายที่แสนจะง่ายดายเหลือเกิน

ณ ห้องพระโรง

เอโดฮิมยื่นมองแดนสวรรค์ของตนกำลังถูกไฟสีฟ้าของลูกชายคนเล็กเผาจนมอดไหม้เกือบจะครึ่งหนึ่ง สายตาทอดไปเห็นศพของลูกสาวเพียงคนเดียวนอนแน่นิ่งอยู่กลางถนนอย่างน่าอดสู

แต่แทนที่เขาจะเศร้าใจ เขากลับกว้างออกมอย่างหน้าตาเฉย ราวกับพึงพอใจในผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น ราวกับว่ามันเป็นแผนของเขาที่วางไว้แต่แรก

ประตูบานใหญ่ที่อยู่ด้านหลังถูกเปิดออก เสียงฝีเท้าก้าวเข้ามาด้านในอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งเอโลฮิมรู้อยู่แล้วว่าแขกที่ไม่ได้รับเชิญของเขาจะต้องเข้ามาเป็นแน่

“มาสังหารข้าล่ะสิ” เอโลฮิมเอ่ยทั้ง ๆ ที่ยังคงมองไปยังบ้านเรือนน้อยใหญ่

“แน่นอนอยู่แล้วท่านพ่อ ท่านนี่เป้าหมายหลักของข้าเลยนะ” ลูซิเฟอร์เอ่ยตอบตามแบบฉบับของเขา แต่เขาก็ไม่ได้ประมาทแต่อย่างใด เพราะสุดท้ายคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าของเขาคือพระเจ้าผู้สรรค์สร้างสรรพสิ่ง

“ข้าไปเยี่ยมดาบของมนุษย์มาแล้ว ชื่ออะไรนะ เอ็กซ์คาลิเบอร์หรืออะไรนี่แหละ” ลูซิเฟอร์ชักดาบออกมา ก่อนจะโยนฝักดาบทิ้งไว้ด้านข้างพร้อมกับอยู่ในท่าเตรียมสู้

ทันทีที่พระเจ้าหันกลับมาหาลูซิเฟอร์ เทวดาต้องสาปจួយโอกาสพุ่งเข้าไปทันที แต่ก็ยังคิดว่าไม่สามารถทำอะไรเอโลฮิมได้ เป็นเพียงแค่การลองเชิงดู

แต่ดาบกลับปักทะลุอกของพระเจ้าได้อย่างง่ายดาย ง่ายจนลูซิเฟอร์คิดว่านี่คืออุบายหรือไม่ และเมื่อหันไปสบกับผู้เป็นพ่อ ลูซิเฟอร์ก็รับรู้ได้ในทันทีว่าเขาได้โดนกลอุบายเจ้าเสียแล้ว

เพราะนัยน์ตาของเอโลฮิมกลับกลายเป็นสีแดง และกำลังถิกข่มมองไปที่ลูซิเฟอร์อยู่

“เพราะเจ้าเลยถึงทำให้แผนการของข้าเสร็จสิ้น” เอโลฮิมเอ๋ย มือหนาของเขาคือหัว
ของลูซิเฟอร์ไว้ได้ ก่อนจะปล่อยคลื่นพลังงานบางอย่างเข้าไปยังสมองของเทวดาต้องสาป

“ร่างของทั้งสองทรุดลงทั้งคู่ แต่เป็นเอโลฮิมที่อาการหนักกว่าเพราะตัวเขาเริ่มที่จะหายใจติดขัดแล้ว
จึงคิดจะพูดสั่งเสียเป็นครั้งสุดท้าย

“ก่อนอื่นขอแนะนำตัว ข้าคือตัวคนที่ 73 จาก 72 ตัวตนของพระเจ้านามว่า เมล็ดพันธุ์ของชาตาน”
ลูซิเฟอร์จึงมองไปที่ดวงตาสีแดงคู่นั้น และยังคงนอนนิ่งเพราะรับกับความจริงที่ได้ยินไม่ได้

“หลังจากที่ร่างต้นของข้าฝากเมล็ดพันธุ์ไว้ที่เจ้า แต่ไม่ได้ฝากไว้แค่เมล็ดเดียวแต่มากถึงสองเมล็ด
ทำให้เขาต้องจำสืลออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้” ร่างแยกของชาตานที่อยู่ในตัวเอโลฮิมเริ่มอธิบาย

“ไม่สิ นี่มันคือหน้าที่ที่ข้าได้รับ มันไม่จริง ท่านพ่อเกลียดข้า” ลูซิเฟอร์เริ่มพูดเพื่อเจื้อวโนไปวนมา
เพราะว่าทำใจยอมรับเรื่องตรงหน้าไม่ได้

“เจ้าลองคิดสิว่าพ่อของเจ้าเริ่มเปลี่ยนไปตอนไหน มันเปลี่ยนไปตั้งแต่ที่เจ้าพบข้ายังงั้นละ” เอ
โลฮิมยังคงพูดไม่หยุด แม้จะติดขัดบ้างเพราะพลังชีวิตเริ่มจะหมดลงเสียแล้ว แต่มันก็ยังคงสะใจที่ได้หลอก
ใช้ทูตสวรรค์ที่แข็งแกร่งพดเทียบกับพระเจ้าได้สำเร็จ

“อย่างสุดท้ายที่ข้าจะพูด เจ้าจะตายตามข้าไปในไม่กี่อึดใจ เพราะร่างของทวดสวรรค์ไม่สามารถทนพลังปีศาจขนาดนั้นได้หรอก หวังว่าจะได้เจอกันในนรก” เอโลฮิมพูดก่อนจะสิ้นใจไปในที่สุด

ทำให้ในห้องโถงเหลือเพียงลูซิเฟอร์ที่ยังคงนอนพรวดเพื่ออยู่เพียงคนเดียว

“นี่ข้าทำอะไรลงไป ไม่สิ ข้าไม่ผิด ไซม์รี่โฟเรีย” ลูซิเฟอร์นอนหงายแขนงน้ามองเพดานที่มีรูปสลักเรื่องราวต่าง ๆ ไว้ ตั้งแต่พระเจ้าถือกำเนิด

และใช้เรื่องราวของครอบครัวที่แสนอบอุ่นที่เขาโหยหามาโดยตลอด

“ลูซิเฟอร์! ไม่นะ ท่านพ่อ!” มิคาลที่จัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้วรีบวิ่งเข้าไปดูศพของพระเจ้าที่นอนแน่นิ่งมีดาบปากอยู่กลางอก

“นี่เจ้าทำอะไรลงไป!” มิคาลวิ่งมากระซางร่างที่ไร้เรี่ยวแรงของลูซิเฟอร์ขึ้นมาจากพื้นเพื่อค้นหาคำตอบที่ต้องการ

“ท่านพี่ ข้าไม่ผิด ข้าโดนซาตาน...” ไม่ทันได้พูดจบกำปั้นของมิคาลก็ปะทะเข้ากับใบหน้าทันที

“เมื่อไหร่เจ้าจะเลิกแก้ตัวเสียที นี่ยังแยมพ่ออีกหรือไง” มิคาลตะโกนใส่หน้าลูซิเฟอร์ ทำให้ลูซิเฟอร์ที่กำลังอยู่ในอารมณ์เศร้ากลับกลายเป็นโกรธทันที

“แล้วท่านพี่ละเคยสนใจข้าบ้างมั๊ย!” ลูซิเฟอร์ตะโกนสวนกลับ “ท่านพี่ตะโกนใส่ข้ามาสามครั้งแล้วนะในรอบปี ท่านเคยถามข้าบ้างมั๊ยว่าข้าเหนื่อยแค่ไหนที่ต้องทำให้ท่านพ่อพอใจ”

มิกaelตกใจในการกระทำของลูซิเฟอร์จนพูดไม่ออก ปกติแล้วลูซิเฟอร์จะเป็นเด็กที่เป็นที่รักของทุกคน พี่ชายคนโตได้แต่คิดว่าตั้งแต่เมื่อไหร่กันที่เขาเปลี่ยน

“รู้มั๊ยว่าข้ากลัวแค่ไหนที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวในโลกมนุษย์นั้น ท่านเคยลงมาดูข้าบ้างมั๊ย ถ้ามจริง ๆ เอะ พวกท่านเกลียดอะไรข้านักหนา” ลูซิเฟอร์ตะโกนออกมาพร้อมกับน้ำตาที่ไหลพร่างพรู

“ข้าแค่อยากกลับไปเป็นเหมือนเดิม ที่มีท่านพ่อ ท่านพี่michael แล้วก็ท่านพี่คนอื่น ๆ ที่คอยอยู่เคียงข้างข้าเสมอ”

“ข้าอยากให้พวกท่านสนใจข้าบ้างก็แค่นั้นเอง ข้าขอร้องมากไปั้นหรือ”

“การอยู่อย่างโดดเดี่ยวโดยที่ไม่มีใครสนใจมันน่ากลัวกว่าที่ท่านพี่คิดไว้มากนะ” ร่างกายของลูซิเฟอร์เริ่มสลายไปที่ละน้อย ลูซิเฟอร์ยังคงมีความคับแค้นในใจอยู่เต็มเปี่ยม แต่สายตาของเขาหันไปเจอเข้ากับร่างบางโปร่งแสงที่กำลังยืนรอเขาอยู่

“ข้าจะไปหาเจ้าแล้วนะ โฟเรีย แสงสว่างเพียงหนึ่งเดียวของข้า”

นั่นคือคำพูดสุดท้ายของทวดสวรรค์ผู้นำสงสาร ผู้ที่ถูกทอดทิ้งให้อย่างโดดเดี่ยวตลอดไป ผู้ที่สมควรจะได้รับความรักอย่างเต็มเปี่ยม และทิ้งไว้เพียงความรู้สึกผิดที่ฝังลึกอยู่ในใจของมิคาเอลเป็นของคุณต่างหน้า

ณ ขุนนรชนที่ลึกที่สุด

“พระเจ้าเข้าสู่การหลับใหลชั่วนิรันดร์แล้วครับ ท่านชาตาน” ใครบางคนพูด

“ดี บออัล ได้เวลาเริ่มแผนต่อไป”

“เราจะทำให้ทุกที่และทุกสิ่งจะยอมศิโรราบแก่เรา”